

**11ος
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΕΦΗΒΙΚΟΥ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ
ΠΟΙΗΣΗΣ
«Γρηγόρης Πεντζίκης»**

**ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ
ΚΕΙΜΕΝΑ**

2023

11^{ος} ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΦΗΒΙΚΟΥ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΗΣ
«Γρηγόρης Πεντζίκης»
Βραβευμένα κείμενα

2023

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

**ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ**

**ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ**

ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Πεζά Λυκείου

1^ο βραβείο

Πετρέλλη Ελένη

Νυχτερινοί Τρόμοι

4^ο ΓΕΛ Ηρακλείου,
Κρήτης

Από ένα φάρμακο ξεκίνησαν όλα. Από τις αϋπνίες. Από μία μεταμεσονύκτια συνάντηση σε εφημερεύον φαρμακείο. Ένας παλιός συμφοιτητής που μου προσέφερε εν τέλει την ουσία και με λύτρωσε τάχα από τον πόνο.

Το σώμα μου με ικέτευε να το ξεκουράσω. Να βυθίσω το νου μου σε γλυκό αιώνιο ύπνο. Κάθε ίνα της ύπαρξης μου υπέφερε, το ζητούσε, το χρειαζόταν. Υπέθεσα έτσι, ότι μία φορά δεν θα μπορούσε να με βλάψει.

Μεσάνυχτα, κλειδιά πάνω στο σύνθετο, η πόρτα κλείνει πίσω μου. Αμφιταλαντευόμουν. Καθόμουν, σκεπτόμουν, γυρνούσα, περπατούσα. Έλιωσα το χάπι, το πήρα εν τέλει, και μετά από λίγη ώρα οι τοίχοι γύρω μου βυθίστηκαν σε πίσσα μαύρο σκότος...

Συνειδητοποίησα τότε πως βρισκόμουν σε μέρη διαφορετικά από το δωμάτιο στο οποίο έπεσα αναίσθητος. Για μια στιγμή πανικοβλήθηκα. Σχήματα και χρώματα και ιδέες, όνειρα πλάθονταν μες το νου με δεξιότητα και τέχνη. Πρωτοφανές τούτο το γεγονός, με συνεπήρε ολόκληρο η δίνη προς το άγνωστο. Μέρρες ατέλειωτες πέρασαν και αναλογιζόμουν να κοιμηθώ, χωρίς να βρίσκομαι υπό την επήρεια του ναρκωτικού. Και προσπάθησα. Αλήθεια, προσπάθησα, μα δεν μπορούσε το σώμα μου να γαληνιάσει. Έτσι, τα χρώματα και τα σχήματα και οι ιδέες με τον καιρό απέκτησαν νόημα και βάθος, ένα βράδυ τα είδα όλα μπροστά μου:

Διαπεραστικές νέον ακτίνες έλουζαν τις γειτονιές με χρώματα, στόλιζαν τους δρόμους του Τόκιο μέσα από τα ανοιχτά καταστήματα που έσφυζαν από κόσμο. Στενά δρομάκια ελίσσονταν ανάμεσα σε αυτοκίνητα και ουρανοξύστες, βουτηγμένα στο σκότος της νυχτός, εξέπεμπαν την πιο ευχάριστη πτυχή της ζωής μέσα σε αυτή τη μεγάλη πόλη. Ένιωσα την παρόρμηση να κοιτάξω την ώρα, μα όπου έπεφτε το βλέμμα μου έμοιαζαν άφαντα τα ρολόγια. Οποιαδήποτε άλλη ένδειξη του χρόνου ήταν ανύπαρκτη.

Τα ρούχα κολλούσαν επάνω μου. Έκανε ζέστη έξω, παραδόξως: συνήθως οι καλοκαιρινές νύχτες ήταν ψυχρές, δροσερές, ένιωθε κανείς στο δέρμα του πάνω την υγρασία παντού στην ατμόσφαιρα. Μα η αδρεναλίνη τώρα έτρεχε ανεξέλεγκτα στο σώμα μου. Τόσο, που δεν ήμουν ικανός να επεξεργαστώ οτιδήποτε άλλο πέρα από το ανατριχιαστικό γεγονός ότι βρισκόμουν εκεί αυτοπροσώπως. Αληθινά, το σώμα μου ήταν εκεί, λες και δεν ήμουν σε όνειρο, σαν να μην έβλεπα εφιάλτη. Μετά από τόσα χρόνια που κρυβόμουν από τον κόσμο, τα τρεμάμενα πόδια μου στέκονταν τώρα πάνω στην άσφαλτο του χρωματισμένου δρόμου, στο μονοπάτι που το κατέκλυζαν σμήνη νοερών σωμάτων.

Αντίκρισα με δέος το θέαμα, τα φώτα, τους ανθρώπους. Λίγα λεπτά αργότερα βυθίστηκα σε εκείνες τις πελώριες φωτεινές ταμπέλες - πράσινες κόκκινες και μωβ - λες και ήμουν σκώρος, αναδύθηκα μέσα σε κάθε είδος μουσικής που μπορεί κανείς να διανοηθεί, σε ευωδιές μπαχαρικών και ηχώ επιφωνημάτων σε ξένη διάλεκτο. Μία γυναίκα με αντίκρισε από μακριά. Τα μαλλιά της φάνταζαν μακρύ, λευκό μετάξι. Με πλησίασε δίχως δεύτερη σκέψη. Η κοπέλα παρατήρησε τα πράσινα φώτα να αντανά-

κλούν στο βλέμμα μου με απορία. Τα μάτια μου διάπλατα, χείλη ελαφρώς ανοιχτά με δυσπιστία, εκείνη πήρε το χέρι μου με σιγουριά στην ιδρωμένη της παλάμη.

-Λέγε με Νάρα¹.

Μελωδίες κάλπαζαν, συγκρούονταν, εκρήγνυνταν. Το φεγγαρόφως χόρευε αδέξια επάνω στ' ατίθασα μαλλιά της. Κάτι χανόταν και το ψάχναμε μέσα στην μεγάλη εκείνη πόλη. Μου είπε πως ήταν ένα παιδί, μία ψυχή την οποία γνωρίζω καλά, αλλά χάνεται σταδιακά. Φθείρεται, εξαφανίζεται. Υποσχέθηκε πως θα με βοηθούσε να το εντοπίσουμε. Αφέθηκα έτσι στην βεβαιότητά της. Με οδήγησε σε στενά που δεν υπήρχαν προηγουμένως, μέσα από καθρέφτες μαγαζιών που αναδιπλώνονταν κι έλιωναν για να βουτήξουμε στα άδυτα του ακατανόητου. Η μυστήρια γυναίκα εντόπιζε οδούς και περάσματα λες και τα έπλαθε η ίδια εκείνη τη στιγμή, και εγώ σαν χάνος παρέδωσα το σώμα μου στην δική της βούληση.

Πέρασαν εβδομάδες από τότε που άρχισα να καταναλώνω την ουσία. Πλέον τίποτα δεν με ικανοποιούσε. Η δουλειά στο γραφείο, οι βόλτες στο πάρκο, ακόμα και εξορμήσεις σε μέρη άγνωστα στέκονταν παντελώς αδιάφορα μπροστά στο πανδαιμόνιο του υποσυνειδήτου. Και ήμουν επιρρεπής στη φαντασία, διεκδικώντας έναν κόσμο που δεν φαινόταν να έχει επιτευχθεί. Αλλά όχι, δεν ήταν εκεί που όλα πήγαν στραβά. Στην πραγματικότητα μπορεί ίσως να ήταν η λύτρωση. Η λύση στο πλήγμα της σκληρής πραγματικότητας, στο πρόβλημα που απέφευγα συνέχεια να έρθω μαζί του αντιμέτωπος. Μέρη διαδέχονταν τις νύχτες, ήλιος δύει και ανατέλλει, και με το πέρασμα του χρόνου το ίαμα απομωιώθηκε βαθιά στο αίμα μου. Κάθε βράδυ ξάγρυπνος κυκλοφορούσα μέσα σε άδειους, ξένους τοίχους, και κάθε βράδυ για να αναπαύσω την ψυχή μου έπαιρνα το φαρμάκι. Όσες νύχτες περνούσαν και έφευγαν, τόσο περισσότερη δόση κατανάλωνα για να ηρεμήσω, για να κοιμηθώ. Είχα φροντίσει βέβαια από την αρχή να πείσω τον εαυτό μου πως ήταν η μόνη λύση, έτσι ώστε να μην υποφέρω από τις αμφιβολίες που θα με μάστιζαν στη συνέχεια. Μέχρι που αισθάνθηκα τον εαυτό μου να βυθίζεται στην ουσία, στην φαντασία, στο όνειρο και όλα άρχισαν να αλλάζουν. Οι εφιάλτες μετατρέπονταν σε οράματα, έπαιρναν σάρκα και οστά και γίνονταν πιο γραφικοί μπροστά στα μάτια μου. Το χάσμα μεταξύ ονείρου και πραγματικότητας άρχισε να φθείρεται.

Μήνας τρίτος λοιπόν, νύχτα Πέμπτης. Έπειτα από πολλές περιπέτειες αναζητώντας το παιδί, είδα ξανά την Νάρα, αυτή τη φορά περιπλανώμενη σε μια παραλία.

Πίσω μου, ένιωθα τον παλλόμενο ρυθμό του φωτός που στεκόταν στην κορυφή ενός διαφανόμενου πύργου. Με τρύπησε μέσα από τα ρούχα. Και μπορούσα να δω τη λάμψη να αναλύεται στο δέρμα μου σαν λάδι, ενώ κοίταζα την ακτή. Περιέργως, η θάλασσα φαινόταν νεκρή απόψε. Έμοιαζε σαν να είχε παρασυρθεί κάθε ίχνος ζωής. Το τοπίο με έστρεψε προς ένα συναίσθημα παράλογο, κάτι ήρεμο αλλά συνάμα δυσάρεστο. Δεν ακούστηκε ούτε ένας παφλασμός, ούτε ο ήχος υδρόβιων πτηνών από ψηλά.

Η μόνη ανάμνηση που είχα από τη θάλασσα ήταν άγριας μορφής. Άνεμοι τίναζαν τα ατίθασα νερά, κύματα υψώνονταν στον ουρανό εξαιτίας των ρευμάτων, αφρός και αλάτι ξεβράζονταν στη γκρίζα ακτή λες και ήταν σώματα αναισθητά. Πάει καιρός που ένιωσα την άμμο να χύνεται ανάμεσα στα δάχτυλα των ποδιών μου, στο σώμα μου. Η ψυχρότητά της συνήθιζε να με τσακίζει, σκίζοντας το δέρμα σαν θραύσματα από σπασμένο γυαλί. Ωστόσο, η ανάμνηση που διέθετα δεν ανταποκρινόταν σε αυτή την πραγματικότητα. Η Νάρα αντίκριζε τον ήλιο να χάνεται αργά στον ορίζοντα, στεκόμενη ενώπιον της εξημερωμένης θάλασσας σκεφτόταν πράγματα. Όλα ήταν πραγματικά διαφορετικά εκείνη τη

στιγμή. Γαλάζια ομίχλη κατέκλυσε το τοπίο. Το αμυδρό φως του ηλίου αντανakλούσε στα νωπά, κατάλευκα μαλλιά καθώς χάιδευε δειλά το πίσω μέρος του λαιμού της. Μια φωνή, δικιά μου θαρρώ, έκανε την γυναίκα να γυρίσει προς τα πίσω. Έριξε μια ματιά σε εμένα. Εκείνη πλησίασε, κάθισε δίπλα μου. Το βλέμμα μου έπεσε στο έδαφος, οι αρθρώσεις άσπρισαν, νύχια θάφτηκαν στο δέρμα της παλάμης. Η γυναίκα δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί παρά να κοιτάξει τα χέρια μου. Τα λυγερά δάχτυλα, σφιγμένα από την ένταση, έδειχναν περισσότερα από όσα θα επέτρεπε ποτέ το πρόσωπό μου, λέγοντάς της περισσότερα από τα λόγια μου.

-Νομίζω ότι θέλω να μείνω μαζί σου για την αιωνιότητα.

Τρεμάμενη ανάσα χτύπησε στο δέρμα της παλάμης μου σε σύγχυση. Κάτι ένιωθα και δεν ήξερα τι ήταν. Κάτι το οποίο μου φαινόταν αδύνατο να ερμηνεύσω. Μία αίσθηση ασφάλειας ίσως, μπορεί αγάπης. Λύπη χαράχθηκε σιγά στο πρόσωπο της. Η καρδιά μου αγκιστρώθηκε στα χείλη της. Η φωνή της βάρυνε, ένταση φώλιαζε στη στάση της γυναίκας.

-Τέτοιο πράγμα είναι αδύνατο Ορφέα, μου είπε. Ότι κάποια στιγμή πρέπει να ξυπνήσω. Ότι δεν ανήκω εδώ. Μονάχα ο αγέρας ηχούνταν από εκείνη τη στιγμή και έπειτα. Στροβιλίστηκε πίσω στον εαυτό μου και συλλογίστηκε, μέχρι που η Νάρα με απέσπασε από τις σκέψεις, φέρνοντας το θέμα του παιδιού στη συζήτηση. Μου είπε πως υπάρχει κάπου εδώ ένας φαροφύλακας. Ο γέρος γνωρίζει μάλλον πού είναι το παιδί, ξέρει τρόπους να με κάνει να θυμηθώ. Εξαφανίστηκε όμως εδώ και καιρό. Άγρια καταιγίδα ξέσπασε στην ακτή και δεν εθεάθη έκτοτε. Φιλοπερίεργο βλέμμα ταξίδεψε κατά μήκος της ακτής, ο φάρος που έλαμπε αμυδρά κοντοστεκόταν αγέρωχος κόντρα στην αλμύρα και τους ανέμους. Εκεί δίπλα ήταν μια παράγκα. Μέσα αναπαύεται ο γέρος, μού είπε. Η Νάρα βύθισε την παλάμη της στην άμμο, σηκώθηκε απότομα και τίναξε τα ρούχα της από τη σκόνη. Μού έγενεψε να σηκωθώ μαζί της, να ακολουθήσω.

-Μα ο φαροφύλακας... μου είπες πως αγνοείται².

Ένα χαμόγελο χαράχθηκε στο δέρμα της, μάτια γεμάτα με παιχνίδι. Η κοπέλα μού εξήγησε πράγματα που φάνταζαν τεχνάσματα του νου. Μού μίλησε για αδιανόητα φαινόμενα. Εκμυστηρεύτηκε πως κάποτε, ήταν ζωντανός. Τώρα αγνοείται. Ύστερα απεβίωσε από αίτια ασύλληπτα του ανθρώπινου λογικού. Θα έπρεπε μάλλον να παρατήρησε πόσο μπερδεμένος φαινόμενον, διότι το χαμόγελο εξελίχθηκε σε κάτι όμορφο, φεγγοβόλο, έλαμψε το πρόσωπό της λες και ήτανε υπερκαινοφανής αστέρας.

-Το «κάποτε», το «τώρα» και το «ύστερα» είναι μία δύναμη στον κόσμο του υποσυνειδήτου, θέλω να πω. Όλα υπάρχουν την ίδια στιγμή. Εδώ, η σημασιολογική τους διαφορά στο φάσμα του χωροχρόνου δεν αναιρεί την ταυτόχρονη ύπαρξή τους.

Έβρισκα τότε τον εαυτό μου αδύνατο να κατανοήσει. Δεν μπήκα όμως καθόλου στην διαδικασία να επεξεργαστώ τα λεγόμενα της κοπέλας. Αντίστοιχα λοιπόν, σηκώθηκα και εγώ, περπάτησα ξοπίσω της. Μελίρρυτοι ψίθυροι μας οδήγησαν στην καλύβα. Ο γέρος παραμιλούσε, προσευχόταν, το αν επικαλούνταν θεούς ή δαίμονες μάς ήταν κάτι άγνωστο. Φυτά σκαρφάλωναν στη στέγη και κρέμονταν από τρύπες, τυλίγονταν ανάμεσα σε ξύλα. Πράσινο κατέκλυσε το τοπίο, η φύση αγκάλιαζε το οίκημα με τα κάλλη της. Άλας και υγρασία είχαν σαθρώσει το ξύλο εκ των έσω. Έσυρα τα άκρα των δακτύλων κατά μήκος μιας ξύλινης πλακέτας, μα τραβήχτηκα απότομα προς τα πίσω. Η τραχεία επιφάνεια με τρύπησε, σκληθρες έσκισαν το δέρμα. Ξάφνου, σαν να διαισθάνθηκε το σπίτι πως βρισκόμασταν εκεί και τό 'πε στον αφέντη του, οι ψαλμοί του γέρου έφτασαν σε οξεία παύση. Νυχτοπεταλούδας βε-

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

λούδινα φτερά χτύπησαν στα μάγουλά μου, βύθισαν τα βλέφαρα στη γύρη, καθώς μία ανοίκεια ηχώ διαπέρασε τον τοίχο.

-Ποιος;

Ένα ρίγος διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά.

-Ποιος έρμος ξένος περιμένει στο κατώφλι;...

Από δισταγμό έριξα το βλέμμα μου στην Νάρα. Εκείνη είχε ασπαστεί τη σιγή. Έμοιαζε ολάκερη η παρουσία της να υποχωρεί σε μέρη νοερά, μακριά, στα πέρατα του ορίζοντα. Μού έγνεψε καταφατικά ως ενθάρρυνση για να απαντήσω. Σύστησα τον εαυτό μου, εκμυστηρεύτηκα το όνομα έξω από την πόρτα. Εκείνος το επανέλαβε αργά λες και το επεξεργάζονταν οι γευστικοί του κάλυκες. Τον άκουσα που χαμογέλασε και ανατρίχιασα.

-...ο χρόνος εις βάρος σου χτυπάει.

Η καλύβα μου επέτρεψε να περάσω μέσα, και έτσι έκανα. Ένας άνθρωπος, ψαρομάλλης άντρας, ανέπαυε το σώμα του σε ξύλινη κουνιστή καρέκλα. Δεν γύρισε προς το μέρος μου να με αντικρύσει. Ένα πάνινο δίχτυ ήταν τυλιγμένο γύρω από το κεφάλι του. Αποφάσισα να αγνοήσω τις ανατριχίλες και τον άρχισα στις ερωτήσεις, αν είχε δει κάποιο παιδί να περιπλανιέται εδώ γύρω συγκεκριμένα.

-Δε μου λες Ορφέα άνθρωπε, κουζουλόσ είσαι ή σ' αρέσει να το παίζεις;

Απόρησα με την αποδοκιμασία του, μέχρι που μαρτύρησα τον λόγο.

Οι ρυτίδες του δέρματος φάνταζαν τα στίγματα που άφησε ο χρόνος στο πέρασμά του. Ζαρωμένα δάχτυλα γλίστρησαν ανάμεσα στο ύφασμα και έλυσαν το πανί που κάλυβε τα μάτια του, αποκαλύπτοντας μου θέαμα φρικτό: βλέφαρα ιώδη, ραμμένα με κλωστή, ο γέρος δεν κοιτούσε πλέον. Οφθαλμοί περιφραγμένοι, σφραγισμένοι μέσα στις σάρκινες θήκες τους για την αιωνιότητα.

-Μα... κατέχω πολλά κι ας μη μου φαίνεται. Πράγματα ολοφάνερα που, μάλλον, δεν τα βλέπετε.

Θα έπρεπε, συλλογίστηκα, να αναφερόταν στους ανθρώπους γενικότερα και όχι σε εμάς, εφόσον δεν υπήρχε καμία ένδειξη στα λόγια του να έχει αισθανθεί τη Νάρα που στεκόταν ξοπίσω μου σαν φάντασμα. Ακολούθησε σιωπή. Ύστερα φάνηκε η υπομονή του φαροφύλακα να εξαντλείται, διότι ο χτύπος των δακτύλων του στο κάθισμα γινόταν ολοένα και εντονότερος.

-Ντρέτα λέγω, Μπροστά μου κείτεται!

Το παιδί, εννόησε. Αλλά ενώπιον του δεν καθόταν κανένας, μονάχα εγώ. Έτσι υπέθεσα πως τα 'χε χάσει τελείως. Καημένος, παράνοος γέρος, δέσμιος της πενιχρής του όρασης και του θαλασσοδαρμένου νου. Συνέχισε να ψελλίζει, έφτυνε ασυναρτησίες.

-Το παιδί χάνεται. Το παιδί πετάει. Στην αγκάλη του μπάρμπα του δαρθάνει, του άρχοντα Οιάηρου³.

Είχα ξάφνου την υπόνοια ότι ο γέρος κάτι ήθελε να πει μα δεν το έλεγε, κάτι γνώριζε αλλά μου το έκρυβε. Ένωσα λες και με κορόιδευε κατά κάποιο τρόπο. Αγανάκτησα. Εφόσον δεν αποκάλυπτε πού βρισκόταν ακριβώς, απαίτησα να μου έλεγε τουλάχιστον το όνομά του.

-Άνθρωπος ψηλός, λιγνός και διεφθαρμένος Κίνδυνο αποπνέει η μορφή του

Κορμοστασιά κατέχει σαν του ευκαλύπτου

Πόσο μάλλον κλαίοντας ιτιάς καλύτερα θα έλεγα του ταίριαζε

Έπαυσε για μια στιγμή και γέλασε υπαινικτικά.

-Ολάκερη η φύσις ωσάν τον έπλασε αναστέναζε!

Ρίζες δέντρων ισχυρές, δυνατά θαμμένες στο έδαφος της σκέψης Ξέρει που πατά, πώς στέκεται και τι

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

πιστεύει

Άνθρωπος ψηλός, λιγνός και κουρασμένος

Αλαφιασμένος

Μαύροι κύκλοι απόδειξη παρουσίας οντότητας αείμνηστης

Το δεύτερο όνομά του πόνος, θάνατος, αγαλλίαση.

Τον ρώτησα τέλος τι θα απογίνει το παιδί. Ίσως θα μπορούσε να διαισθανθεί κάτι, το στιδήποτε.

Ήταν η μόνη μας ελπίδα ούτως η άλλως. Για μια στιγμή συλλογίστηκε. Ύστερα αναφώνησε με δέος και τα μάτια του ορθάνοιχτα πετάχτηκαν προς τα έξω, λες και μαρτύρησε αρχέγονη θεότητα.

-Ωχρα! Κόκκινος κόκκινος βαθύς...

Τρόμος υγρός αναβλύζει από το σώμα.

Τρίξιμο οδόντος τραχύ.

Κραυγή ζωώδης με βροντή

Αέναη ψυχή ακούει ικέτη λόγια

Εις το χώμα έχει ποτίσει η πετριχώρα,

Κόκκαλα, θραύσματα και μπόρα.

Η Νάρα μίλησε τότε, έσπασε τη σιωπή της. Εξέφρασε ευγνωμοσύνη, τον ευχαρίστησε. Ο φαροφύλακας έπαυσε και έγειρε το κεφάλι του με περιέργεια στο πλάι, σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί μια φωνή που είχε ξανακούσει κάποτε στο παρελθόν, είτε να αποκωδικοποιήσει πρωτόγνωρο ερέθισμα. Ο τυφλός άνθρωπος δάκρυσε και έπεσε στα γόνατα μπροστά της. Την γνώριζε. Έφερε το πρόσωπο ανάμεσα στα χέρια του και προσκύνησε.

-Ελάφινε οiwόνé, Ιερé αγγελιοφόρε των θεών, εσύ στέκεσαι ενώπιον εμού.

Θυμόμουν λίγα από την επόμενη μέρα. Ο προϊστάμενος, ο οποίος φαινόταν να ξεχειλίζει από αγανάκτηση, μου έκανε παρατήρηση για την αναβλητικότητα και την αργοπορία μου. Με απείλησε βέβαια, πως την επόμενη φορά θα εισβάλει στην κατοικία μου αναζητώντας με. «Κοιμήθηκα» του έλεγα για δέκατη φορά, «Δεν θα επαναληφθεί. Τον λόγο μου έχετε.»

Δεν είμαι ανέντιμος άντρας, ούτε αδιαφορούσα παντελώς. Κάθε άλλο, συνήθιζα να λατρεύω τη δουλειά μου στο γραφείο, αν και δεν έδινα πλέον ιδιαίτερη σημασία σε αυτό, η αλήθεια είναι. Ανέμενα άλλα μεταμεσονύκτια γεγονότα να συμβούν λίαν συντόμως...

Βρέθηκα λοιπόν για ακόμα μία φορά στην ακτή. Φιλοπερίεργο βλέμμα ανίχνευσε το τοπίο, μα φαινόταν άνθρωπος ουδείς. Παράξενο, σκεφτόμουν. Ούτε ένα σημάδι έμβιας οντότητας δεν υφίστατο. Ούτε η Νάρα, μήτε ο γέρος. Ο φάρος και η καλύβα είχαν αλλάξει θέση. Ήμουν μόνος. Ή, μάλλον, λάθος έκανα.

Ένας άνθρωπος, πλασμένος κατ' εικόνα εμού στεκόταν με την πλάτη γυρισμένη. Σκούρα, άγρια μαλλιά και λυγισμένο σώμα προς τα μπρος. Εκείνος ο άντρας ήμουν εγώ. Έπρεπε να αγνάντευε το πέλαγος, διότι δεν με πρόσεξε που τον πλησίασα. Ξάφνου, τον άκουσα να κλαίει. Δάκρυα πότισαν καρδιά από σφουγγάρι. Θα αντέξει άραγε το βάρος, θα ξεφύγει από τη μούχλα; Προσπάθησα να τον προσεγγίσω, να τον αγγίξω, αλλά εκείνος με αντιλήφθηκε και τινάχτηκε μακριά μου. Ξεκίνησε να τρέχει από εμένα. Ένα πόδι μπροστά από το άλλο με βιασύνη, τον κυνήγησα. Τον κυνήγησα και δεν σταμάτησα μέχρι ο άνθρωπος να μου μιλήσει, μα εκείνος φαινόταν να εξαφανίζεται συνεχώς από το οπτικό μου πεδίο λες και ήταν κάτι άπιαστο, φευγαλέο, αέναο μυστήριο της φύσεως. Συνέβη τότε κάτι ασύλλη-

πτο.

Με έκπληξη και δέος, το ρεύμα του κεραυνού ξεχείλισε από φως, έκαψε το χέρι του με σύμβολα. Αστραπή χτύπησε το σώμα. Ηλεκτρικό ρεύμα διέτρεξε τη σάρκα και τα νεύρα. Λευκός πομπώδης θόρυβος διαπέρασε το φάσμα του χωροχρόνου, καθώς ο στατικός άνθρωπος - υπεράνθρωπος καλύτερα θα έλεγα - κείτονταν όρθιος ενώπιον της θάλασσας. Το βλέμμα μου αγκιστρώθηκε στον άνθρωπο. Δεν απέστρεψα το κεφάλι μου, διότι απλώς δεν ήμουν ικανός να αφήσω τέτοια φρίκη αναμαρτήρητη. Ιερή φωτιά του κεραυνού, η ιερή φτέρη, που συλλήφθηκε με Άγιο νερό, η λάμψη του στη σκοτεινή ομίχλη φάνταζε σκίτσο διεστραμμένου, πόσο μάλλον ένα άνισο σημάδι ομορφιάς λες και ήταν θεότητα. Το ομοίωμα δεν λύγισε. Μήτε ούρλιαξε από τον πόνο τον αβάσταχτο που τον διέπει. Μα ήταν άνθρωπος αυτός; Ήταν άραγε θείο ον ή του νου μία διηνεκής, παράλογη πλεκτάνη; Τα μάτια μου με πλάνευαν. Ξάφνου, μία κραυγή ξέσκισε τα ότα, μία κραυγή διαπεραστική, που έμοιαζε με στριγκλιά ετοιμοθάνατου ζώου. Το ομοίωμα μου ούρλιαξε, μα όχι από πόνο. Όχι, δεν ήταν τίποτε κοντά σε αυτό. Και τότε κατόνησα, και δεν μπορούσα να κάνω τίποτε άλλο παρά να υποκύψω στον τρόμο. Κατέρρευσα στο έδαφος και σύρθηκα προς τα πίσω. Εν τω μεταξύ ένα λευκό ελάφι ξεπρόβαλε στον ορίζοντα. Η γούνα του λευκό μετάξι, αύρα ζεστή και οικία. Ο θόρυβος δεν έπαυε να ηχείται. Ο άνθρωπος με τρυπούσε με το βλέμμα του. Ορθάνοικτοι, κατάλευκοι οφθαλμοί. Η βοή δεν ήταν ένδειξη πόνου. Ήταν προειδοποίηση...

Ένας δεσμός ταλαιπωρίας πλέχθηκε μέσα στο στομάχι και οξύς πόνος διαπέρασε τη σάρκα, το κεφάλι μου. Η καρδιά χτυπούσε ανάμεσα στα πλευρά σαν παλλόμενο σφυρί, τα πλευρά εκείνου του σώματος που τόσο καιρό αποκαλούσα δικό μου. Το επόμενο απόγευμα ξύπνησα από ταχυκαρδία σε ένα άγνωστο μέρος. Οι παραισθήσεις είχαν υποχωρήσει εντελώς, κι έτσι γνώριζα καλά πως το χλωμό φως που έπεφτε στα βλέφαρα δεν ήταν αποκόνημα της φαντασίας μου. Περίμενα μία στιγμή μέχρι να συνέλθω. Δεκάδες αναπάντητες κλήσεις, ειδοποιήσεις, είχαν κατασκηνώσει στην αρχική οθόνη του κινητού μου. Κλήσεις από τον προϊστάμενο στο γραφείο, από τον συμφοιτητή, ακόμα και από την μητέρα μου για κάποιον πολύ περίεργο λόγο.

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΓΕΝΙΚΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ Έγραφε μία μπρούτζινη ταμπέλα επάνω στο κρεβάτι που γύριζα ανάσκελα. 09/10/****, Ορφέας Νικταριώτης, ετών 22, υπέστη αντίδραση σοκ, έπεσε σε κώμα ένεκα υπερβολικής δόσης.

Τότε, λες και δεν πέρασε στιγμή από το συμβάν εκείνο, όλα ανελίχτηκαν πάλι στις αναμνήσεις μονομιάς, σαν να το έβλεπα μπροστά μου. Με χτύπησε.

Η γυναίκα, το παιδί, ο γέρος. Δεν άφησε το πλευρό μου όταν περιπλανιόμουν. Έμεινε κοντά. Με καθοδηγούσε. Έμαχνα το παιδί, χανόταν ο εαυτός μου. Ο φρενοβλαβής γέρος ήταν ο πιο έξυπνος από όλους. Τα είδα όλα ξανά από την αρχή. Το όνειρο. Ο άνθρωπος. Η αστραπή. Προειδοποίηση. Το κάποτε, το τώρα και το ύστερα είναι όλα μία δύναμη... Εγώ τα έπλασα όλα εξ αρχής. Οι χαρακτήρες ήταν κομμάτια του εαυτού μου.

Ο θεάνθρωπος, όμοιος εαυτώ, πέθαινε. Εγώ πέθαινα. Με ξύπνησε από τον λήθαργο, με έφερε στη ζωή...

1. Τα ελάφια Νάρα θεωρούνταν ιεροί αγγελιοφόροι των θεών με βάση τις σιντοϊστικές πεποιθή-

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

**ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ**

**ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ**

σεις. Σύμφωνα με την ιαπωνική μυθολογία ο Θεός της Βροντής έφτασε στη Νάρα καβάλα σε ένα λευκό ελάφι.

2. Η μυστηριώδης εξαφάνιση φαιοφυλάκων δεν ήταν σπάνιο φαινόμενο το 1900. Χαρακτηριστικό περιστατικό αποτελεί το «Flannan Isles Lighthouse», φάρος κοντά στο υψηλότερο σημείο στο Eilean Mòr, ένα από τα νησιά Flannan στα ανοιχτά της δυτικής ακτής της Σκωτίας.

3. Ο γιος του Οίαγρου, βασιλιά της Θράκης, ονομάζεται Ορφέας. Μέσα από τον υπαινιγμό εκείνο δηλώνεται πως στην πραγματικότητα ο πρωταγωνιστής δεν αναζητά ένα ξένο παιδί, αλλά τον ίδιο του τον εαυτό που φθείρεται σταδιακά υπό την επήρεια των ναρκωτικών.

Πεζά Λυκείου

2^ο βραβείο

Ζαγαλίκης
Λάζαρος

Φορέας ελπίδας

2ο ΓΕΛ Γέρακα Αττικής

Πάντα σου άρεσε να τραγουδάς για την αγάπη. Ντυνόσουν στα άσπρα και γρατζούναγες την κιθάρα σου κάτω από τον καλοκαιρινό ήλιο στην πλατεία Συντάγματος. Σήμερα όμως κάτι είχε συμβεί.

«Όλοι έχουμε τις στραβές μας» σου είπε ένας φίλος στο τηλέφωνο.

Φτάνεις στο καθιερωμένο μέρος. Κάθεσαι στο πεζούλι. Σήμερα δεν θες ούτε να τραγουδήσεις ούτε να παίζεις, αλλά δεν υπάρχει περιθώριο για ρεπό. Είναι νωρίς το απόγευμα και στην πλατεία δεν κυκλοφορεί και τόσο κόσμος ακόμα. Είναι πολύ νωρίς για να αρχίσεις. Αφήνεις την κιθάρα στην θήκη και κοιτάς τον ουρανό. Η ζέστη είναι αφόρητη, ξεκουμπώνεις άλλο ένα κουμπί από το πουκάμισό σου.

Βλέπεις ένα ζευγάρι που αγκαλιάζεται. Ασυναίσθητα χαμογελάς. Ίσως ο έρωτας να μην είναι για όλους, σκέφτεσαι. Δεν δίνεις περαιτέρω σημασία, αντ' αυτού κατεβάζεις το βλέμμα σου στην θήκη της κιθάρας. Το σκέφτεσαι. Την βγάζεις σαν να την ακουμπάς για πρώτη φορά. Σαν να είναι τόσο εύθραυστη και πολύτιμη όσο και ένα μωρό παιδί. Πριν τρία χρόνια σου την αγόρασε η κοπέλα σου. Η πρώην κοπέλα σου. Δεν είσαι σίγουρος.

Αναπολείς τα βράδια που ενώ ξενυχτούσες δουλεύοντας τραγούδια, ερχόταν και καθόταν δίπλα σου. Ήσυχα, χωρίς να σε ενοχλήσει, σου χάιδευε τα μαλλιά και στήριζε απαλά το κεφάλι της στους ώμους σου. Και όταν επιτέλους τα κατάφερνες με το τραγούδι, σε κοίταζε με περηφάνια και άρχιζε να πανηγυρίζει. Την θυμάσαι να φτιάχνει ζεστή σοκολάτα για να πιείτε βλέποντας τ' αστέρια πάνω απ' την Ακρόπολη. Θυμάσαι τα πρωινά που ξύπναγες από τα χαράματα για να πας να σερβίρεις στο καφέ και της άφηνες ραβασάκια με στίχους από τραγούδια ή ποιήματα, ή ακόμα και ένα απλό σ' αγαπώ.

Έπειτα βλέπεις μια παρέα εφήβων να κοροϊδεύει ο ένας τον άλλο, να γελά, να χορεύει. Να μην έχει καθόλου έργοιες.

Η ζωή είναι ωραία.

Τα βλέμματα τους φωνάζουν ευτυχία. Ήσουν περίπου στην ηλικία τους όταν έπιασες για πρώτη φορά την κιθάρα του μπαμπά. Έκτοτε, η ζωή πήρε μια άλλη χροιά. Θυμάσαι τις μέρες που όλη η παρέα μαζευτόταν στην παραλία κι εσύ ερχόσουν πάντα με την κιθάρα. Ανάβατε μια μικρή φωτιά αν ήταν νύχτα, ανοίγατε τις μπύρες και τραγουδάγατε όλοι μαζί στην άμμο. Καθόσασταν ώρες ατέλειωτες στην παραλία.

Χαμογελάς. *Η ζωή είναι ωραία*, σκέφτεσαι ξανά. Έχει περάσει σχεδόν μια ώρα απ' όταν ήρθες, μα οι σκέψεις σου την έκαναν να μοιάζει με λεπτά. Σε καμιά ώρα θα σουρουπώσει. Σκέφτεσαι να αρχίσεις να τραγουδάς. Μα δεν ξέρεις τι να τραγουδήσεις. Ο κόσμος αγαπάει τα τραγούδια που μιλούν για έρωτες και για φιλίες, αλλά σήμερα δεν είσαι χαρούμενος. Ποιος θα μπορούσε να είναι όταν η κοπέλα που αγαπά, άνευ λόγου και αιτίας ζητάει ένα «διάλειμμα»; Αλλά είναι καλοκαίρι. Δεν θες να χαλάσεις την διάθεση των ανθρώπων λέγοντας μίζερα τραγούδια και γκρινιάζοντας για αποτυχημένους έρωτες και πικρίες. Είσαι σε δίλημμα. Από την μια η στενοχώρια και η μαυρίλα και από την άλλη...

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Από την άλλη το ζευγάρι που είδες προηγουμένως, η παρέα που γελούσε, οι αναμνήσεις από τις μέρες που η ζωή ήταν λευκή σαν τα σύννεφα στον ουρανό.

«Κάν' το για την αγάπη» ψιθυρίζεις.

Σκύβεις να φτάσεις την κιθάρα. Βλέπεις μια φιγούρα να σ' έχει πλησιάσει, καθώς εσύ χαμηλώνεις το βλέμμα σου.

«Μικρέ, τραγουδάς;» είπε ένας ηλικιωμένος άνδρας.

«Τραγουδάω ναι.»

«Θα μπορούσες να μας τραγουδήσεις κάτι;», είπε και έκανε στην άκρη αναδεικνύοντας μια ηλικιωμένη γυναίκα στο πλάι του.

«Βεβαίως, τώρα σκόπευα να αρχίσω», του απαντάς, «η κυρία είναι γυναίκα σας;»

«Ναι, είμαστε μαζί σαράντα χρόνια.»

Χαμογελάς. Σαράντα χρόνια. Σαράντα ολόκληρα χρόνια. Πιάνεις την κιθάρα, γνωρίζοντας πλέον τι θα παίζεις. Χτυπάς απαλά το πόδι σου στο έδαφος για να βρεις ρυθμό και ξεκινάς. Τραγουδάς με χαμόγελο, με πάθος, παραμερίζοντας κάθε λύπη. Τραγουδάς για το ηλικιωμένο ζευγάρι, αλλά και για όλα τα υπόλοιπα ζευγάρια. Τραγουδάς για τον κόσμο όλο.

Η ώρα περνάει και έχεις κουραστεί. Μα συνεχίζεις. Δεν έχεις νιώσει τέτοιο πάθος ξανά. Έχει μαζευτεί πολύς κόσμος. Το τραγούδι τελειώνει και κάνεις ένα διάλειμμα για να ξεκουραστείς. Από το πλήθος διακρίνεις χαρούμενα πρόσωπα. Ένα από αυτά σου φαίνεται γνωστό. Με το που διασταυρώνονται οι ματιές σας, σου γυρνάει την πλάτη και περπατά προς την άλλη κατεύθυνση. Σηκώνεσαι, παίρνεις την κιθάρα και τα υπόλοιπα πράγματά σου και την ακολουθείς. Είναι γυναίκα. Δεν ξέρεις ποια είναι, αλλά είσαι σίγουρος πως την ξέρεις. Έχετε μπει στην Ερμού, αλλά η απόστασή σας είναι ακόμα μεγάλη για να καταλάβεις περί τίνος πρόκειται.

Έχει σκοτεινιάσει. Εδώ και κάποια λεπτά ακολουθείς την γυναικεία φιγούρα, δίχως να ξέρεις ποια είναι. Νιώθεις μια ένταση και περπατάς ταχύτερα, καθώς και η γυναίκα επιταχύνει. Κοιτάζει τριγύρω τους ανθρώπους που ψωνίζουν ή κάνουν απλά την βόλτα τους και ασυναίσθητα το κάνεις και εσύ. Ένα κρύο αεράκι χτυπά το στήθος σου και σε κάνει να κουμπώσεις μέχρι πάνω το πουκάμισο. Ο ώμος σου σε έχει πεθάνει από την κιθάρα που πηγαίνει πέρα δώθε, ενώ ελίσσεσαι ανάμεσα στο πλήθος ακολουθώντας την.

Σου ρίχνει μια φευγαλέα ματιά και αφού βεβαιώνεται πως την ακολουθείς, σκάει ένα γρήγορο χαμόγελο πριν ξαναγυρίσει προς τα μπρος. Καταλαβαίνεις επιτέλους ποια είναι.

Εκείνη.

Ή έτσι θέλεις να πιστεύεις. Γιατί να σε θέλει να την κυνηγάς στην Ερμού για μισή ώρα;

Διασχίζεις επιπόλαια την οδό Βουλής για να μην μείνεις πίσω. Ο ώμος σου έχει μουδιάσει. Έχεις ιδρώσει και τα πόδια σου σε πεθαίνουν. Η γυναίκα στρίβει στην Σκόπα. Την ακολουθείς. Φαντάζεσαι τι θα γίνει όταν επιτέλους τελειώσει αυτό το κυνηγητό. Θα την αρπάξεις σε ένα στενό και θα την φιλάς για ώρες, μέχρι να αποφασίσετε να μπειτε στο αμάξι και να γυρίσετε σπίτι. Ή μήπως να μην γυρίσετε καν σπίτι; Τα σενάρια ρέουν ποτάμι.

Ξαναστρίβει στην Πετράκη, ρίχνοντάς σου ένα δεύτερο βλέμμα, συνοδευμένο με ένα πονηρό χαμόγελο. Περπατάς ακόμα πιο γρήγορα. Στρίβεις και εσύ στην Πετράκη περιμένοντας να την αντικρίσεις. Μα στην Πετράκη δεν υπάρχει κανείς. Κοιτάζεις γύρω σου. Κανείς. Φωνάζεις το όνομά

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

**ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ**

**ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ**

της. Κανείς. Έμεινες μόνο εσύ. Εσύ, η κιθάρα και η αξιοπρέπειά σου.
Παίρνεις τον δρόμο της επιστροφής. *Τι ωραία που είναι η ζωή!* Ανοίγεις το κινητό για να δεις την ώρα.
Τέσσερις αναπάντητες κλήσεις και άλλα τόσα μηνύματα στον τηλεφωνητή.

Πεζά Λυκείου

3^ο βραβείο

Μάριος-Μιχάλης
Κυρίμης

Ο Χαρτοκόπτης

Ανατόλια
Θεσσαλονίκης

Δέκα, εννιά, οκτώ, επτά... τα νούμερα των ορόφων εναλλάσσονταν γρήγορα μέχρι που ο δυνατός κρότος του ασανσέρ έσκισε την ησυχία του γραφείου. Λίγα δευτερόλεπτα μετά οι ατσάλινες πόρτες έτριξαν και στο άνοιγμα τους ξεπρόβαλλε η Κοραλία. Πριν λίγο ήταν αυτή η τυχερή που είχε μόλις ανέβει στον θρυλικό δέκατο όροφο της μεγαλοεταιρίας. Τον όροφο που απέπνεε μεγαλείο, επαγγελματική δύναμη αλλά και φόβο.

Οι συνάδελφοι περίμεναν με περιέργεια να ανοίξει η πόρτα. Όρθιοι σαν στημένα στρατιωτάκια περίμεναν ένα νεύμα της, αγωνιούσαν να μάθουν τι είχε συμβεί, και ήταν φανερό ότι ενδιαφέρονταν πραγματικά. Συνήθως μόνο τα υψηλόβαθμα στελέχη είχαν πρόσβαση στον δέκατο όροφο, ενώ οι απλοί υπάλληλοι ανέβαιναν μόνο, αν κάτι είχε απογοητεύσει ή εντυπωσιάσει τους διευθύνοντες. Δεν είχαν όλοι οι εργαζόμενοι τη δυνατότητα να τον δουν ζωντανά, κάποιοι δεν ανέρχονταν ούτε μια φορά σε ολόκληρη την επαγγελματική σταδιοδρομία τους. Υπήρχαν φήμες πως οι τοίχοι αυτού του ορόφου ήταν καλυμμένοι με φύλλα χρυσού και πως το πάτωμα ήταν στρωμένο με ξύλο ελιάς και βελούδινα κόκκινα χαλιά. Λεγόταν μάλιστα πως ο χώρος ήταν τόσο εκθαμβωτικός, που μπορούσε να φτάσει τους ανθρώπους στα άκρα τους.

Να τους βάλει να κάνουν τα πιο ακραία πράγματα, προκειμένου να παραμείνουν εκεί. Πέρασαν πέντε δευτερόλεπτα αγωνίας με την Κοραλία να μην κάνει κανένα νεύμα ή κίνηση κι ας ήτανε τα βλέμματα όλων καρφωμένα πάνω της από το ενδιαφέρον. Για λίγα δευτερόλεπτα δεν ακουγόταν ο παραμικρός θόρυβος θαρρείς και ο χρόνος είχε παγώσει.

Η Κοραλία βγήκε από το ασανσέρ και περήφανα, με αργό, σταθερό βήμα άρχισε να βαδίζει σιωπηλά προς το γραφείο της με ύφος παγωμένο, ανέκφραστο. Η ίδια δεν έτρεφε καμιά συμπάθεια για κανέναν τους. Δεν θα της έλειπαν καθόλου οι συνάδελφοι, ακόμα κι αν δεν τους ξαναέβλεπε. Πίστευε εξάλλου πως όλοι εκεί μέσα ήταν υπερβολικά ανίδεοι και -γιατί όχι;- χαζοί μπροστά της. Τούς κοίταζε όλους βιαστικά στα μάτια και ήθελε να διακρίνει ποιοι από αυτούς χάρωνταν και ποιοι λυπούνταν που έφευγε αν και ποτέ δεν είχε το ιδιαίτερο χάρισμα να ξεχωρίζει τους ανθρώπους από το βλέμμα τους. Πήρε ένα χαρτόκουτο και άρχισε με αργές κινήσεις να μαζεύει τα προσωπικά αντικείμενα από το γραφείο της.

Κάποιος έσπευσε να την βοηθήσει, μα εκείνη με ένα νεύμα του χεριού της, τον απέτρεψε. Από τα χέρια της περνούσαν οι κορνίζες με τις φωτογραφίες της, σημειωματάρια και γραφική ύλη· έμεινε έξω όμως ο χαρτοκόπτης που με αγάπη της είχαν χαρίσει οι συνάδελφοι σε κάποια γενέθλια. Ένας χαρτοκόπτης που δεν της άρεσε ποτέ, ενώ έπρεπε να ανέχεται αυτό το κακόγουστο δώρο για τρία χρόνια, προκειμένου να διατηρεί τον σεβασμό και την αγάπη των συναδέλφων ή -όπως έλεγε- για ένα «καλό εργασιακό περιβάλλον». Τον έβρισκε φτηνό, κακόγουστο και καθόλου «καθώς πρέπει» για τη νέα της θέση.

Αποφάσισε σιωπηλά να παραλείψει το άσχημο αυτό δώρο, να το αφήσει εκεί, δε θα το έπαιρνε μαζί

της, δεν ταίριαζε πλέον με το νέο της προφίλ. Άλλωστε εκεί στα ψηλά, στον θρυλικό δέκατο όροφο, θα έχει ό,τι θελήσει, κι ακόμα περισσότερα.

Κοίταξε με υπεροψία το παλιό της γραφείο μια ακόμα φορά κι ύστερα πέταξε στους συναδέλφους που δεν έλεγαν να πάρουν τα μάτια τους από πάνω της μια φράση μόνο «Πήρα επιτέλους την προαγωγή που αξίζω. Στον 10ο όροφο».

Με το χαρτόκουτο στην αγκαλιά μπήκε ξανά στο ασανσέρ αφήνοντας πίσω μόνο τον ήχο από τα μαύρα τακούνια της. Λίγο μετά οι πόρτες του ασανσέρ άνοιγαν και πάλι.

Δύο, τρία, τέσσερα... χωρίς καν να δώσει σημασία στις διάφορες ευχές που απλόχερα τις φώναζαν όπως, «συγχαρητήρια» και «μπράβο»· κάποιες μάλιστα συνοδεύτηκαν με χειροκρότημα. Πίστεψε πως το έλεγαν με βαριά καρδιά, πως ακολουθούσαν τα σωστά πρότυπα συμπεριφοράς, γιατί έτσι ήταν υποχρεωμένοι. Θεώρησε μέσα της πως ζήλευαν, πως απορούσαν, πως ήταν «αφελείς» και αγαθοί και κυρίως, κατώτεροι από αυτήν. Ποτέ άλλωστε δεν την ένοιαζε η γνώμη των άλλων. Δεν ήθελε, απαξιούσε, ιδίως τώρα που είχε γίνει ακόμα πιο σημαντική. Το να συναναστρέφεται με τόσο ταπεινούς και απαίδευτους ανθρώπους δεν της ταίριαζε. Πλέον ανήκε στην αφρόκρεμα της εταιρίας και δεν ήθελε να έχει καμιά σχέση με τους απλούς εργαζόμενους.

Έσκασε μια περιφρονητική γκριμάτσα στους μέχρι πρόσφατα συναδέλφους της και με αυτήν την υπεροπτική σκέψη μπήκε ξανά στο ασανσέρ και πάτησε το δέκατο κουμπί του ανελκυστήρα. Τα νούμερα εναλλάσσονταν και πάλι.

Δύο, τρία, τέσσερα, πέντε... δέκατος όροφος και οι σιδερένιες πόρτες του ασανσέρ άνοιξαν κι αυτό αποκάλυψε το περιεχόμενο του, τον θρυλικό δέκατο όροφο και τα στολίδια του! Δεν διέφερε από τις φήμες που υπήρχαν, μόνο που δεν υπήρχε χρυσό στους τοίχους, αλλά τουλάχιστον ήταν βαμμένοι άσπροι, καλύτεροι από τους γκρι μίζερους του δεύτερου ορόφου. Δεν υπήρχε κανένα παλιό αντικείμενο, όλα καινούργια και μοντέρνα. Ακόμα και οι κάδοι των σκουπιδιών έμοιαζαν στολίδια. Το πρώτο που πρόσεξε η Κοραλία μπαίνοντας ήταν το γραφείο του διευθύνοντος συμβούλου. Τεράστιο σε έκταση, με ανατομικές δερμάτινες καρέκλες, τζαμαρία με πανοραμική θέα της πόλης και ένα γραφείο από ξύλο τριανταφυλλιάς, που πάνω του υπήρχε ακουμπισμένη μια γυαλιστερή χρυσή πένα. Σκέφτηκε πως η ίδια δεν θα μπορούσε να νιώσει ποτέ βολικά χρησιμοποιώντας ένα τόσο ακριβό και δυσεύρετο γραφείο, θα φοβόταν μήπως κατά λάθος σημαδέψει το ξύλο, καθώς γράφει, ή ίσως το σημαδέψει με κάποιο με τα δαχτυλίδια της από αυτά που τώρα θα πρέπει να φοράει λόγω της θέσης της ή ακόμα ακόμα και με τις ψηλοτάκουνες μαύρες γόβες της.

Η γραμματέας δεν άργησε να έρθει και τη συνόδεψε στο δικό της ευρύχωρο γραφείο.

Στο κέντρο του υπήρχε ένα μεγάλο ξύλινο τραπέζι και κάπου στην άκρη ακουμπισμένος ένας νέος χαρτοκόπτης, σκαλισμένος με ασήμι, όμορφος, πανάκριβος και εντυπωσιακός.

Ακολούθησαν οι επίσημες συστάσεις στην Κοραλία και στους υπόλοιπους μετόχους, χωρίς όμως κανείς να την υποδεχτεί έστω με μια θερμή χειραψία, και ξεκίνησαν αμέσως οι συζητήσεις για την προώθηση του νέου τους προϊόντος. Ίσως γιατί σε αυτόν τον όροφο δεν χάνεται άδικα ο χρόνος, ο χρόνος είναι χρήμα και το χρήμα δύναμη και διευθυντικές θέσεις, σκέφτηκε η Κοραλία.

Θαμπωμένη από τον πλούτο του δέκατου ορόφου, ονειρευόταν ήδη να απολαμβάνει κάποτε αυτή τη θέση του διευθύνοντος συμβούλου, κι ύστερα να φτάνει ακόμα πιο ψηλά κι όλο και περισσότερο. Μπορεί πλέον να ανήκε στην αφρόκρεμα της εταιρίας, όμως πάντα ονειρευόταν την κορυφή. Ήθελε

να φτάσει στο μέγιστο που μπορούσε.

Της άρεσε η ιδέα να φαντάζεται πως βρίσκεται στην κορυφή κι ας χρειάζεται να εξοντώνει ό,τι και όποιον στέκεται εμπόδιο στην άνοδό της.

Για κάποια δευτερόλεπτα μάλιστα φαντασιωνόταν, αν τυχόν μπορούσε να βρει μια ατέλεια, για να την εκμεταλλευτεί, ίσως μια φήμη, που θα είχε ως αποτέλεσμα την απόλυση του διευθυντή, ώστε να πάρει αυτή τη θέση του. Υπόσχεται στον εαυτό της να δουλεύει μανιωδώς στην πολύ αναπαυτική καρέκλα της, να μην κουραστεί ποτέ με την υπέροχη δερμάτινη υφή της κι άρχισε να σκαλίζει με όμορφα καλλιγραφικά γράμματα το όνομα της στα νέα μπλοκ σημειώσεων, στις ετικέτες από τα ντοσιέ και όπου αλλού μπορούσε. Πλέον είχε πάρει την θέση που της άξιζε, ένιωθε ισχυρή, τα είχε όλα. Απολάμβανε τη χλιδή του χώρου κι ονειρευόταν ξανά και ξανά να είναι αυτή το αφεντικό και να διευθύνει τη σπουδαία εταιρία, που σύμφωνα με το χρηματιστήριο άξιζε αρκετά δισεκατομμύρια δολάρια. Σε λίγο θα τη γνωρίζουν όλοι στην εταιρία. Και όχι μόνο. Ίσως γίνει γνωστή και σε όλο τον κόσμο. Οι μεγάλες εφημερίδες τότε θα την καλούν, για να της πάρουν συνέντευξη ή θα την κυνηγούν οι δημοσιογράφοι για μια δήλωση μετά την επισφράγιση κάποιας συμφωνίας.

Αποφάσισε πως το αγαπημένο σημείο πλέον στον δέκατο όροφο θα είναι η μεγάλη τζαμαρία του γραφείου της, με την πανοραμική θέα της πόλης. Εκεί ένιωθε πως ο κόσμος όλος ήταν στα πόδια της. Αγνάντευε τη θέα από ψηλά και τους ανθρώπους στο πεζοδρόμιο που τώρα της φαίνονταν σαν μικρά μυρμήγκια. Επιτέλους ένιωθε ικανοποιημένη, ασφαλής και περήφανη.

Τότε ακριβώς ένοιωσε την επιθυμία να μοιραστεί με κάποιον το νέο της προαγωγής της, να κεράσει ίσως, να γιορτάσει το νέο όπως κάνουν όλοι. Αλλά με ποιον; Δεν υπήρχε κανείς. Με τους συναδέλφους που μέχρι πριν λίγο ήταν μαζί τους δεν επέτρεψε ποτέ πάρε δώσε. Είχε εκμεταλλευτεί ανθρώπους και συναδέλφους κι ύστερα τους πέταξε σαν χρησιμοποιημένες λεμονόκουπες χωρίς την παραμικρή τύψη για όσα έκανε. Δεν την ένοιαζε πώς κατέληξε στην κορυφή, μόνο το ότι κατέληξε. Θεωρούσε τον εαυτό της άξιο, ικανότερο από όλους, και τον παραμύθιαζε με ψέματα, για να καλύπτει την αλαζονεία της.

Κοίταξε τον ακριβό νέο χαρτοκόπτη που την περίμενε αιχμηρός στο καινούργιο της γραφείο και μαζί προσγειώθηκε στην πραγματικότητα όπως ακριβώς ανέβαινε και κατέβαινε το ασανσέρ τους ορόφους. Ένωσε άδεια, μόνη, δεν υπήρχε κανείς τριγύρω να ενδιαφερθεί πραγματικά ή να χαρεί με τη χαρά της, όλοι κινούνταν βιαστικά εδώ, γιατί ο χρόνος είναι χρήμα και κανείς δεν νοιαζόταν. Τι ειρωνεία να δίνει συμβουλές σε μικρά κορίτσια, που θέλουν να ακολουθήσουν μια σπουδαία καριέρα στον χώρο των επιχειρήσεων, εάν η ίδια δεν ήταν άξια να κερδίσει την αγάπη των ανθρώπων.

Πλέον συνειδητοποίησε πως μπορεί να βρισκόταν στα ψηλά, όμως πιο χαμηλά στην εκτίμηση των ανθρώπων δεν είχε να πάει! Θυμήθηκε τότε τον παλιό χαρτοκόπτη, εκείνον τον φθινό, που οι συνάδελφοι της είχαν χαρίσει με αγάπη και ενδιαφέρον και ένιωθε πίκρα που έχασε την αποδοχή τους. Τώρα τη θυμήθηκε, τώρα την είχε ανάγκη ίσως γιατί μόνο η φήμη ή τα λεφτά δεν γεμίζουν την ψυχή του ανθρώπου.

Τότε κατάλαβε. Κατάλαβε το αντίτιμο του κέρδους της, κατάλαβε πως από τη θέα του δευτέρου ορόφου είναι πιο κοντά στους ανθρώπους, δεν μοιάζουν με μυρμήγκια, είναι πιο αληθινοί, πιο ανθρώπινοι. Ήταν όμως ήδη πολύ αργά, για να αλλάξει ξανά.

Η Κοραλία πλέον είχε αφομοιώσει όλα τα χαρακτηριστικά του δέκατου ορόφου. Και τα αρνητικά και

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

**ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ**

**ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ**

τα θετικά. Έχασε την επικοινωνία της με τους ανθρώπους, είχε συνηθίσει πλέον να τους βλέπει μόνο από απόσταση, όπως κοιτούσε τους περαστικούς στον δρόμο, από τη μεγάλη τζαμαρία... Πλέον για αυτήν η μόνη γλώσσα ήταν το χρήμα και η μόνη ευχαρίστηση να βλέπει τα ψηφιακά νούμερα των μετοχών να ανεβαίνουν. Αποστασιοποιημένη από την αγάπη και από κάθε είδους συναισθήματα, είχε γίνει απόμακρη, παγωμένη και ανέκφραστη, χωρίς την προσωπικότητά της, μα πάνω από όλα χωρίς την ανθρωπιά της. Πλέον ήταν μια σοβαρή, αγέλαστη και σκληρή επιχειρηματίας. Τα χρυσαφένια χρώματα έβαφαν το νέο της γραφείο, ενώ ο χαρτοκόπτης που κρατούσε στα χέρια της, αντανακλούσε το φως του ήλιου που τώρα χόρευε στον χώρο. Η ανατολή βρήκε την Κοραλία στο γραφείο της, καθισμένη στη δερμάτινη καρέκλα με τον καινούργιο χαρτοκόπτη στην αγκαλιά της. Αμίλητη, ανέκφραστη, το τρένο που δεν πρόλαβε, το δρόμο που δεν είδε, εξάλλου δεν ήταν ποτέ καλή στο να διακρίνει το βαθύτερο νόημα μόνο από μια ματιά. Αφοσιώθηκε σε μια ζωή εξουσίας, χρήματος και αίγλης, όμως χωρίς αγάπη και ανθρωπιά. Ακόμα και να το ήθελε πλέον ήταν αργά για αυτήν. Την είχε πια καταπιεί ο δέκατος όροφος.

Πεζά Λυκείου

1^{ος} ειδικός
έπαινος

Μαριάννα Λύτρα

Έρως Ανίκατε
Μάχαν

Εκπαιδευτικός
Οργανισμός
Θεμιστοκλής -Πειραιάς

1: το χάσμα που άνοιξε ο σεισμός, εγέμισε με άνθη

Είναι τόσο όμορφα εδώ. Ο κόσμος έχει γεμίσει άνθη, οι καρδιές των ανθρώπων έχουν καλυφθεί από φως. Πηγάζει από παντού η αίσθηση της αναγέννησης. Δεν μπορώ παρά να τρέξω, να χαθώ, όχι για να αποφύγω αλλά για να νιώσω. Να γευτώ την ευτυχία που φαίνεται να με περιβάλλει.

Ωστόσο αδυνατώ να κουνηθώ, μένω καθηλωμένος σε μία θέση παρατηρώντας. Κοιτάζοντας τα πουλιά που σε σμήνη προσπερνούν τις βουνοκορφές, τις πλαγιές, που για αυτά είμαστε ασήμαντοι, απλώς κάποια όντα που δεν έχουν φτερά, δεν διακρίνουν το κάλλος του τοπίου από ψηλά. Τα δέντρα καρποφορούν, μοιάζουν σε πλήρη αρμονία με τους οργανισμούς που φωλιάζουν στα φύλλα τους, αναζητώντας ένα πρόχειρο μέρος κατοικίας, προκειμένου να συνεχίσουν το κατευόδιο της ζωής.

2: ει μὴ ἥλιος ἦν, ἔνεκα τῶν ἄλλων ἄστρων εὐφρόνη ἂν ἦν

Η αδράνειά μου παρατείνεται. Σε ψάχνω. Θαυμάζω την ομορφιά, αλλά δεν της αφιερώνω όση σημασία της αξίζει. Λείπει ένα άρρηκτο κομμάτι της. Εσύ. Δεν θέλω να φωνάξω, να δηλώσω αδυναμία, αχαριστία, να διαπράξω ιεροσυλία σε έναν τόσο τέλειο κόσμο. Ο Τσέχοφ έλεγε σε ένα ανάγνωσμα του πως ο πόνος και τα βάσανα βοηθούν τον άνθρωπο να κατακτήσει την τελειότητα. Μήπως εν τέλει η έννοια της τελειότητας είναι κάτι άπιαστο και απλώς βαυκαλιζόμαστε πως την εκπληρώνουμε; Ο πόνος μας πεισμώνει, μας δυναμώνει, μας οπλίζει με κίνητρα πρωτόγνωρα.

Μας ωθεί στην επάνοδο, να αποδείξουμε στην κοινή γνώμη πως αγγίξαμε το τέλειο, πως αποτελεί στοιχείο από, προσπελάσιμο. Εντούτοις, μάλλον η κοινή γνώμη είναι ο ίδιος μας ο εαυτός, λόγω της υποκειμενικότητάς της. Συνεπώς υποκινούμαστε από την ανάγκη να εκπληρώσουμε το προσωπικό μας ιδεώδες και για μένα αυτό αντικατοπτρίζεται στο δικό σου πρόσωπο. Τόσοι άνθρωποι στιγμιαία γνωστοί και αυτομάτως άγνωστοι, αδιάφοροι. Όλοι τόσο ίδιοι, τόσο διαφορετικοί, τόσο δαιδαλώδεις και τόσο ανυπόστατοι. Κανείς δεν φτάνει τη δική μου τελειότητα, εσένα. Είμαι έρμαιο της αναντικατάστατης παρουσίας σου.

3: carpe diem

Αποστρέφω το βλέμμα μου από το πλήθος, όμως δεν μπορώ να αποτρέψω το μυαλό μου από τη σκέψη μου για εσένα. Είπες πως θα ήσουν εδώ, πού είσαι; Γιατί έφυγες εξ αρχής; Πλέον δεν μπορώ να αντικρίσω το κάλλος γύρω μου. Τα λουλούδια μαράθηκαν, ξεράθηκαν και έχασαν το χρώμα τους σαν να μην το είχαν ποτέ. Τα πουλιά αποδήμησαν για άλλους τόπους, πρόσφορους, οπού θα βρουν

άλλα δέντρα με πλούσιο φύλλωμα ως δείγμα αέναης φιλοξενίας. Η σαθρότητα και η ανία κατακλύζει την αυτοματοποιημένη καθημερινότητα των ατόμων που μεταβαίνουν αδιάλειπτα από την μία άκρη του δρόμου στην άλλη, χωρίς ουσιαστικό σκοπό, από συνήθεια.

Είναι τραγελαφικό το πόσο μανιωδώς επιθυμούμε να μάθουμε το μέλλον, ενώ δε ζούμε το παρόν και λησμονούμε τόσο εύκολα το παρελθόν. Θα έπρεπε κάποια ανώτερη δύναμη να ψιθυρίσει στο αυτί του ανθρώπου, την αυτοσυγκέντρωση στις στιγμές, διότι η ζωή δεν είναι παρά μία στιγμή.

4: μετεβλήθη εντός μου ο ρυθμός του κόσμου

Όλα έχουν χαθεί. Άραγε υπήρξαν ποτέ; Αν ήσουν μαζί μου θα μπορούσες να επιβεβαιώσεις ή να διαψεύσεις, να συμφωνήσεις ή να διαφωνήσεις. Είμαι παγιδευμένος σε μία μεγάλη φάκα, καταρρέω, κανείς δεν νοιάζεται, κανείς δεν παρεκκλίνει από την προκαθορισμένη πορεία του. Η γη εξακολουθεί να γυρίζει, μα ζαλίζομαι, θέλω να κατέβω, μα δεν προλαβαίνω. Εσύ ξέρεις καλύτερα πώς είναι να εγκαταλείπεις τον κόσμο. Τώρα γνωρίζω και εγώ. Έφυγες και αισθάνομαι πως πήρες μία πτυχή μου μαζί σου, εκείνη που χρειαζόμουν περισσότερο από όλες. Χάνω τον αυτοσεβασμό μου μιλώντας για σένα, αλλά δε θα μπορούσε να με ενδιαφέρει λιγότερο.

5: γελάμε και ο θάνατος τρομάζει

Οι μέρες έχουν διαδεχτεί τις εβδομάδες, οι εβδομάδες τους μήνες και οι μήνες τα χρόνια. Ένας φαύλος κύκλος και εγώ αντί για το κέντρο αποτελώ μία από τις άπειρες ακτίνες του. Προσπαθώ να ανασύρω αναμνήσεις, να τις παγώσω, ώστε να της φυλάω για πάντα σε περίοπτη θέση. Όπως και τώρα στέκομαι ανήμπορος μπροστά στον άτεγκτο χρόνο. Συλλογίζομαι και παραλύω στην ιδέα της ανυπαρξίας μου. Πιστεύω πως, όταν θα στερηθώ τη ζωή, τότε θα θελήσω να τη ζήσω περισσότερο από ποτέ. Το μονοπάτι για το μέλλον είναι διάσπικτο από θολά στίγματα, βήματα ασταθή, αβέβαια, που φοβούνται να τολμήσουν, να δράσουν εγκαίρως, να αδράξουν το νόημα της ματαιότητας αντιστρέφοντας το. Εσύ μου υποδείκνυες τον δρόμο, συνιστούσες το φανάρι μου στο έρεβος. Με εγκατέλειψες. Δε δύναμαι να σου θυμώσω, παρά μόνο σου επιρρίπτω ευθύνες γιατί, αν τις επωμιστώ θα έρθω να σε βρω. Δεν πρέπει. Τουλάχιστον όχι πριν ολοκληρώσω όλα όσα θέλω να πω, πριν διατελέσω ίσως τον μοναδικό σκοπό της ύπαρξής μου.

6: για εσένα εγεννήθηκε στον κόσμο το κορμί μου

Κάθε μέρα ξυπνάω σαν να γεννιέμαι και πάλι, σαν να μου δίνεται μία νέα αφετηρία, η απελευθέρωση από αόρατα δεσμά που με φυλακίζουν ακόμη και στον ύπνο μου. Η απαγκίστρωση συνεπάγεται την συνειδητοποίηση. Επανέρχομαι στον κόσμο. Ακούσια. Εν συνεχεία, κενό. Δεν θυμάμαι την τελευταία φορά που δεν επανέλαβα όσα συνηθίζαμε να κάνουμε μαζί. Σαν να είσαι εδώ, δίπλα μου, να με αγγίζεις, να μου μιλάς. Σαν να μην έχει αλλάξει τίποτα, παρόλο που τίποτα δεν είναι ίδιο. Μου έμαθες τόσα πολλά, κάθε λέξη σου μετέτρεπε την τελειότητα σε έναν ευτελή όρο. Ποτέ δεν εξέφρασα την αγάπη μου για σένα, τον τρόπο που αισθανόμουν τον πλανήτη να τρεκλίζει κάθε φορά που κατόρθωνα να συνθέσω μία πρόταση ορθά κοιτάζοντας τα μάτια σου, που είχαν δει τόσο λίγα αλλά

είχαν απορροφήσει τόσα πολλά συμπεριλαμβανομένης της καρδιάς μου.

7: με την αγάπη σου ποθώ να ξεψυχήσω

Σου είχα διατυπώσει τη θεωρία μου. Πως οι άνθρωποι βρίσκουν διέξοδο στη φιλοσοφία προκειμένου η φύση τους να λάβει έστω μία υποτυπώδη σημασιολογική απόχρωση, εντούτοις καταλήγουν ως μπερδεμένοι αμπελοφιλόσοφοι. Εσύ μου ανταπαντούσες πως δεν πρέπει να ορίζω την έννοια της, γιατί θα την περιορίσω. Δε βασίζεται στη λογική, δεν εξευγενίζει το ανθρώπινο πνεύμα με δεδομένα και ζητούμενα, αλλά μόνο με ζητούμενα, αιώνια, αναπάντητα. Παρόλα αυτά, νομίζω πως την κρίσιμη ώρα, όλοι μετουσιωνόμαστε σε αμπελοφιλοσόφους. Γνωρίζουμε πως ό,τι σκεφτόμαστε θα χαθεί μαζί μας ωστόσο συνεχίζουμε να ταλανιζόμαστε. Αρνούμαστε το τέλος κι ας είναι μια νέα αρχή, φοβόμαστε. Φοβάμαι. Το άγνωστο ή ίσως το γνωστό; Δε με αφορά πια.

Είμαι έτοιμος. Έχω καταθέσει τη ψυχή μου, έχω εξαγνιστεί. Σε περιμένω. Μόνο δικός σου παντοτινά, ότι κι αν αυτό τελικά σημαίνει.

8: Si vis amari, ama

Καθίσαμε, χωρίς να ξέρουμε από πού θα αρχίσουμε, πού θα σταματήσουμε και πού θα καταλήξουμε. Φτάνει που συζητούσαμε, που νιώθαμε.

- Και για πες τι είναι έρωτας;
- Έρωτας ίσον συναίσθημα;
- Δεν ξέρω, ίσως...
- Σίγουρα δυνατό. Μάλλον το δυνατότερο. Σε ισοπεδώνει, σου δείχνει μια πλευρά του εαυτού σου, όμορφη, σχεδόν αμεγάδιαστη, προερχόμενη από αυτό που μας ευχαριστεί να αποκαλούμε παράδεισο.
- Ή από την κόλαση. Μη ξεχνάς τη ζήλεια, το άγχος, τις φρενήρεις σκέψεις.
- Δεκτό. Τι είναι όμως η ζήλεια;
- Εσύ θα έπρεπε να γνωρίζεις! Να κοιτάς στα μάτια τον άλλον, βαθιά στη ψυχή και να μην πιστεύεις λέξη όσων ξεστομίζει, κι ας είναι αλήθεια. Η ακηδία σου για την πραγματικότητα είναι συντριπτική. Στο πέρασμα της διαλύει τα πάντα.
- Άρα εμείς τι είμαστε; Δημιουργός ή δημιούργημα της ζήλιας; Κατά τα ειωθότα εμείς
- ελέγχουμε τα δημιουργήματά μας. Γιατί μπροστά στη ζήλια να φαινόμαστε τόσο ανίσχυροι, τόσο μικροί;
- Μα τι συνέβη σήμερα, γιατί τόσα πολλά ρητορικά ερωτήματα;
- Δεν αντέχω τους σχοινοτενείς μονολόγους. Προτιμώ να μοιράζομαι τους στοχασμούς μου μαζί σου. Τελικά ο έρωτας αλληλοσυνδέεται με την αγάπη;
- Αισθάνεσαι μόνος;
- Εγώ πιστεύω πάντως πως όχι. Ο κορυβαντισμός του έρωτα δεν έχει καμία σχέση με την νηφαλιότητα της αγάπης.

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

- Δεν απάντησες στην ερώτησή μου.
- Ούτε εσύ στη δική μου.
- Λοιπόν, όταν είσαι ερωτευμένος δεν ακούς, μόνο μιλάς. Όλος ο λόγος σου ξεχειλίζει από συναίσθημα. Άλλωστε γι' αυτό ο άνθρωπος έχει προικισθεί με αισθήσεις για να νιώθει. Δεν είμαστε άψυχοι, κι αν είμαστε τότε έχουμε πεθάνει. Ξυπνάς με έναν αυτοσκοπό, με μία λυτρωτική ευτυχία. Το παραμικρό άγγιγμα, το βλέμμα γεμάτο υποσχέσεις, συνεχώς ανανεώσιμες, χωρίς όρια, χωρίς λογική. Στον αντίποδα στην αγάπη...
- ...Ακούς χωρίς να μιλάς. Λαμβάνεις πληρότητα χωρίς να μετέρχεσαι το «εγώ» σε κάθε πρόταση. Σε αφορά η πνευματική μέθεξη, όχι τόσο η φιληδονία, η επαφή. Τροφοδοτείται από το σύνολο, όχι από το ερέθισμα, αυτό δεν το παρατηρείς καν. Δεν υπάρχει δούνα και λαβείν, μόνο δίνεις χωρίς να οριοθετείς τη ποσότητα, τη διάρκεια, χωρίς να έχεις μήτε μέτρο μήτε σταθμό.
- Εν μέρει. Μεταξύ μας, πάντα παίζει καταλυτικό ρόλο η χημεία. Άλλωστε όλοι οι άνθρωποι αποτελούμαστε από μόρια, τα οποία κατά την εμβρυογένεση συγκροτούν τα μέλη του οργανισμού μας. Είμαστε εκ φύσεως όντα χημικά, δεν μπορούμε να αγνοήσουμε την έλξη.
- Τι υπέροχη μεταστροφή από τη φιλοσοφική στη βιοχημική συζήτηση. Ομολογώ πως σχεδόν συγκινήθηκα.
- Ακόμη δεν μου έχεις απαντήσει προς τι αυτές οι εκ βαθέων διερωτήσεις;
- Ο κόσμος είναι απρόσωπος. Όσο κυλάει ο χρόνος, χάνεις τη ζωή. Κανείς δεν αναρωτιέται γιατί υπάρχουμε, από πού ήρθαμε και με ποιον σκοπό. Τι μας καθοδηγεί; Αν είχαμε πραγματικά κάποιον λόγο ύπαρξης, γιατί πεθαίνουμε; Ο θάνατος προμηνύει την ολοκλήρωση του σκοπού μας ή την αποτυχία να ανταποκριθούμε σε αυτόν; Υποκινούμαστε από ποιο κίνητρο; Τον Θεό; Κι αν ναι τι είναι ο Θεός, ποιος είναι; Γιατί να πλάσει εμάς και όχι κάποιον άλλον; Ζητάμε αδιάλειπτα την αρωγή μιας αόρατης δύναμης, αλλά εφόσον δεν την έχουμε δει πως εξακολουθούμε να ελπίζουμε πως υφίσταται; Είμαστε εμείς ευκολόπιστοι ή οι υπόλοιποι που δεν την επικαλούνται δύσπιστοι;
- Η ερώτησή μου παραμένει αναπάντητη και ελπίζω να έχεις καταλάβει πως μονολογείς ακατάπαυστα όπως κάθε φορά.
- Το μόνο σίγουρο για εμάς σε αυτό τον γαλαξία συνιστά το ανθρώπινο γένος και αντί να αλληλοβοηθηθούμε, να διανύσουμε μαζί το ατέλειωτο μονοπάτι στα άδυτα της ματαιότητας, εμείς αλληλοσκοτωνόμαστε. Θέτουμε το «εγώ» πάνω από το «εμείς». Δεν έχουμε καμία ελπίδα επιβίωσης, έχει σφραγιστεί η πορεία μας. Και όλα αυτά εκπορεύονται από την αδυναμία μας να αγαπήσουμε και να αγαπηθούμε, ξέρεις γιατί; Διότι εμείς οι ίδιοι δεν αγαπάμε τον εαυτό μας, γνωρίζουμε πως αυτό που είμαστε, που πρεσβεύουμε, δεν αξίζει να αγαπηθεί από κανέναν...
- Εντάξει, κατάλαβα! Αποφεύγεις να απαντήσεις, γιατί παρά τις απρόσμενες υπαρξιακές σου κρίσεις, φοβάσαι να παραδεχθείς πως ούτε και εσύ μπορείς να αγαπήσεις και να αγαπηθείς, γι' αυτό αισθάνεσαι μόνος ακόμη κι αν βρίσκεσαι σε ένα δωμάτιο από ανθρώπους που σε λατρεύουν. Εν τέλει, ωστόσο, τι σημασία έχει; Εδώ που είμαστε γνωρίζουμε πως η ανθρώπινη φύση δεν αποτελεί παρά ένα τίποτα, μια κατασκευή από χώμα που εξελίχθηκε σε κάτι το οποίο η ίδια δεν μπορεί να διαχειριστεί. Γι' αυτό ο θάνατος και η ζωή είναι οι δύο όψεις ενός νομίσματος, για να της υ-

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

**ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ**

**ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ**

πενθυμίζουν την αδυναμία της να προσδιορίσει από που ξεκίνησε και πού θα φτάσει.

- Σταμάτα και κοίτα από ψηλά πόσο πεζά φαίνονται όλα, σαν να μην έχουν υπόσταση, σαν οι άνθρωποι να είναι αθύρματα.
- Ναι, πράγματι. Κίβδηλοι, αλλά μαγευτικοί, όπως όλα τα παιχνίδια

Πεζά Λυκείου

2^{ος} ειδικός
έπαινος

Μαρία Κατωπόδη

Κύριε Αναγνώστη

2^ο Γενικό Λύκειο Νέας
Ιωνίας

«Λένε ότι ένα μέρος της ψυχής σου πεθαίνει όταν πεθαίνει ένα ιδιαίτερο αγαπημένο σου πρόσωπο. Διαφωνώ. Λέω ότι ένα μέρος σου ζει με τον αγαπημένο σου στην άλλη πλευρά.» -Ντάνιελ Γιάνεζ. Άλλος ένας θρήσκος να υποθέσω. Αν ήταν εδώ η γυναίκα μου θα με έκραζε στα σίγουρα.

Γυρνά το κεφάλι μου να την αντικρίσω να πίνει έτσι βασιανιστικά αργά τον ελληνικό της καφεδάκο και να χάνεται στο ίδιο της το κεφάλι. «Σήκωσε μωρέ τα μάτια σου να δεις τι έχεις μπρος σου!», θα μου έλεγε. Το βλέπω Αμαλία, δύο βουνά ντυμένα στα άσπρα, τι το ασύνηθες; «Να την απολαμβάνεις τη ζωή σου Χαρίλαε, δεν μας έχει απομείνει και πολύ...».

Πάντα τα ίδια. Ορίστε, τώρα τί έχεις να πεις που με άφησες εδώ μόνο με το ζαβό; Τι να πρωτοαπολαύσω από τη μοναχική ζωή μου;

Σαν να με άκουσε ο Πάκο, μου έριξε ένα γαύγισμα και με ξύπνησε από τις σκέψεις μου. Είναι ειρωνικό. Τότε που κορόιδευα την Αμαλία που αγνάντευε τα βουνά απέναντι, τώρα το κάνω και εγώ. Παλιά θα έλυνα κανένα σταυρόλεξο, αλλά πλέον με κούρασε, δε με βοηθά. Είμαι πια εβδομήντα τόσο χρονών, τελείωσε η ζωή μου.

«Για σένα κάθομαι τρελέ!», λέω στον Πάκο, σαν πως με κατάλαβε ποτέ. Πάντα προσκολλημένος στην Αμαλία ήτανε, τη λάτρευε και τα συναισθήματα ήταν αμοιβαία. Μα τώρα πια έχει γίνει προσωπική μου βδέλλα. Ακόμα κάθεται μπροστά στην είσοδο του σπιτιού και κοιτά την πόρτα, ώρες αμέτρητες, μπας και γυρίσει η Αμαλία από το μακρινό ταξίδι της.

«Είσαι και χαζός.» Εσηκώθηκα να πάω να μου φτιάξω δεύτερο καϊφέ. Τί; Δεν έχουμε καφέ; Πότε τελείωσε; Στον νιπτήρα επικρατούσε χάος. Πύργοι από πιάτα και ποτήρια, όλα βρόμικα! Ίσως να μην είναι ο δεύτερος καφές. Δεν πάει στο καλό; Θα πιά κάτι άλλο. Δεν μ' αρέσει να κατεβαίνω στο χωριό. Αρχίζουνε όλοι και με πνίγουν στις ερωτήσεις. Πως είμαι μετά το... Ναι. Μια χαρά είμαι, αφού ζω.

Κάθομαι λοιπόν στην άβολη, ξύλινη καρέκλα που είχα φτιάξει στα είκοσί μου χρόνια. Λάτρευα την ξυλουργική, μα ήταν ένα από τα πρώτα μου πειράματα, ένα από τα αποτυχημένα. Αλλά δεν το παραδέχτηκα ποτέ πόσο με ενοχλούσε το τρίξιμό της με κάθε αγέρα που περνούσε ή πώς το ένα χερούλι ήταν στραβό και το αριστερό της πόδι προβληματικό.

«Να ξέρεις Χαρίλαε, όταν πέσεις θα γελάσω.» είπε με χαμόγελο να στάζει από τα χείλη της. Γέλασα μόνος μου... Και κείνο της το χαμόγελο, τατουάζ στο πρόσωπό της. Πάντα ευγενική και γεμάτη αρετή, δεν κρατούσε ποτέ κακία σε κανέναν. Ποτέ δεν την κατάλαβα σε αυτό, μα την αναγνώριζα. Τη θαύμαζα για τη γυναίκα που ήταν.

Μα σαν να κάθομαι εδώ νιώθω να φεύγω, η σκόνη από το πουκάμισό μου να γίνεται ένα με τη σκόνη του σώματός μου που με εγκαταλείπει –και αυτό. Δεν μπορέσαμε να κάνουμε παιδιά και τα ήθελε πολύ. Πριν προλάβουν να με πιάσουν τα ζουμιά, παρατήρησα ένα κλαρί που στεκόταν μόνο του μπροστά μου και μου εμπόδιζε τη θέα. Υπέροχα. Εσύ κλαρί μου θα γίνεις ο σάκος της οργής μου. Πήγα λοιπόν και το έκοψα. Δεν είχα φροντίσει τον κήπο μας. Τι να τον εκάμω;

Ο Πάκο τριγυρνούσε από δω και κει. Κατέβαινε και στο χωριό καμιά φορά αν τον άφηνα να βγει από το σπίτι. Είμαι σίγουρος πως ψάχνουν τον ιδιοκτήτη του και τον ρωτούν τον άμοιρο χίλια δυο πράγματα, μα ευτυχώς δεν έχει λαλιά να απαντήσει. Τι θα έλεγε ρωτάς; «Ο γεροξεκούτης δε με νοιάζεται πια και τον έχουνε πιάσει οι εμμονές του.». Πώς να μην με πιάσουν; Χάνω τη ζωή μπροστά από τα μάτια μου. Με ένα πετάρισμα του ματιού έφυγε η μέρα από τα χέρια μου σαν γλυκό στο ψυγείο –τόσο γρήγορα.

Και κάπως έτσι ξαναφύτρωσε τούτο το κλαρί. Πότε, δεν κατάλαβα. Ήξερα όμως ότι με ενοχλούσε. Πήγα να το κόψω ξανά. Δε μπορούσα να ελέγξω τον εαυτό μου. Τί να κάμω; Δεν υπάρχει πια λόγος να είμαι εδώ. Κανέναν να μοιραστώ τον πόνο και την πείρα μου.

«Θετικό!», είπε η Αμαλία με το τεστ εγκυμοσύνης στο χέρι. Το αίμα στο πρόσωπό μου είχε φύγει είχε ταξιδέψει στην καρδιά μου που χτυπούσε δυνατά στο στήθος μου μπας και βγει. Έβγα όξω! Έβγα να δεις! Ήμουν στην αγκαλιά της και την βαστούσα γερά από αγάπη, αλλά περισσότερο επειδή ένιωθα τα γόνατά μου να μουδιάζουν.

Για τρεις περίπου μήνες ήμουν απομονωμένος στο γκαράζ να φτιάχνω μία ξύλινη κούνια και κάτι παιγνίδια. Έκανα τηλεφωνήματα τρακόσα να μας έβρω μέρος να μείνουμε. Η πόλη την αναστάτωνε. Την είχε ξαποστείλει η μάνα της, η συγχωρεμένη, να ζήσει εκεί για καλύτερα. Μα στο αίμα της έτρεχε το χωριό.

Έτσι λοιπόν μας βρήκα τούτο το σπίτι εδώ, με θέα τα βουνά που τόσο λάτρευε και το τραπεζάκι που της έφτιαξα στη βεράντα για να ακουμπά τον καφέ της. «Ξυλουργέ μου.», μου έλεγε. Έλιωνα στον ήχο της φωνής της και στο περήφανό της βλέμμα που με κοίταζε γεμάτο αγάπη.

Μα στο ίδιο τραπεζάκι, λίγους μήνες αργότερα, βρέθηκα ξανά στην αγκαλιά της. «Εφυγε...», μου είπε.

«Μα τι είναι αυτά που λες βρε Αμαλία; Ποιος έφυγε;»

«Το παιδί Χαρίλαε... έφυγε.» Κλαίγαμε μαζί και δεν ξέρω ποιος παρηγορούσε ποιον. Έμενε για ώρες σε τούτο το μπαλκόνι, χειμώνα - καλοκαίρι, καταρακωμένη.

«Ευχαριστώ αγάπη μου.», είπε με ένα μίζερο χαμόγελο, καθώς κάλυψα τους ώμους της με μια κουβέρτα.

«Πώς μπορείς και με αγαπάς ακόμα;», τη ρώτησα και ανακάθισε στη θέση της.

«Τι είναι αυτά που λες; Πώς να μην σε αγαπώ;»

«Σου στέρησα τη μητρότητα, την οικογένεια...», της είπα με δάκρυα να εκβιάζουν να φύγουν από τα μάτια μου. Είχαμε ένα σοβαρό κανγά και πίστευα πως έφταιγα εγώ για... το παιδί.

«Κοίτα με.», είπε καθώς πήρε τα μάγουλά μου στα χέρια της. «Εσύ είσαι όλη η οικογένεια που χρειάζομαι.»

Το νιώθω πια, τα μαξιλάρια του καναπέ κρύα στα δάχτυλά μου δίχως την παρουσία της, η τηλεόραση μουγκή αρνείται ακόμη να μου κάνει παρέα, όπου και αν κοιτάξω βλέπω εκείνη. Να κοιτάζεται στον καθρέφτη, καθώς φεύγει το πρωί να πάει στο σχολείο. Ήταν βλέπετε δασκάλα. Φιλολόγος. Όλα τα παιδιά την αγαπούσαν. Ακόμα νιώθω την ασυγκράτητη χαρά της όταν μετακομίσαμε εδώ όπως και την ασύγκριτη θλίψη της μετά το ατύχημα.

Το ήξερε, ήξερε ότι ήταν η ώρα της μα εμένανε δεν με ενημέρωσε ποτέ. Δεν προετοιμάστηκα ποτέ. Απλά συνέβη. Μα τι άλλο να κάμεις; Σάμπως αν μου το είχε πει θα ήμουνα καλύτερα;

Έριξα μια ματιά στον Πάκο, που δεν είχε κουνήσει ρούπι από το πρωί, ξαπλωμένος μπροστά στην πόρτα. Και εκείνος νομίζω το είχε καταλάβει ότι δεν μπορώ να τον εφροντίσω πια. Ίσα-ίσα φροντίζω εμένα. Μάζεψα λοιπόν όση δύναμη μου είχε απομείνει και τον επήγα σε ένα καταφύγιο ζώων, να βρει μια άλλη οικογένεια.

Στο χωριό τα μάτια ήταν πάνω μου, τα ένιωθα να καίνε την πλάτη μου. Τα αυτιά μου βάραιναν από το

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

πλήθος σχολίων. «Τον κακόμοιρο, πόσο τον λυπάμαι.», «Μα καλά, πέθανε η γυναίκα του και ούτε μαύρα δε φορείς;», «Άκουσα είχαν σοβαρό καυγά. Ποιος λέει ότι δεν έφταιγε εκείνος για το παιδί;»

Ο Πάκο, σαν να μιλούσε τη γλώσσα τους, άρχισε να γαυγίζει. Γαβ! Γαβ! Δε σταματούσε. «Πάκο!», του φώναζα ξανά και ξανά μέχρι που δεν είχα φωνή. Πιάνω το λαιμό μου και με μια ανάσα πετάγομαι από τον καναπέ.

Όνειρο ήταν, δεν πήγα στο χωριό. Ακούμπησα το χέρι στο στήθος μου να κάνω σινιάλο στην καρδιά μου να ηρεμήσει. Μα ο Πάκο γαύγιζε στα αλήθεια. Πάω να δω τι γίνεται και τότε κατάλαβα ότι έβρεχε. Οι βροντές και το φως από τις αστραπές φανέρωναν ένα ξύλο που χτυπούσε αμείλικτα το παράθυρο.

«Ένα κλαρί είναι! Σταμάτα.». Μα ο γδούπος του τον φόβιζε. Ε δεν μας παρατάς;

Πήρα και 'γω μια ψαλίδα κλαδέματος και βγήκα όξω να ξανακόψω αυτόν τον σατανά για κλαρί! Στην βιασύνη μου σκόνταψα στο σκαλί της εξώπορτας και έπεσα χάμω με τα γόνατα. Πονούσα, δεν ένιωθα τη βροχή να χτυπά βίαια το πρόσωπό μου, ούτε το βρεγμένο χόμα που βαστούμε την κεφαλα μου σαν μαξιλάρι. Ήταν όλα μαύρα. Δεν έβλεπα τίποτα, αλλά ένιωθα ασφαλής, μέχρι που ένιωσα κάτι παραπάνω. Κάποιος χάιδευε απαλά το πρόσωπό μου. «Δεν είναι η ώρα ξυλουργέ μου.». Αμαλία; Έκανα να φιλήσω το κενό και τότε άνοιξα τα μάτια μου.

Πάκο! Έφτυσα το χόμα και τα σάλια του από τη μούρη μου. «Παλιόσκυλο! Δε σου 'πα να μην με φιλάς;» Γαβ! Μου 'κανε και μου έδειξε με την μουσούδα του το μαστούνι της Αμαλίας. Της το είχα φτιάξει για όταν δε τη βαστούσε το σώμα μοναχό του από τη θλίψη της, θρηνούσε και αυτό.

Το κοίταξα για λίγα λεπτά πριν ακουμπήσω με τα δάχτυλά μου το χαραγμένο όνομά της. Κάτι συνέβη μέσα μου. Σαν να μου το έστειλε η Αμαλία. Πήρα το μαστούνι και έβαλα όλη μου τη δύναμη να σηκωθώ. Μπρος μου, το φυτό είχε γίνει λέλουδο, σπαθίφυλλο, το κρίνο της ειρήνης. Ήταν το αγαπημένο της. Έλεγε πως θα επιβιώσει μέσα από οτιδήποτε. Ήθελε να μου δείξει πως έτσι είμαστε και εμείς οι άνθρωποι. Πιο δυνατοί από όσο πιστεύουμε. Τότε ήταν που ένα δάκρυ έτρεξε στο μάγουλό μου, ήταν το τελευταίο που είχα. Δε μπορούσα, όσο και να ήθελα, να κλάψω παραπάνω.

Αλλά αυτό που ένιωσα ήταν το κενό μέσα μου να μην με καταβροχθίζει για πρώτη φορά μετά από καιρό.

Χάιδεψα τον Πάκο και πήγα στον παρατημένο κήπο μας. Υπάρχει χρόνος, σκέφτηκα, μπορώ να τα σώσω. Έκοψα από δω, έκοψα από κει, τα πότισα και καθώς αυτά ανάρρωναν, έκανα κανά δυο τηλεφωνήματα και είπα σε κάποιους παλιούς φίλους να πάρουν τα έπιπλα του σπιτιού. Όχι όλα, το τραπεζάκι μαζί με τις καρέκλες του μπαλκονιού, η καφετιέρα και κανά ζευγάρι ποτήρια έμειναν στη θέση τους.

Κοίταξα και τη ντουλάπα μας και μύρισα για τελευταία φορά τα ρούχα της, το άρωμά της άθικτο πάνω τους, σαν πέπλο με αγκάλιαζε. Δεν θα τα δώσω. Ας τα πάρει κάποιος που τα έχει ανάγκη, αλλά πρώτα θα έχω φύγει εγώ.

Έκανα ένα τελευταίο γύρο του σπιτιού. Δες και ο χώρος ξελάφρυνε. Ο ήλιος λαμπερός, με προκαλούσε –μαζί με τα φωναχτά του Πάκο– να βγω όξω. «Έρχομαι, έρχομαι!». Ο Πάκο μόνος του έπαιζε με ένα παιγνίδι που του βρήκα στο χωριό. Αμέ! Τι μας πέρασες κύριε αναγνώστη;

Ο κήπος είχε πλέον πάρει τα πάνω του. Έμοιαζε επιτέλους σαν πριν, φρέσκος. Όλα έμοιαζαν τριγύρω μου ζωντανά. Έφτιαξα δυο καφέδες και τους πήγα έναν-έναν τη φορά στο τραπεζάκι του μπαλκονιού. Ακούμπησα τον ένα στη θέση της Αμαλίας και δίπλα στην καρέκλα της, άφησα το μαστούνι να πάω να φέρω και κανά λουλούδι από αυτό το σπαθίφυλλο. Τα άφησα εκεί, δίπλα στον καφέ της. Ήπια και 'γω μια γουλιά από τον δικό μου και άρχισα να γράφω, καθισμένος στην αποτυχημένη μου καρέκλα, τούτο δω που διαβάζεις τώρα κύριε αναγνώστη.

Δεν έχω πολλά να πω, μα τούτη την ιστορία ήθελα να την μοιραστώ, μπας και καταλάβει κανείς αυτό που

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

**ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ**

**ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ**

κατάλαβα και 'γω. Ο θάνατος δεν είναι το τέλος. Πάντα η Αμαλία ζούσε μέσα μου, στις αναμνήσεις που διηγήθηκα και πριν, ακόμα και στις κακές.

Υποθέτω ήθελα να σου δείξω πως η αγάπη ζει, ό,τι και αν κάμεις. Γι' αυτό έγραψα αυτό εδώ. Ίσως ένας παραπάνω λόγος είναι, γιατί νιώθω τύψεις για το παιδί μας και θεωρώ ότι έχω χρέος να το γράψω ή επειδή απλά θέλω να βγάλω τον πόνο μου. Δεν αποκλείω κανένα. Αλλά θέλω να ξέρεις κύριε αναγνώστη πως δεν είσαι μόνος. Ο πόνος είναι προσωρινός, όπως και η χαρά, γι' αυτό ζήσε στο έπακρο. Μην υπάρχουν απλά.

Και κάπως έτσι έφυγε η μέρα μου. Γράφοντας και πίνοντας καφέ. Άφησα το μολύβι και αγνάντευα λιγάκι τα βουνά. Όμορφα είναι φέτος. Ο Πάκο είχε και αυτός ηρεμήσει μαζί μου και ξεκούρασε το κεφάλι του στο πόδι μου. Όλα ήρθαν στη θέση τους. Κοίταξα δίπλα μου, ο καφές της Αμαλίας ακόμα άχνιζε, πάγωνε σιγά-σιγά. Έκλεισα τα μάτια μου και είπα με χαμόγελο: «Είδες Αμαλία; Δεν έπεσα από την καρέκλα.»

Ποίηση Λυκείου

1^ο βραβείο

Μαρία
Τσιλιγιάννη

Κοραή 9

1^ο ΓΕΛ Έδεσσας

Φρέσκια μπογιά στους τοίχους
Τσιριχτές φωνές παντού
Και η μυρωδιά της πίτας
Να μάς ζεσταίνει
Γέλια, μαλώματα, χαρές
Πέφταμε, κλαίγαμε, ονειρευόμασταν
Τότες νομίζαμε είναι μεγάλη η ζωή

Η κυρά Νίτσα στο μπαλκόνι να κοιτά
Και η Λενιώ να κυνηγά τους έρωτες της νιότης
Φόβος και τρόμος ο κύριος Χρήστος
Με τη διαπεραστική του φωνή
Τότες νομίζαμε είναι εύκολη η ζωή

Μυστικά που προδώσαμε
Φίλοι αξέχαστοι που χάθηκαν
Και στη μέση παλιοί έρωτες που λησμονήσαμε

Τότες νομίζαμε δεν είναι έτσι η ζωή
Μια μέρα όμως ο τοίχος ξέβαψε
Η κυρά Νίτσα δεν ξαναβγήκε στο μπαλκόνι
Τώρα σιωπή
Κάτι ξεχασμένα σίδερα απέμειναν
Μαζί με τους ξερούς λωτούς
Παγιδεύοντας τις αναμνήσεις μας
Τώρα κατάλαβα πως με γέλασε η ζωή

Σας παρακαλώ μου δίνετε ακόμα μία;

Ποίηση Λυκείου

2^ο βραβείο

Ευθυμία Στεργίου

Τα γαλάζια
πουλιά

1^ο ΓΕΛ Σερρών

Τ' άγρια χαράματα ξεχύνεσαι κι αλωνίζεις στις λεωφόρους
Με συντροφιά εκατομμύρια χτυπημένα σώματα
Κατακρεουργημένα, πεθαμένα, χίλιες φορές αναστημένα
Αναζητώντας με μια στάλα καθαρού αέρα να σμίξεις
Μα σαν ανατέλλει γίνεσαι πέτρα
Και κρύβεσαι στις σκιές σαν κυνηγημένο κτήνος
Ή γίνεσαι ο ουρανός
Και καταπίνεις μια ολόκληρη θάλασσα από λασπόνερα
Που παραμονεύει να ξεχειλίσει απ' τα σφιγμένα δόντια σου
Τα γαλάζια μαρμάρινα πτηνά που κραδαίνεις στις σκιές σου
Όνειρα ωνητά είναι
Απαγχονίζονται στη θηλιά που αποκαλείς χέρια σου
Ασφυκτιούν και πνίγονται στην όψη του ηλίου
Ποιος θα χορέψει με τον άνεμο
Και δεν θα γίνει πέτρα;
Ποιος θα φτύσει τη θάλασσα
Και θα ελευθερώσει τα γαλάζια πουλιά;
Ποιος μέσα από τη λάσπη θ' αναδυθεί
Και θα αφήσει τον ήλιο να τον καταπιεί;
Ω, σίγουρα όχι εσύ

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

**ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ**

**ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ**

Γιατί όταν σε ρωτάνε τι γίνεται με σένα
Πότε από το θανατοκρέβατό σου θα σηκωθείς
Στρέφεις το κεφάλι στην ανατολή
Και γελάς
Όπως θα τραγουδούσε ένας κύκνος
Λίγο πριν ξεψυχήσει
Ποιος άραγε θα τραντάξει τις πέτρες βίαια
Τινάζοντας τον ήλιο στο πρόσωπό τους
Σαν να ήταν βρόμικο σεντόνι;
Ο κύκνος τραγούδησε τώρα, πάει

Ποίηση Λυκείου

3^ο βραβείο

Ανθή Δολιώτη

Άτιτλο

Καλλιτεχνικό Σχολείο
Αθηνών

Ξημέρωσε κι απόψε η νύχτα
ντυμένη με το πτώμα της ημέρας που βράδιασε
Σελίδες σκισμένες έκρυσαν τις λέξεις τους
Χωρίστηκε η προπαραλήγουσα απ' τον πόλεμο
μεγάλωσε το «ο»
και βρέθηκε σ' ένα ποτάμι αδιάβατο.
Κόντρα στο νερό ριζώθηκε το μέγα
φυτεύοντας με πείσμα τα ίχνη του
σ' ένα παρόν διάτρητο.
Φύτρωσε άνθρωπος από εκείνο το ωμέγα
κυνήγησε, έτρεξε, κρύφτηκε·
και τώρα τρέμει.
Φοβάται μην μάθει πως μαράθηκε
Μην βρεθεί αντιμέτωπος με κανέναν καθρέφτη
και δει αυτό το ψυχρό, σκούρο αίμα που φοράει
Βράδιασε πάλι η μέρα,
η νύχτα ντύθηκε με το πτώμα της·
Ξημέρωσε.

Ποίηση Λυκείου

1ος ειδικός
έπαινος

Παρασκευή
Γιαννούλα

Θρούψαλα

5ο ΓΕΛ Νέας Ιωνίας

Ήθελα καιρό να το γράψω αυτό.
Να γεμίσω ένα χαρτί με συναίσθημα.
Συνηθισμένο, αλλά διαφορετικό.
Στο τραπέζι οι καρέκλες πάντα.
Πλέον καμία γεμάτη, μόνο η δικιά μου.
Και κοιτούσα απλά το κουτάλι με τη ματιά μου.
Δεν σκεφτόμουν κάτι.
Τίποτα, κενό.
Αλλά το δάκρυ κύλησε,
το τραπεζομάντηλο ξέβαψε,
το χρώμα έφυγε
και έμεινε μόνο το υλικό.
Όμως δεν αρκεί το υλικό για να το πεις όμορφο,
ούτε 4 άτομα για να το πεις οικογένεια.
«Ο καθένας θα πάρει τον δρόμο του» είπαν.
Ε... κι εγώ έφυγα.
Και ας μας βρήκαν τα κρύα,
το τζάκι δεν θα ανάψει.
Γιατί αν δεν είμαστε μαζί,
το προσάναμμα δεν θα φτάσει.

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Ποίηση Λυκείου

2ος ειδικός
έπαινος

Ευδοκία-Ελένη
Μουτουσίδου

Έπαια Πτερόεντα

2ο ΓΕΛ Ορεστιάδας

Τι δύναμη κατέχουνε οι λέξεις.

Αυτές που βρίσκουν το κουράγιο να εκφραστούν.

Να είναι ειλικρινείς, ξεκάθαρες.

Κι όταν εκφέρονται σωστά – και σε αυτούς που πρέπει –
αποκτούν μια υπόσταση εξωπραγματική, αλλάζουνε τον κόσμο.

Κάνουν το μπλε του ουρανού λιγάκι πιο βαθύ,
το ξύλινο παγκάκι στο πάρκο λιγάκι πιο συναισθηματικό,
τον δρόμο τον οικείο λιγάκι πιο γνώριμο.

Κι ύστερα μαγικά διορθώνουνε τα πάντα.

Μα η δύναμη – ίσως αντιφατικά –
κρύβεται και στις λέξεις που δεν ειπώθηκαν ποτέ.

Σε αυτές που μάλλον ήταν περιττό και να το κάνουν.

Εξάλλου τις ένιωθες,

είτε σε μια διστακτική φωνή που αποκρύπτει μια βαθιά οικειότητα,
είτε σε ένα βλέμμα ασφάλειας που υπόγεια δηλώνει «είμαι εδώ, το ξέρεις»,
είτε ακόμη και σε μια τελευταία αγκαλιά

που δεν είναι αμήχανη,

γιατί ανεξήγητα γνωρίζει πως δεν είναι η τελευταία.

Μα και το βάσανο, δυστυχώς, σε αυτές τις λέξεις είναι.

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

**ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ**

**ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ**

Σε αυτές τις δυο τρεις που δεν ειπώθηκαν ποτέ.
Τι πείσμα και αντοχή, κόντρα στην τόση οχλαγωγία.
Εκεί που άλλες ρέουνε πυκνά χωρίς διόλου να εννοούνται.
Εκεί που άλλες παρασύρονται μέσα στον συνωστισμό.
Εκεί ακριβώς παρέμειναν επαναστατικά ανείπωτες.
Θαρρείς, παράδοξα η φύση τους δεν παίρνει από λόγια.
Μα μάλλον τελικά κι αυτές να ξέρουνε τι κάνουνε.
Γιατί, για να μιλήσουμε και λίγο ειλικρινά ,
ο άνθρωπος που ένιωσε τη λέξη «σ' αγαπώ» αληθινά
το έδειξε με πράξεις,
δε στάθηκε σε λόγια του αέρα.

Πεζά Γυμνασίου

1^ο βραβείο

Ελένη Μαργαρίτη Γαλάτεια

Εκπαιδευτήρια
Παλλάδιο Βάρης

Το διήγημα «Γαλάτεια» είναι μια παράφραση του μύθου του Πυγμαλίωνα, του γλύπτη που ερωτεύτηκε το δημιούργημά του και με την εύνοια της Αφροδίτης εκείνο μετατράπηκε σε πραγματική γυναίκα. Γι' αυτόν τον μύθο μίλησαν αρκετοί συγγραφείς του αρχαίου κόσμου, ενώ και στη σύγχρονη εποχή ο ίδιος μύθος προκάλεσε το ενδιαφέρον πολλών συγγραφέων που έγραψαν έργα εμπνευσμένα απ' αυτόν, καθώς θεωρείται μια σπουδαία ερωτική ιστορία. Στο σήμερα, το διήγημα, αποτελεί τη φωνή της Γαλάτειας, μιας γυναίκας της οποίας παραβιάστηκαν όλα τα δικαιώματα και ποτέ κανείς δεν της έδωσε τη δυνατότητα να επιλέξει. Μάλιστα, στο έργο Μεταμορφώσεις του Οβιδίου (βιβλίο Χ, στιχ. 243-293) δεν της αποδίδεται καν όνομα. Η Γαλάτεια, λοιπόν, αντιπροσωπεύει όλες τις γυναίκες που έχουμε πέσει θύματα του μισογυνισμού... που έχουμε ανεχτεί συμπεριφορές οι οποίες δεν μάς αρμόζουν. Η Γαλάτεια είναι η φωνή όλων των γυναικών εκεί έξω που φοβούνται να μιλήσουν, που η φωνή τους χάνεται και δεν καταφέρνει να ακουστεί. Η Γαλάτεια είναι η γυναίκα που δεν της δόθηκε ποτέ όνομα και έχει έρθει η ώρα να το μάθουμε!

.....
Ταπ, ταπ, ταπ.

Ο ήχος ήταν πολύ δυνατός, πολύ δυνατός, πολύ δυνατός. Ήθελα να κλείσω τα αφτιά μου με τα χέρια μου, αλλά ήταν κολλημένα στο πίσω μέρος της πλάτης μου και δεν μπορούσα να τα κουνήσω. Προσπαθούσα ξανά και ξανά και ξανά, αλλά το μόνο που κατάφερα ήταν να πονέσω τους μαρμάρινους ώμους μου.

Εκείνος χτυπούσε με δύναμη το καλέμι πάνω σε διάφορα μέρη του σώματος μου καθημερινά. Θυμάμαι που σμίλευε τα πέλματα μου, ήταν το μόνο που ήθελε να τελειοποιήσει πάνω μου. Πρώτα χτυπούσε, έσπαγε και έξιχνε και μετά, πιάνοντας την πολυταξιδεμένη πέτρα, λειάνει. Πονούσα αλλά εκείνος δεν ήταν ποτέ ευχαριστημένος, έτσι συνέχιζε.

Τα πάντα πάνω μου ήταν προσεγμένα, όμορφα και ταπεινά, όλα φτιαγμένα από αυτόν. «Καλλίστη των γυναικών», έτσι έλεγε όταν σταματούσε να με χτυπάει. Δηλαδή, η ομορφότερη όλων των γυναικών. Δεν ξέρω αν ήταν η αλήθεια, πάντως σε εμένα δεν άρεσα. Όλα πάνω μου ήταν τόσο ίσια, τόσο λεία, δεν είχε αφήσει ούτε μισό κομμάτι τραχύ στην επιφάνειά μου. Αργότερα ανακάλυψα πως τα μαλλιά μου ήταν κυματιστά, αλλά και πάλι λεία, στιλπνά και μεταξένια. Παλιά, πριν να πέσω στα χέρια του, όταν ήμουν ένα μεγάλο, συμπαγές κομμάτι μάρμαρο, όσοι με ακουμπούσαν γδέρνονταν, τόσο αιχμηρή ήμουν. Με είχε λειάνει τόσο πολύ όμως που έμοιαζα με το γάλα με το οποίο με έπλενε.

Μου είχε κάνει τρομερή εντύπωση το πώς μιλούσε για τις άλλες γυναίκες. Ήταν τόσο άσχημα λόγια.

«Ακόλαστες», έλεγε πάλι και πάλι. Να δεις πώς ήταν το όνομά τους; Α, να! Προποτιίδες, αυτή ήταν η ονομασία που τους είχαν δώσει και επαναλάμβανε κι εκείνος. «Γυναίκες», είχε πει, «που αμφισβητούν τη θεά μας». Αυτό πρέπει να ήταν πολύ κακό, γιατί κάποια στιγμή είχε αναφέρει πως η θεά τις μεταμόρφωνε σε πέτρα, αφού τις ανακήρυσσε πρώτα αρχετυπικές πόρνες. «Δεν κοκκινίζει το δέρμα τους όταν μιλούν σε αρσενικό», επαναλάμβανε με μια περίεργη χροιά στη φωνή του. Κάθε φορά που τις ανέφερε με χτυπούσε πιο δυνατά. Έτσι τις μίσησα κι εγώ εκείνες τις γυναίκες, γιατί εξαιτίας τους πονούσα.

Όμως, παρά την απέχθειά του για τις γυναίκες, σε εμένα έλεγε καλά λόγια, τρυφερά, από 'κείνα που λένε

οι ερωτευμένοι, κι αυτό με παραξένευε.

«Γυναίκα μου». Γυναίκα του, με φώναζε. Ποιος; Εκείνος που τα σωθικά του έκρυβαν τιτάνια μνησικακία για το ωραίο φύλλο. «Εσύ δεν είσαι σαν τις άλλες», μου μιλούσε σαν να ήξερε ότι τον άκουγα. Κι ήθελα να του φωνάξω πως εγώ είμαι πέτρα, γι' αυτό δεν τους μοιάζω. Μα το στόμα μου το είχε σμιλεύσει κλειστό κι έτσι δεν μπορούσα να φωνάξω και αυτό με σκότωνε.

Το ύστερα με πονούσε όμως πιο πολύ από τα λόγια του. Φορούσε στο σώμα μου διάφορα υφάσματα, που κολλούσαν στην επιφάνειά μου σαν πετσί. Με ενοχλούσαν, δεν τα ήθελα. Ήμουν πέτρα, είχα φτιαχτεί για να με ντύνει ο άνεμος, όχι εκείνος με μετάξια. Κρέμαγε στον ψηλό λαιμό μου βαριές αλυσίδες, λέγοντας «Ίδού μιαν αληθινή γυναίκα, ένα θήλεο που αξίζει τα χρυσά κοσμήματα που της φοράω». Εκείνες οι αλυσίδες ήταν σκληρές σαν το καλέμι του και με έγδερναν, άραγε έτσι να ένιωθαν εκείνοι που με ακουμπούσαν παλαιότερα; Όταν δε τελειοποίησε τα πέλματά μου, άρχισε να μου φοράει στα πόδια σανδάλια. Αποτελούνταν από δέρμα που εκείνος τοποθετούσε στο κάτω μέρος και πέτσινια σχοινιά, τα οποία έδενε γύρω από τις καλοσμιλεμένες γάμπες μου.

Πολλές φορές όμως του άρεσε η επιφάνεια μου γυμνή και λεία, όπως την είχε δημιουργήσει εκείνος. Με άγγιζε, παντού. Προσπαθούσα να γίνω όσο πιο σκληρή μπορούσα, όσο πιο παγωμένη γινόταν για να πάψει να με αγγίζει, εκείνος όμως δε σταμάταγε. Με κρατούσε πιο σφιχτά, πιο ποθητά. Θώπευε τα στήθη μου, που είχε φτιάξει εκείνος να χωρούν σε όλη την παλάμη του, και τους μηρούς μου. Αγκάλιαζε ολόκληρο το μαρμάρινο κορμί μου, σαν να έκρυβα μέσα μου πραγματική ζωή. Όμως εγώ δεν έκρυβα μέσα μου ψυχή, παρά μόνο πολλές-πολλές στρώσεις σκληροτράχηλο μάρμαρο. Ποτέ μου δεν το έκανα, κι ας με ανάγκασαν.

Ακόμα κι όταν με πλάγιαζε στο κρεβάτι μαζί του, ήμουν πέτρα. Όταν κάλυπτε το σώμα του με το δικό μου, γινόμουν σκληρότερη και από τα διαμάντια που μου φορούσε. Όταν ζούσε στη φανταστική ηδονή του χαϊδεύοντάς με, παρέμενα σκληρή και παρακαλούσα ο άνεμος να με κάνει σκόνη. Προσευχόμουν στη Θεά Σελήνη να πάρει τον πόνο μου μακριά, όμως εκείνος έμενε πιστός στον σκοπό του, κανείς δεν με άκουγε. Άλλωστε τότε οι πέτρες μίλησαν; Κι όταν μιλούν τα λόγια τους χάνονται, κανείς δεν μας ακούει.

Δεν είχα τίποτα να με παρηγορεί, μονάχα τη σκληράδα μου. Ήξερα πως όσο ήμουν μάρμαρο τίποτα δε θα γινόταν αληθινό. Θα έμενα για πάντα έτσι, στα δεσμά εκείνου του άντρα που με έλεγε «γυναίκα μου».

Είχα την πέτρα, μέχρι που μου τη στέρησαν και αυτή.

Στο μυαλό μου είναι όλα μπερδεμένα, καθαρά αλλά μπερδεμένα. Ήταν λίγο μετά την αρχή της άνοιξης, το ξέρω γιατί από το παράθυρο του εργαστηρίου έμπαινε άπλετο και διάχυτο φως που έστελνε ο πιστός υπηρέτης του Απόλλωνα, ο Ήλιος. Επίσης, εκείνος μού είχε στολίσει τα μαλλιά με λουλούδια που τα αγκάθια τους με ενοχλούσαν.

Έφερνε βόλτες στο εργαστήρι πιο χαρούμενος από όσο τον είχα δει ποτέ. «Η θεά μας γιορτάζει», έλεγε ενθουσιώδης και έψελνε διάφορα προς τιμήν της. Εγώ -ως πέτρινη- δεν ήξερα γιατί ήταν τόσο σημαντική εκείνη η μέρα που πλησίαζε. Ένα βράδυ, λίγες ώρες πριν τη μεγάλη ώρα -όπως την είχε αποκαλέσει, αφού είχε ακουμπήσει ξανά τα σκληρά του χείλη στα σκληρότερα δικά μου, μου μίλησε για αυτή.

«Κύπριδα», το όνομά της, «Αφροδίτη, αλλιώς». Έτσι την έλεγαν συνήθως οι Αθηναίοι. Μα η θεά ήταν πατριώτισσα κι εμείς έτσι τη φωνάζαμε θεά του κάλλους και του έρωτα, που με τα καμώματα της είχε ξεκινήσει πολέμους και βεντέτες ανάμεσα σε άλλους θεούς ή ακόμα και ανθρώπους. Της άρεσε η αιματοχυσία στο όνομά της, λάτρευε να τη λατρεύουν για τα κάλλη της και να μάχονται για αυτά.

Εμείς, εδώ, στην Κύπρο, την τιμούσαμε με θυσίες και όργια, γλέντια δηλαδή στο όνομα της θεάς. «Είναι όμορφη, πολύ», είχε πει αυτός, «ένας χρησμός που ταξίδεψε από το μαντείο των Δελφών λέει πως φέτος

θα είναι παρούσα». Η φωνή του ήταν δυνατή. «Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό, γυναίκα μου;» Άκουγα μονάχα, έτσι κι αλλιώς δεν μπορούσα να μιλήσω. «Φτάνει η στιγμή, καλλίστη, έρχεται η μέρα!» Εκείνη τη νύχτα δε με άφησε να κοιμηθώ στο πλάι του όπως τις άλλες φορές, παρά με τράβηξε και με έκλεισε στα χέρια του. Τότε ήταν που ευχήθηκα να με λιώσει, να με κάνει κομμάτια και να αφήσει τον αέρα να με σκορπίσει. Δεν άντεχα άλλο, όμως καμιά από τις μοίρες δεν κατάφερε να με ακούσει.

Την επόμενη μέρα εκείνος έφυγε πριν χαράξει. Με είχε αφήσει στο κρεβάτι και κοιτούσα έτσι όπως ήμουν ξαπλωτή την οροφή. Τίποτα το ιδιαίτερο, πέτρινη σαν κι εμένα. Προτιμούσα τη θεά από το παράθυρο του εργαστηρίου του. Δεν έβλεπα πολλά, αλλά εκείνα που διέκρινα μού έφταναν. Ήταν το φυσικό μου περιβάλλον, άλλωστε, το ήξερα καλά. Ένωθα ασφάλεια βλέποντάς το. Η πέτρινη οροφή μονάχα τρόμο μου προξενούσε, ήταν πολύ σκούρα και φοβόμουν μη με λερώσει. Εγώ ήμουν μάρμαρο, εκείνη ήταν απλή πέτρα. Κι οι δυο σκληρές, μα εγώ υπερίσχυα σε χάρη και ομορφιά. Αυτή για να χτίζει το σπίτι, εγώ για να το ομορφαίνω. Μόνο που εγώ δεν το ήθελα αυτό.

Οι ώρες περνούσαν και η περιέργεια άρχισε να με τρώει για το πού ήταν εκείνος. Δε με ένοιαζε - πραγματικά- τόν ήθελα μονάχα για να με σηκώσει. Ας έκανε αυτό και μετά ας χανόταν, διόλου δε με απασχολούσε. Τούτη η μέρα, όμως, αποδείχτηκε μοιραία.

Το δωμάτιο είχε βαφτεί πύρινο, όταν ένιωσα κάτι να με διαπερνάει ολόκληρη. Στην αρχή νόμισα πως ήταν η υγρασία του δειλινού που δυσχερασε την πέτρα μου, όμως ύστερα το ένιωσα. Τα χέρια μου που άλλοτε ήταν κολλημένα στην πλάτη μου έπεσαν χαλαρά πάνω στο αχυρένιο στρώμα. Ήταν περίεργο, για λίγο πίστεψα πως έσπασα και παραλίγο να χαρώ, μα έσφαλα. Το χρώμα μου άρχισε να αλλάζει, γινόταν σαν το δικό του. Εγώ όμως ήμουν πολύ πιο άσπρη, σαν γάλα. Δοκίμασα να ανοίξω το στόμα μου και τα κατάφερα· έβγαλα μια περίεργη κραυγή που, όταν έμαθα να την αποκωδικοποιώ, κατάλαβα πως ήταν καθαρός και ατσάλινος τρόμος.

Ξάπλωσα ξανά στο κρεβάτι, ως άνθρωπος πια, μα πήρα τη στάση που είχε το άγαλμά μου στην αρχή. Έκανα προσευχές στη μητέρα μου, Γαία, να με γλιτώσει, μα από ό,τι φαίνεται άλλος θεός ήταν στη μέση και δεν έκανε τίποτα. Αποκαμωμένη έμεινα να κοιτάζω το ταβάνι όσο πιο ακίνητη μπορούσα. Δεν ήθελα να καταλάβει τίποτα εκείνος, όταν γυρνούσε, γιατί θα μου έβγαине σε κακό.

Όταν επέστρεψε, ήρθε να με βρει. Με έπιασε από τους ώμους, νομίζοντας πως κρατά μάρμαρο, και ακούμπησε τα χείλη του στα δικά μου. Αυτή τη φορά τό ένιωσα σε όλο μου το σώμα και το κακό ήταν ότι τό ένιωσα κι εκείνος.

Άρχισε να με ψηλαφίζει με τα χέρια του παντού κι εγώ πονούσα, γιατί δεν ήταν ευγενικός. Δεν ήμουν πια σκληρή και παγωμένη κι εκείνος μπορούσε πια να το καταλάβει. «Μην είναι ό,τι νιώθω απατηλό;» Ρώτησε και με ακούμπησε ερωτικά, έτσι όπως νόμιζε ότι το κάνουν. Κι ύστερα κατάλαβε πως έγινα πραγματική, γιατί με ακούμπησε παντού. Έσμιξε μαζί μου φωνάζοντας ξανά και ξανά «Γυναίκα μου».

Πονούσα αληθινά γιατί πια δεν ήμουν πέτρα, αλλά εκείνος ούτε που έδωσε σημασία. Από εκείνη τη μέρα και μετά έπαψε να είναι καλός και τρυφερός. Έγινε βίαιος και αγόρταγος, ήθελε περισσότερα από όσα του έδινα.

Εννιά μήνες έπειτα του έδωσα την Πάφο, τον μοναδικό άνθρωπο που αγάπησα ποτέ μου με την πέτρινη καρδιά μου. Την κόρη μου. Κι έτσι πέρασαν τρία χρόνια.

Στο νησί είχε φτάσει πλοίο από μακριά, δεν ήξερα από πού, αργότερα έμαθα. Πολλοί μιλούσαν γι' αυτό. Ήταν φορτωμένο καλούδια και δώρα. Ύστερα, την ίδια μέρα, στο σπίτι έφτασε επισκέπτης. Χτύπησε δυνατά την πόρτα κι όταν εκείνος άνοιξε, χαμογέλασε στον ξένο ψυχρά, ενώ εκείνος εγκάρδια.

«Πηγαλίων», πρώτη φορά που άκουγα το όνομά του κι ας ήμουν η γυναίκα του. Δε μου το είχε πει ποτέ

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

κι έμελλε να το μάθω από έναν ξένο.

Ο πατέρας της κόρης μου τού έκανε χώρο να περάσει μέσα. «Ρέννο», είπε με κακία, αλλά ο ξένος δεν την αντιλήφθηκε.

«Πάνε χρόνια αδερφέ», είπε τόσο γλυκά που η πέτρινη καρδιά μου κόντεψε να χτυπήσει πραγματικά.

«Σου έχω φέρει δώρα και κρασί, είναι στο σκαρί του πλοίου. Μόνο άσε με να απλώσω την αρίδα μου εδώ χάμω και θα στα φέρω όλα αύριο». Άφησε το σώμα του να πέσει στο αχυρένιο κάθισμα που είχαμε για την Πάφο κι ήταν η πρώτη φορά που παραλίγο να μιλήσω. Δεν μου το επέτρεπε ο Πυγμαλίων.

«Πού γύριζες τόσα χρόνια; Να σου συστήσω τη γυναίκα μου». Δε μου είχε δώσει όνομα, ήμουν η γυναίκα του, πάντα έτσι έλεγε.

«Παντρεύτηκες; Αυτό είναι θαυμάσιο, η μητέρα θα ήταν χαρούμενη», τα μάτια του Ρέννου έλαμπαν, ακόμα το θυμάμαι. «Αλήθεια, πώς σε λένε;» Με ρώτησε. Σκέφτηκα να του απαντήσω, να του πω το όνομα που μου είχα δώσει, μα ήξερα πως θα ήταν καλύτερα να μην ανοίξω το στόμα μου. Έσκυπα το κεφάλι. Το χαμόγελο του Ρέννου χάθηκε και ο Πυγμαλίων με διέταξε να πάω στην Πάφο. Κι έτσι έκανα.

Τις επόμενες μέρες ο «άντρας μου» δούλευε σε ένα καινούργιο έργο. Αυτό ήταν καλό, γιατί παρέμενε στο εργαστήριο ολημερίς και ολονυχτίς και όταν και αν επέστρεφε στο κρεβάτι, δεν είχε όρεξη να με αγγίξει. Εγώ περνούσα τη μέρα μου με την Πάφο και τον Ρέννο. Του μιλούσα στα κρυφά και τον είχα αφήσει να μου πιάσει το χέρι για να μου συστηθεί κανονικά. Όταν άγγιξε την παλάμη μου ένιωσα χιλιάδες τόνους μαρμαρόπετρας να αδειάζουν το σώμα μου. Αυτό δε θα το έλεγα ποτέ μου σε εκείνον, θα σκότωνε τον ίδιο του τον αδερφό και εγώ δεν την ήθελα αυτή την αιματοχυσία. Κι όχι επειδή νοιαζόμουν αν ο Πυγμαλίων γινόταν αδερφοκτόνος και τιμωρούνταν, μα επειδή ο Ρέννος είχε γίνει ο δεύτερος άνθρωπος που κατάφερε να κατακτήσει την πέτρινη καρδιά μου.

Μια μέρα, που ο Πυγμαλίων έλειπε, ο Ρέννος με φίλησε στα χείλη και το φιλί του ήταν ζεστό και έμοιαζε με αμβροσία. Ακολούθησαν κι άλλες μέρες που δέχτηκα την αμβροσία του κι ύστερα τα μαλακά, σαν από μαλλί ζώου, χάρδια του. Το άγγιγμα του δεν έμοιαζε με του αδελφού του. Ήταν πραγματικά γλυκό και τρυφερό, με έκανε να ξεχνάω τον πόνο που μου δημιουργούσε ο Πυγμαλίων. Κι οι λέξεις του ακούγονταν ιδανικές στ' αυτιά μου. Ήξερε ποια ήμουν αλλά με σεβόταν και μ' αγαπούσε. Είχε πει πως θα έφευγε, του ζήτησα να τον ακολουθήσω, να με πάρει μαζί του. Δεν ήθελα να τον χάσω αυτόν τον άντρα. Με είχε αγαπήσει πραγματικά γι' αυτό που είμαι κι εγώ θα έκανα ό,τι μου ζητούσε. Είχε πει πως θα μας έπαιρνε μακριά, εμένα και την Πάφο μου. Εγώ και η κόρη μου, μακριά από εκείνον και το καλέμι του. Φάνταζε ιδανικό.

Την παραμονή της αποχώρησής μας άκουσα τα δυο αδέρφια να συζητούν. Έναν άντρα που πλάγιασα μαζί του γιατί με ανάγκασε και εκείνον που με αγάπησε γι' αυτό που είμαι. «Δεν είναι πια αγαθή», μιλούσε για μένα, πόσο θα ήθελα να του φέρω το καλέμι στο κεφάλι. «Δεν κοκκινίζει όταν με κοιτά και το σώμα της δεν είναι πια λείο, έγινε μια από αυτές». Εσύ το έκανες αυτό, έπρεπε να του φωνάξω. Αν είχα παραμείνει πέτρα, θα ήμουν όπως με είχε φτιάξει. Μόνη μου παρηγοριά ήταν η αγάπη του Ρέννου και η φυγή μαζί του.

Η προδοσία όμως με λάβωσε συθέμελα, όταν άκουσα τον άντρα που αγαπούσα να μαρτυρά τα πάντα στον αδελφό του. Να πέφτει στα γόνατα και να τον ικετεύει να τον συγχωρήσει. Όλα τα κόκαλα μου βάρυναν. Δε θα γλύτωνα ποτέ, το τέλος είχε φτάσει πια για μένα.

Δεν ήξερα τι έπρεπε να κάνω, θα με σκότωνε αλλά καλύτερα έτσι. Το μόνο που με κρατούσε πίσω ήταν η κόρη μου, η Πάφος μου. Δεν ήθελα να την αφήσω μόνη, δεν έπρεπε να το κάνω. Άκουσα βήματα, ο θάνατος ήταν πιο κοντά από όσο περίμενα. Αγκάλιασα την Πάφο, την κράτησα σφιχτά. Αν ήταν να πεθάνω, θα την έπαιρνα μαζί μου, στον Άδη. Σ' αυτόν τον κόσμο δεν την αφήνα με τίποτα.

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Ο Πυγμαλίων μάς πλησίασε γοργά, με το μεγάλο και βαρύ καλέμι του στο χέρι. Το σήκωσε ψηλά και έκανε να το χτυπήσει πάνω μας. Έσφιξα την κόρη μου και περίμενα να νιώσω τη γνώριμη σμίλη πάνω στο σώμα μου, να με γδέρνει ξανά. Περίμενα τη λύτρωση. Τίποτα δε συνέβη όμως, γιατί τα πάντα έγιναν πέτρα. Εγώ έγινα πέτρα, η Πάφος μου έγινε πέτρα. Οι αιώνιες προσευχές και παρακλήσεις μου είχαν εισακουστεί. Έζησα ένα μοναδικό λεπτό ευτυχίας.

Μέχρι που το καλέμι έπεσε πάνω στην πέτρινη Πάφο και τη διέλυσε. Ολόκληρο το μικρόσωμο σώμα της έγινε σκόνη στο πάτωμα. Ήθελα να κλάψω, να φωνάξω, να γδάρω ολόκληρο το σώμα μου. Ήθελα να τρέξω στην Πάφο μου, έπρεπε να την ξαναφτιάξω. Έπρεπε, έπρεπε, έπρεπε...

Όμως ήμουν πέτρα πια και οι πέτρες δεν κλαίνε. Δε μιλούν. Δε νιώθουν. Εγώ όμως αισθανόμουν. Έγινα δυστυχισμένη. Ερωτεύτηκα έναν άντρα και με πρόδωσε. Αγάπησα έναν άνθρωπο και μου τον σκότωσαν. Έχασα την κόρη μου και δεν μπορούσα να τη θρηνήσω.

Αιώνες μετά, στέκω μόνη και παγωμένη στο κέντρο μιας αίθουσας, όπως πολύ παλιά. Μόνο που η αίθουσα αυτή έχει κι άλλα αγάλματα με τα οποία μπορώ να μιλάω. Η αίθουσα αυτή είναι μουσείο. Είμαι στη φυσική μου υπόσταση, την πέτρα, μα δεν είμαι ευτυχισμένη.

Ωρες-ώρες εύχομαι το καλέμι του Πυγμαλίωνα να είχε χτυπήσει κι εμένα εκτός από την Πάφο μου. Τώρα δεν θα ζούσα ούτε εγώ, όπως κι εκείνη. Ξέρω πως δεν ήμουν καλή μητέρα μα ήξερα πως, αν την άφηνα να ζήσει, μόνο κακό θα της προξενούσα. Είμαι χαρούμενη, όμως, που δεν άφησαν να ξεχαστεί, που έδωσαν το όνομα της σ' ένα μέρος του νησιού. Ας είν' καλά οι άνθρωποι!

Αν δεν ξεχαστεί η κόρη μου, μου φτάνει. Κι ας με λένε όλοι κακή μητέρα, ανάξια σύζυγο και ακόλαστο γύναιο. Κι ας είμαι η καταραμένη των θεών που διέπραξα τόσες φορές ύβρη. Ας είναι αυτή η «τίσις» μου. Να παραμένω φυλακισμένη σ' ένα μέρος όπου όσοι έρχονται να με επισκεφτούν μιλούν για το πόσο μέγαιρα ήμουν.

Ας είναι, θα το υπομείνω! Μονάχα εγώ ξέρω την αληθινή μου ιστορία, ποια είμαι και το όνομα μου. Θα περιμένω μέχρι να ακούσουν τη φωνή μου.

«Γαλάτεια, τ' όνομα μου». Δηλαδή δέρμα λευκό σαν από γάλα. Από μάρμαρο είμαι φτιαγμένη και πονάω ως τα βάθη αυτού. Μια γυναίκα που δε θέλησε ποτέ τον σύζυγο που της δόθηκε, που προδόθηκε από τον άντρα που αγάπησε και προστάτησε την κόρη της από τη δυστυχία, ακόμα και με τον λάθος τρόπο.

«Γαλάτεια!» Τ' ακούς που στο φωνάζω;

Όμως τι λέω; Είμαι πέτρα, κανείς δε με ακούει, η φωνή μου χάνεται.

Άλλωστε τότε οι πέτρες μίλησαν; Κι όταν μιλούν τα λόγια τους χάνονται, κανείς δεν μας ακούει

Πεζιά Γυμνασίου

2^ο βραβείο

Χριστίνα Μπίζου

Μια μικρή, αλλά
μεγάλη ζωή

Γυμνάσιο
Αμερικανικής
Γεωργικής Σχολής

Το κορίτσι περπατάει στις μύτες των ποδιών του, σφίγγει την μάλλινη ζεστή ζακέτα του, κρατάει την ανάσα του. Κοιτάει για άλλη μία φορά. Αριστερά... Δεξιά... Πεδίο ελεύθερο. Τρέχει, φτάνει στην πόρτα και την ανοίγει. Μέσα ξεδιπλώνεται ένας παράδεισος. Ο δικός της παράδεισος. Κάτι στην εμφάνιση του κοριτσιού φωνάζει: «Είμαι δικιά μου!». Ίσως είναι τα σχιστά μάτια της που πετούν φλόγες, ίσως να είναι οι άγριες σκουρόχρωμες μπούκλες που ξεφυτρώνουν από το καπέλο της. Και πάλι, ίσως να είναι το γεγονός ότι στέκεται εδώ, ενώ όλη η πόλη έχει βυθιστεί σε έναν ύπνο δίχως όνειρα.

Το κορίτσι κοντοστέκεται, παρατηρεί για άλλη μία φορά. Την σκοτεινή αίθουσα που απλώνεται μπροστά της, τα απέραντα ράφια, το ένα και μοναδικό τραπέζι, με τις δύο καρέκλες, κι ένα βιβλίο πάνω του, σαν να την καλεί κοντά του: «Ελα κοριτσάκι, έλα, έχω εγώ ό,τι θέλεις, ό,τι χρειάζεσαι». Δελεαστική προσφορά, κακά τα ψέματα. Αλλά όχι. Όχι σήμερα. Σήμερα έπρεπε να βιαστεί, από στιγμή σε στιγμή θα ακουστούν τα βήματά τους. Και θα την πάρουν μακριά. Όχι, όχι, δεν πρέπει να γίνει έτσι.

Προχωρά ατενίζοντας τα ράφια. Της έχουν απαγορεύσει να ονειρεύεται. Αλλά όπου υπάρχει πάθος, υπάρχει και πόθος. Όπου υπάρχει πόθος, υπάρχει πόνος. Όπου υπάρχει πόνος, υπάρχει ελπίδα. Και όπου υπάρχει ελπίδα υπάρχουν και όνειρα.

Η νύχτα είναι κρύα και ήσυχη. Κανένας πυροβολισμός, ο Χάρος θα πρέπει να έχει φύγει για τώρα έστω και λίγο μακριά, απ' ό,τι λέει η εφημερίδα· τώρα θα βρίσκεται στην Άιμπουρ. Στα αυτιά του θα αντηχούν τα βαριά κανόνια και ο πανικός. Κι όμως ήταν φορές που το κορίτσι φώναζε: «Ελα! Πάρε με επιτέλους! Πάρε με και τύλιξε με στην παγωμένη δίχως στοργή και αγάπη αγκαλιά σου! Θα 'ναι καλύτερα από εδώ!». Και φώναζε, φώναζε με τις ώρες στον νυχτερινό ουρανό, με την ελπίδα ότι θα 'ρθει και θα την πάρει μαζί του. Άκουγε τους πυροβολισμούς, τις κραυγές που έσπαγαν την νυχτερινή σιωπή που επικρατούσε στην πόλη. Και το 'ξερε κείνη. Ήταν αυτός κοντά. Αλλά δεν την άκουγε, καμία έγνοια δεν είχε για το κοριτσάκι. «Τι παράξενο πλάσμα» σκεφτόταν και αναστέναζε ο αργοφονιάς.

Το κοριτσάκι παραμένει στην βιβλιοθήκη, κοιτάζοντας τα βιβλία γύρω του, με την αιώνια απορία, την ερώτηση που κάνει κάθε μέρα: «Ποιο από όλα σας να κλείσω στην αγκαλιά μου σήμερα;». Και τα φρόντιζε, γιατί τα αγαπούσε. Η αγκαλιά του ζεστή, γεμάτη στοργή, αγάπη και ελπίδα.

Γυρίζει, καθώς ακούει το όνομά της. «Γκουέν...» ψιθυρίζουν τα βιβλία. «Γκουέν...» ψιθυρίζει ο άνεμος. «Γκουέν...» ψιθυρίζει η κοτσυφοκισσα που την παρακολουθεί κάθε βράδυ από το γυάλινο εμπόδιο. «Γκουέν...» ψιθυρίζει η εν ειρήνη πλέον Άρια, περιμένοντας την ανταπόκριση της εγγονής της, ξεχνώντας για μία στιγμή, έστω για μία, ότι ζουν σε διαφορετικά βασίλεια. Όμως πάντα θα υπάρχει και η Μαρί-Αλίζ, που θα ψιθυρίζει κάτι άλλο, διαφορετικό. «Λουέν», ένα ξένο όνομα φεύγει από τα

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

χείλη της, καθώς παρατηρεί το κορίτσι να περιπλανιέται ανάμεσα στα ράφια. Αλλά η Γκουέν δεν μπορεί να την δει. Το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να θυμηθεί το «Λουέν», έτσι την είχε φωνάζει την πρώτη φορά που τη γνώρισε. Η Μαρί-Αλίζ είναι πλέον αόρατη. Κανέννας δεν μπορεί να δει το σημάδι της στον κόσμο. Κανέννας. Ούτε η μητέρα της, που θρηνεί κάθε βράδυ πριν βυθιστεί στον ανήσυχο ύπνο, ούτε η «αδελφή» της η Γκουέν, που ξαπλώνει κάθε βράδυ γνωρίζοντας ότι θα κοιτάζει το ταβάνι για ώρες, αναπολώντας μία ζωή με εκείνη, σε μία δημοκρατική και ελεύθερη χώρα. Μια ζωή που δεν θα μπορούσε να είναι παρά όνειρο.

Το κορίτσι τριγυρνάει ανάμεσα στα ράφια. Μέχρι που το βρίσκει. «Η κλέφτρα των βιβλίων». «Με 'χεις διαβάσει χιλιάδες φορές κοριτσάκι μου, δεν θα έπρεπε να σου δίνω ψεύτικη ελπίδα για ελευθερία, άντε τράβα σε κανένα άλλο μυθιστόρημα, με πρίγκιπες και χαρούμενο τέλος» της λέει το βιβλίο. Και για μία ακόμη φορά, η Γκουέν δεν ακούει. Της θυμίζει τον εαυτό της. Η Ζιζέλ. Υπέροχο κορίτσι, εξαιρετικό θα είχε να πει κανείς. Αλλά όχι υπαρκτό. Δυστυχώς, όχι υπαρκτό. Παίρνει το βιβλίο από το ράφι, αργά χωρίς καμία βιασύνη, το κρατάει στα χέρια της σαν να του λέει «μού έλειψες» και το κρατάει στην άνετη, ελπιδοφόρα αγκαλιά της. Καθώς κατευθύνεται προς την πόρτα κοιτάει πίσω της δίνοντας μία υπόσχεση. «Θα γυρίσω και για εσάς, θα το δείτε».

...

Οι γονείς της Γκουέν δεν είναι κακοί άνθρωποι. Δεν το κάνουν από επιλογή. Δεν πρέπει. Ό,τι υπάρχει σ' αυτή τη βιβλιοθήκη είναι μυστικό. Ο πατέρας της πιστός αξιωματικός. Τι ντροπή! Να προδίδεις έτσι τον μεγάλο και σπουδαίο ηγέτη! Τον τύραννο, τον δικτάτορα. Κι όμως, η μητέρα της την είχε δει. Αλλά έστρεψε τα μάτια της αλλού. Ποιος θα φανταζόταν ότι η κυρία Κλαρκ ήταν σουφραζέτα! Τι προδοσία! Όλοι έχουν μυστικά, κρυφά ή όχι παραμένουν μυστικά. Τα μεγαλύτερα μυστικά είναι οι σκέψεις, τα αισθήματα. Αλλά δεν είναι επιλογή κανενός. Παραμένουν κλειδαμπαρωμένα στις καρδιές, με ή χωρίς θέληση.

Το μυαλό της Γκουέν είναι ένα πολύβουο, φασαριόζικο μέρος. Αλίμονο αν ξεγελαστεί κανείς από την οφθαλμαπάτη. Και την βλέπει ο ήλιος από ψηλά και τις λέει: «Είσαι ακόμα μικρή κοριτσάκι, είσαι ακόμα μικρή, πήγαινε έξω, παίξε στα χορτάρια και στις λάσπες». Και ξεχνάει όμως ο ήλιος ότι το γκρί της μελαγχολίας νικάει τις υπερήφανες ηλιαχτίδες του. Και ψιθυρίζει το φεγγάρι

«Είσαι μικρή ακόμα κοριτσάκι. Κοιμήσου, κοιμήσου αγάπη μου να μεγαλώσεις κι έλα στην αγκαλιά του αγνού φωτός μου, να σε τυλίξω κι εκεί ζεστά που είσαι, να ονειρευτείς». Μα ξεχνά ότι το κορίτσι πάντα ονειρεύεται. Πάντα. Και φωνάζει ο άνεμος μέσα σ' αυτή την οχλοβοή, σ' αυτή την φασαρία. «Έλα κοριτσάκι, θα σε δροσίσω εγώ με το αεράκι μου. Ανέβα στην ταρατσα να παίξω με τα μαλλιά σου, έλα να μου μιλήσεις. Κοριτσάκι!». Και όλοι ξεχνάνε. Η Γκουέν δεν είναι κοριτσάκι. Έχει πλέον μεγαλώσει. Είναι παιδί, αλλά η ψυχή της... ταλαιπωρημένη, κουρασμένη και έχει πλέον ενηλικιωθεί. Η καρδιά της πονά και χτυπά. Τα μάτια της δακρύζουν. Τα χέρια της σφίγγουν τα βιβλία, σαν να τα διαβεβαιώνουν «Είμαι εδώ, είστε ασφαλείς». Τα πόδια της έχουν εξαντληθεί και τα παρατάνε, την αναγκάζουν να καθίσει στο περβάζι. Ο νους της, σε άλλα βασίλεια πετάει, μακριά, στην Άρια, ενώ ανα-

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

στενάζει «αχ γιαγιά». Η στοργή και η αγάπη, η θέρμη, το σημάδι που αφήνει το αγνό πλάσμα στον μίζερο αυτό κόσμο, τα στέλνει όλα στην «αδελφή» της, καθώς περπατάει προς τον σκαλισμένο λίθο, τοποθετώντας τα λευκά τριαντάφυλλα, τα αγαπημένα της, πάνω στο όνομά της. «Δεν θα σε λησμονήσω, μην ανησυχείς δεν θα σε σκεπάσει η λήθη», υπόσχεται. Είναι παντού αλλά δεν είναι πουθενά. Αχ κοριτσάκι, πότε θα μάθεις κακόμοιρο μου ότι ο κόσμος τούτος δεν είναι δίκαιος. Πότε θα καταλάβεις, ότι δεν μπορείς να τον αλλάξεις. Δεν μπορείς να τους φέρεις πίσω. Αλλά μπορείς να πας εσύ σ' αυτούς. Μόνο αν σ' ακούσει ο αργοφονιάς, μόνο. Έπειτα απ' όλες αυτές τις φωνές όμως, γιατί να σ' ακούσει τώρα;

Η φωτιά καίει την πόλη, τις οικίες, τους ανθρώπους. Αλλά η φωτιά δεν καίει τις ψυχές. Το κορίτσι φωνάζει και παλεύει. Ξέρει ότι κάποια στιγμή θα ελευθερωθεί. Ελευθερία, δημοκρατία θα επικρατήσουν. Κοιτάει τα ονόματα των νεκρών, γραμμένα με αίμα πάνω στο χαρτί και τους δίνει την ίδια υπόσχεση που έδινε κάθε μέρα. «Δεν θα σας λησμονήσουμε, δεν θα σας σκεπάσει η λήθη, η θυσία σας έχει σκοπό». Όπου υπάρχει φωτιά υπάρχει επανάσταση. Όπου υπάρχει επανάσταση υπάρχει ελπίδα. Και όπου υπάρχει ελπίδα υπάρχουν όνειρα. Όπου υπάρχουν όνειρα υπάρχουν και οράματα. Και όπου υπάρχουν όλα αυτά μαζί υπάρχει μία καινούρια ιστορία. Ένα όνειρο που γίνεται πραγματικότητα. Ελευθερία. Αυτό σκέφτεται το κορίτσι όταν απελευθερώνεται η Βόρεια Λάζρε. Όταν ο τύραννος, ο δικτάτορας, ο ανίκανος ηγέτης πέφτει κάτω, με μάτια γουρλωμένα γυάλινα και το κόκκινο χρώμα να στολίζει το πουκάμισό του. Ελευθερία.

Το κοριτσάκι επιστρέφει στην βιβλιοθήκη δύο εβδομάδες μετά. Κάτι φαίνεται αλλαγμένο στην εμφάνιση της, τον τρόπο που περπατάει. Το βήμα της δεν είναι πια βαρύ, το βλέμμα της δεν είναι νυσταγμένο. Η αγκαλιά της πιο ζεστή απ' ό,τι συνήθως. Οι σκέψεις της, αισιόδοξες. Τώρα κανείς δεν μπορεί να το αλλάξει αυτό. Κανείς δεν μπορεί να πάρει την χαρά μακριά της. Είναι πια ελεύθερη. Προχωρά πιο μπροστά και παρατηρεί εκείνο το ένα βιβλίο, καθώς το παίρνει στα χέρια της. Δεν είναι ένα απλό βιβλίο, είναι ένα άγραφο βιβλίο. Ένα άγραφο βιβλίο που περιμένει να γραφτεί.

Η ατμόσφαιρα της βιβλιοθήκης είναι πιο βαριά σήμερα. Σαν να ξέρουν τα βιβλία. Και όντως ξέρουν, πρέπει να της πουν αντίο. Έπειτα από τόσες περιπέτειες, τόσες απώλειες, επιτέλους νίκησε. Έπεσε η δικτατορία. Και το ξέρει και το κορίτσι, γιατί ο Χάρος την άκουσε, έπειτα από 70 ολόκληρα χρόνια. Ο κόσμος δεν έγινε δίκαιος, αλλά άλλαξε. Η Γκουέν έζησε τα τελευταία 60 χρόνια της ζωής της ειρηνικά, την γαλήνη να βασιλεύει.

«Αγαπητά μου βιβλία...» αρχίζει. «Αυτή είναι η ιστορία μου...»

Όταν τελειώνει τα ξανακοιτάζει για μία τελευταία φορά. Το βλέμμα της μένει πάνω σε δύο. «Την κλέφτρα των βιβλίων» και, φυσικά, το «Η νύχτα της τελειωμένης αιωνιότητας».

«Αυτό είναι δικό μου!» φωνάζει το κορίτσι μέσα της. «Εγώ το έγραψα!». Ένα χαμόγελο σιγοεμφανίζεται, ενώ δάκρυα κυλούν ρυάκι από τα μάτια της.

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

**ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ**

**ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ**

«Αντίο» ψιθυρίζει το κοριτσάκι.

«Αντίο» ψιθυρίζουν τα βιβλία. Και την αφήνουν να φύγει, για να γράψει την τελευταία της ιστορία..

Πεζιά Γυμνασίου

3^ο βραβείο

Ελισσάβετ
Μανουσακίδου

Το βαλς των χαμέ-
νων ονείρων

4ο Γυμνάσιο
Σταυρούπολης

Η ιστορία αυτή δεν ξεκινάει με το «Μια φορά κι έναν καιρό», όπως τα παραμύθια. Δεν έχει δράκους -ή μήπως έχει-; δεν είναι τόσο εξωπραγματική, όσο κάποιοι πιστεύουν. Η ιστορία μας δεν ξεκινάει με μια πριγκίπισσα που ζει στο κάστρο περιμένοντας τον πρίγκιπα πάνω στο άσπρο άλογο για να την σώσει. Αντίθετα, καθημερινά σχεδόν, χρειάζεται η ίδια να πολεμά. Αρχίζει με μια μάχη, που προκλήθηκε δίχως πραγματική αιτία αντιπαράθεσης, αλλά ωστόσο δημιούργησε για αυτή μια σκληρή πραγματικότητα που τη βίωνε συχνά. Η Έλλη αντιμετώπιζε τη βάνουση, προς αυτήν, συμπεριφορά των συμμαθητών της. «Γιατί συμβαίνει αυτό;» αναρωτιόταν. «Γιατί η κοινωνία τους έμαθε ότι όποιος διαφέρει είναι κατώτερος, είναι λίγος και πρέπει να αφομοιωθεί από το σύνολο.» έδινε μόνη της την απάντηση

Επαναλαμβανόμενο αυτό το γεγονός για εκείνη. Φωνές και αμέτρητες προσβολές. Όσο κι αν προσπαθεί να αγνοήσει τα λόγια τους δεν μπορεί και καταλήγει να πονάει, όπως μια παλιά πληγή από μαχαίρι που ξανανοίγει Και κάθε φορά αντιδρά κι αυτή το ίδιο. Φτάνει σπίτι, αμίλητη, πηγαίνει στο δωμάτιο της και κλειδώνει την πόρτα ώστε να μείνει μόνη της και να ξεχαστεί, να ηρεμήσει, έστω και για λίγο. Το δωμάτιο είναι ένα κλασσικό παιδικό δωμάτιο με το κρεβάτι, τη ντουλάπα, το γραφείο και μια μικρή βιβλιοθήκη. Ο ένας τοίχος έχει πάνω του ζωγραφιές και πολλά σύμβολα, που είχε κάνει ως παιδί, αποτυπώνοντας εκεί τις ελπίδες και τα όνειρα της. Της αρέσει να τον βλέπει και να ονειρεύεται. Είναι ο δικός της κόσμος που έχει διαφορετικές αξίες και ενδιαφέροντα από των άλλων παιδιών της ηλικίας της, η πηγή της διαφορετικής σκληρής αντιμετώπισής της. Η διαφορά που βρήκαν οι συνομήλικοί της πάνω της δεν αφορούσε την εμφάνισή ή τα πιστεύω της, αλλά τη μουσική που άκουγε. Για αυτό την απέρριπταν και συχνά της μιλούσαν υποτιμητικά. Θυμάται ακόμα πόσο πολύ γέλασαν όταν τους είπε ότι το αγαπημένο της τραγούδι είναι το «Αβολο» του Solmeister και πως δεν ακούει τραπ! Αποφάσισε να κλειστεί στον εαυτό της όταν είδε τη στάση τους . «Γελοία δεν είναι η συμπεριφορά τους;» αναρωτιόταν.

Σήμερα ήταν μια τέτοια μέρα. Για άλλη μια φορά, την στρίμωξαν στη γωνία και εκείνη δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να το αποφύγει. Οι προσβολές ήταν τόσο δυνατές που ένιωσε σαν κάποιος να την χτυπούσε τόσο δυνατά που οι πληγές θα έμεναν για μια ζωή. Γύρισε σπίτι και κλείστηκε στο δωμάτιο της, χωρίς να μιλήσει σε κανέναν. Το μόνο που θέλει είναι να μείνει μόνη έστω και για λίγο. Αλ-

λά αυτό είναι πρακτικά αδύνατο. Γιατί στο δωμάτιο δεν είναι μόνη της, ποτέ. Κάθεται στο κρεβάτι της, παίρνει το βιβλίο της και πριν ξεκινήσει να διαβάσει, αρχίζουν οι φωνές. Φωνές που της είναι γνώριμες, έντονα αλλά ταυτόχρονα ψεύτικα γέλια. Δεν τις φοβάται πλέον. Προσπαθεί να τις αγνοήσει αλλά ούτε αυτό γίνεται. Κλείνει τα μάτια της και ξαφνικά η μουσική ξεκινάει. Σηκώνει το βλέμμα της και βλέπει δύο πρόσωπα γνωστά να χορεύουν. Ο Εγωισμός και η Ανασφάλεια χορεύουν το βαλς των χαμένων ονείρων. Ένα μουσικό κομμάτι τόσο στενάχωρο αλλά και τόσο μαγικό... Κάθε φορά που το άκουγε έβρισκε ένα κομμάτι του εαυτού της στις νότες και ταξίδευε στα πιο γλυκά της όνειρα. Και ενώ εκείνοι χόρευαν, το δωμάτιο ξαφνικά άρχισε να γίνεται όλο και πιο μικρό, καθώς τα πρόσωπα γίνονταν όλο και περισσότερα. Ενοχές, Θυμός και Φόβος μπαίνουν στον χορό και στήνουν γιορτή, που κρατάει για ώρες. Οι ώρες περνάνε αργά και βασανιστικά, ώσπου πέφτει η νύχτα και οι φωνές σταματάνε. Η μόνη που έχει μείνει για να της κάνει παρέα είναι η Ανασφάλεια. Τη φώναζε Άννα για συντομία. Κάθε βράδυ, αυτή της έκανε παρέα μέχρι να κοιμηθεί, ακόμα κι αν έπαιρνε ώρες.

-Περάσατε καλά σήμερα; της λέει η Έλλη, αλλά η Άννα μένει σιωπηλή. Απλά κάθεται απέναντι της και την κοιτάει επίμονα σα να θέλει κάτι να της πει.

-Ανα... σφάλεια, αν είναι να κάτσεις μίλα μου... της λέει σε έντονο ύφος.

-Σκέφτηκες ποτέ να φύγεις; Να βρεις το άτομο που θα σε κάνει επιτέλους να πετάς; Να μην σε νοιάζει τι θα πουν οι άλλοι και να σε νοιάζει μόνο ο εαυτός σου;

Η Έλλη δεν απαντάει και την κοιτά. Σκέφτεται τον πόνο που της είχαν προκαλέσει τα σχόλια που άκουγε επί τόσα χρόνια, την πίεση και το άγχος προσπαθώντας να είναι τέλεια σαν την κούκλα στην βιτρίνα του απέναντι μαγαζιού. Αλλά πάντα ένα μικρό παράπτωμα, παρά τη συνεχή προσπάθειά της, κατέστρεφε τα πάντα. Δεν μπορούσε να είναι αυτό που ήθελε, ή μήπως αυτό που ήθελαν οι άλλοι, ούτε στο ελάχιστο.

-Να προσπαθήσεις να κάνεις τα όνειρα σου πραγματικά. Έστω μια προσπάθεια! λέει η Άννα, προσπαθώντας να την κινητοποιήσει. Περίεργο η Άννα την προτρέπει να δράσει!

-Για ποιον λόγο; Η αποτυχία οδηγεί σε μεγαλύτερη απογοήτευση.

-Το ξέρεις και εσύ, ότι αν αφεθείς πάντα πέφτεις είναι η απάντηση της.

Ένας αναστεναγμός είναι η μόνη απάντηση από την Ανασφάλεια. Η μικρή δεν χρειάζεται καν να γυρίσει πλευρό, για να καταλάβει ότι η Άννα έχει φύγει και πλέον είναι μόνη.

Κοιτάει το ρολόι και η ώρα δείχνει 12:50. Βάζει μουσική χαμηλά και κλείνει τα μάτια. Θυμάται την παλιά γειτονιά, το προηγούμενο της σχολείου, εκείνη την παλιά παρέα με την οποία ήταν ο εαυτός της και στα πρόσωπα των φίλων της διαγράφονταν ένα μεγάλο χαμόγελο τόσο αγνό και αληθινό. Τώρα πια ήταν μόνη, παρέα με κάποιο βιβλίο και τα ακουστικά της. Θυμήθηκε εκείνες τις μέρες που ένιωθε τόσο ευτυχισμένη και δεν την ένοιαζε τίποτα στον κόσμο. Εκείνες τις ατελείωτες βόλτες με τα ηχεία στο τέρμα και τα ποδήλατα. Πόσο της είχε λείψει αυτό!

Παρακολουθούσε τις πιο όμορφες αναμνήσεις της και ένα μικρό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη της. Ξαφνικά θυμήθηκε εκείνο το αγόρι. Το αγόρι που πριν μια εβδομάδα, στο λεωφορείο προς το σπίτι, χαμογέλασε, της έκανε ένα κομπλιμέντο και την ρώτησε «Τι ακούς;». Τότε εκείνη έβγαλε το ένα ακουστικό και του το έδωσε. Μοιράστηκαν τα ακουστικά της και η μουσική τους συνεπήρε τόσο, που ξέχασαν το χρόνο. Κατέληξαν στο τέρμα και από εκεί, συνέχισαν μαζί να περπατάνε. Όσο προχωρούσαν, κουβεντιάζοντας, το αγόρι την έκανε να νιώσει ασφαλής και κατάφερε να του εκμυστηρευτεί τις σκέψεις της. Στη διαδρομή για το σπίτι χρειάστηκε να χωριστούν. Πριν φύγει όμως της είπε: «Δεν χρειάζεται να ανησυχείς για το τι πιστεύουν οι άλλοι. Απλά βρες τη δύναμη μέσα σου και θα δεις ότι τα πράγματα θα αλλάξουν». Τα λόγια του ήταν σαν να είχε ξαφνικά διαβάσει τις μύχιες σκέψεις της, σαν να είχε καταλάβει πράγματα για εκείνη που ούτε η ίδια είχε συνειδητοποιήσει. Μάταια προσπάθησε να θυμηθεί το όνομα του και την υπόλοιπη κουβέντα. Στο μυαλό της στριφογύριζαν τα τελευταία του λόγια. Παραδομένη στη σκέψη της, την πήρε -ή έτσι νόμιζε- ο ύπνος.

Ξαφνικά ξυπνάει από έναν χτύπο στην πόρτα της. Ανοίγει τα μάτια της με δυσκολία και όταν τα ανοίγει συνειδητοποιεί ότι δεν βρίσκεται στο δωμάτιο της πλέον, αλλά σε ένα χώρο πολύ διαφορετικό από το δικό της. Κοιτάζει γύρω της διερευνητικά. Η πόρτα ανοίγει και μέσα μπαίνουν δύο γυναίκες κρατώντας ένα επίσημο φόρεμα και μία μάσκα. Τις ακολουθεί η μητέρα της, ντυμένη επίσημα, με ένα φόρεμα μαύρο, όμοιο με αυτά των παραμυθιών. Διακρίνει ένα στέμμα στο κεφάλι της. «Μαμά;» ήταν το μόνο πράγμα που κατάφερε να πει πριν οι δύο γυναίκες την τραβήξουν από το κρεβάτι και της βάλουν το φόρεμα. Έπειτα την έβαλαν να καθίσει σε μια καρέκλα και ξεκίνησαν να την χτενίζουν. Κοιτώντας σαστισμένη παρατήρησε ότι τα μαλλιά της δεν ήταν πλέον μαύρα, αλλά κόκκινα, με ένα χρώμα κόκκινο σαν αυτό του τριαντάφυλλου. Μέσα σε λίγα λεπτά είναι έτοιμη και αφού η μητέρα της εγκρίνει την εικόνα της, οι γυναίκες της φορούν τη μάσκα.

«Ακολούθησε με» είναι το μόνο πράγμα που λέει η μητέρα της και εκείνη υπακούει. Περπατάνε σε μεγάλους διαδρόμους διακοσμημένους με πορτρέτα και ακριβά διακοσμητικά από όλο τον κόσμο. Φτάνουν σε μία σκάλα η οποία οδηγεί σε μία τεράστια αίθουσα γεμάτη καλεσμένους. Της πιάνει το

χέρι και κατεβαίνουν μαζί τη σκάλα, ενώ οι καλεσμένοι σιωπούν στην θέα των δύο γυναικών. Κατεβαίνοντας, η μικρή προσπαθεί να τους παρατηρήσει. Όλοι φορούν μαύρα επίσημα ρούχα και οι μάσκες τους είναι λευκές σαν χιόνι, ακριβώς όπως η μάσκα που φορούσε. Όλοι τόσο όμοιοι εκτός από έναν. Ήταν διαφορετικός ο άνδρας που πλησίασε στην άκρη της σκάλας και τις περίμενε να κατέβουν. Είχε μαύρη μάσκα σε αντίθεση με όλους τους υπόλοιπους. Όταν έφτασαν στο τέλος της σκάλας, φίλησε το χέρι της και πήρε τη μαμά της για να χορέψουν. Δε χρειάζεται να βγάλει τη μάσκα του για να καταλάβει ότι είναι, ο πατέρας της. Καθώς εκείνοι παίρνουν θέση, το τραγούδι που ξεκινάει είναι τόσο γνωστό που την κάνει να παγώσει, σαν να είδε φάντασμα. «Το βαλς των χαμένων ονείρων» σκέφτεται. Σοκαρισμένη από το άκουσμα αυτό ξεκινάει να περπατάει στην αίθουσα και, χωρίς να προσέχει πού πηγαίνει, πέφτει πάνω σε κάποιον. «Με συγχωρείτε Υψηλοτάτη» της λέει ο άνδρας με μια υπόκλιση και φεύγει. «Υψηλοτάτη»; Γιατί την αποκάλεσε έτσι; Αυτά σκεφτόταν όταν ξαφνικά άρχισε να συνδυάζει τα στοιχεία. Τα ρούχα, το στέμμα, η δεξίωση. Βρισκόταν σε παλάτι και οι γονείς της ήταν ο Βασιλιάς και η Βασίλισσα κι εκείνη η πριγκίπισσα. Από τη σκέψη της τη βγάζει μια φωνή. «Πριγκίπισσα» της ψιθυρίζει η φωνή και όταν γυρνάει το κεφάλι της βλέπει εκείνο το αγόρι. Το αγόρι από το λεωφορείο. Τον πλησιάζει γεμάτη περιέργεια και πριν προλάβει να αρθρώσει λέξη τής τραβάει το χέρι και την οδηγεί σε ένα άδειο δωμάτιο. «Ποιος είσαι;» τον ρωτάει αλλά δεν παίρνει απάντηση.

-Δεν έχουμε χρόνο για αυτό. Ξέρεις για τον χαμένο πρίγκιπα του βασιλείου και την εκδίκηση που θέλει να πάρει, σωστά;

-Ναι αλλά όλα αυτά είναι ένας θρύλος του απαντάει γεμάτη έκπληξη.

-Όχι δεν είναι. Ο πρίγκιπας ζητάει την βοήθεια σου για να οδηγήσει το βασίλειο στην πτώση του. Πρέπει να μάς βοηθήσεις τής λέει με τόση επιμονή αλλά και αγωνία στη φωνή του.

Εκείνη είχε ακούσει την ιστορία χιλιάδες φορές. Ο Πρίγκιπας, ο νόμιμος διάδοχος του θρόνου, εγκατέλειψε το βασίλειο λόγω όλων των ανισοτήτων και των αδικιών που συνέβησαν εκεί κατά των παιδιών αλλά και του ίδιου. Θα επέστρεφε για να πάρει την εκδίκηση του και να αλλάξει τα κακώς κείμενα! Τουλάχιστον αυτό έλεγε ο θρύλος. Χωρίς περαιτέρω σκέψη δέχτηκε την πρόταση του για να σταματήσει όλη αυτή η δυσάρεστη κατάσταση. Το αγόρι, της ζήτησε να τον ακολουθήσει. Περπατούσαν στο σκοτάδι για λίγα λεπτά μέχρι που φάνηκε ένα φως. Ξαφνικά, βρισκόνταν στην μέση του δάσους. Το αγόρι πήρε μία σφυρίχτρα που βρισκόταν πάνω σε μία πέτρα. Σφύριξε δύο φορές. Λίγες στιγμές αργότερα, κάποια παιδιά ξεπροβάλουν από το σκοτάδι του δάσους. Ανάμεσα στους έφηβους διακρίνεται ο Πρίγκιπας. Η επιβλητική του εμφάνιση ξεχώριζε από εκείνη των νεαρών.

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

-«Πριγκίπισσα, χαιρόμαι που βρίσκεσαι εδώ. Η βοήθειά σου μάς είναι πολύτιμη», της λέει.

-Πριν γίνει το οτιδήποτε, θέλω να ξέρω το σχέδιο σας λέει η Έλλη, κρατώντας μία απόσταση.

-Τίποτα που να βλάψει τον λαό, αν αυτό είναι που εννοείς. Αυτό που θέλουμε είναι ο Βασιλιάς να πληρώσει για τις εγωιστικές του πράξεις. Τίποτα άλλο.

Ήξερε ότι ο Βασιλιάς είχε πληγώσει τον λαό του. Ήξερε ότι ο Πρίγκιπας είχε δίκιο. Έτσι συμφώνησε. Την εμπιστοσύνη τους την κέρδισε αμέσως, κάτι το οποίο δεν περίμενε ούτε και η ίδια. Έμαθε επίσης ότι η ομάδα τους ονομάζονταν «Σχίσμα», γιατί διέφεραν από όλους τους άλλους στο Βασίλειο. Το σχέδιο ήταν απλό. Αφού τελειώσει η γιορτή, η Βασίλισσα θα έπρεπε να πάει στο δωμάτιο της κόρης της όπου θα προσπαθούσε να την πείσει, μιλώντας με ειλικρίνεια για ό,τι συνέβαινε, να φύγουν μαζί από το παλάτι. Ο Πρίγκιπας θα πήγαινε να βρει τον Βασιλιά, ενώ τα παιδιά θα απασχολούσαν τους φρουρούς.

Έτσι κι έγινε. Όταν τελείωσε η γιορτή, η Πριγκίπισσα ζήτησε από τη μητέρα της να μιλήσουν. Η Βασίλισσα μπήκε στο δωμάτιο φορώντας ακόμα τη μάσκα της, με μάτια κόκκινα λες και έκλαιγε. Κάτι είχε συμβεί. «Μαμά τι έπαθες;» την ρώτησε αλλά εκείνη δεν απάντησε. Στην άκρη της μάσκας παρατήρησε κάτι σαν μελανιά. «Μαμά βγάλε τη μάσκα» της ζητάει, μα η μητέρα της αρνείται. Η ώρα περνάει και η Βασίλισσα δεν βγάζει τη μάσκα. Ξαφνικά, η Πριγκίπισσα πετάγεται από τη θέση της, λύνει τη κορδέλα και η μάσκα πέφτει και γίνεται κομματάκια. Η Βασίλισσα, έντρομη, κοιτάζει την κατεστραμμένη μάσκα, ενώ η θυγατέρα της παρατηρεί το πρόσωπο της μητέρας της. Το αριστερό της μάτι ήταν μια χαρά, αλλά το δεξί ήταν μαυρισμένο και είχε ελάχιστα ματώσει. Σοκαρισμένη, το μόνο που κατάφερε να πει η νεαρή Πριγκίπισσα, ήταν η λέξη «μαμά». Η μαμά της λυγίζει και πέφτει κάτω κλαίγοντας. Αλλά όσο κλαίει τόσο χειροτερεύει η κατάσταση. Όσο περισσότερο κλαίει, τόσο αλλάζει το πρόσωπο της. Γεμίζει μελανιές, γρατζουνιές και σημάδια. Και όσο περισσότερο έκλαιγε, τόσο περισσότερο άλλαζε η μορφή της. Ξαφνικά η μορφή της μαμάς της χάθηκε και στη θέση της εμφανίστηκε η Ανασφάλεια. Πάγωσε για λίγο. Τότε ήταν που κατάφερε να συνδυάσει τα γεγονότα. Οι γονείς της, ο Βασιλιάς και η Βασίλισσα, ήταν ο Εγωισμός και η Ανασφάλεια. Χωρίς δεύτερη σκέψη, έπεσε και την αγκάλιασε. Ζέστη. Ασφάλεια. Είχε καιρό να νιώσει αυτό το συναίσθημα. «Δεν θα σου ζητήσω να μου εξηγήσεις τώρα αλλά πρέπει να φύγουμε από εδώ. Ξέρω ότι δεν σου κάνει καλό το να ζεις σε αυτό το περιβάλλον όπου κυριαρχεί η βία και η υποκρισία και σε λίγο ίσως και να μην είναι ασφαλές.» της είπε. Η Άννα, για πρώτη φορά, την άκουσε και την ακολούθησε γρήγορα. Τρέξανε μαζί ως την αίθουσα που τους περίμενε το αγόρι. Μόλις τις είδε κινήθηκε προς το μέρος τους, πήρε το χέρι της Πρι-

γκίπισσας και τις οδήγησε σε ένα κρυφό δωμάτιο.

-«Μείνετε εδώ. Όταν όλα τελειώσουν, θα έρθω να σας πάρω από εδώ» τους λέει το αγόρι.

-«Δεν πρόκειται να συμβεί αυτό. Θα σας βοηθήσω και δεν υπάρχει θέμα προς συζήτηση» του λέει η Πριγκίπισσα, τον τραβάει και ξεκινάνε να τρέχουν προς την σάλα του παλατιού όπου βρίσκονταν τα υπόλοιπα παιδιά. «Ποτέ δεν μου είπες το όνομα σου» του λέει.

-«Δεν είναι κατάλληλη στιγμή αυτή για συστάσεις και το ξέρεις», της απάντησε και συνέχισαν να τρέχουν.

Όταν έφτασαν στη σάλα, το μόνο που είδαν ήταν πανηγυρισμοί. «Τα καταφέραμε! Το βασίλειο έπεσε! Ο Βασιλιάς ηττήθηκε!» τους φωνάζει ο Πρίγκιπας από την κορυφή της σκάλας. Στη μέση της αίθουσας βρισκόταν καθισμένος κάτω στο πάτωμα ο Βασιλιάς, χωρίς τη μάσκα του. Γύρω του επευφημούσε το πλήθος. Είχε προηγηθεί μια συμφωνία μεταξύ τους πως θα μιλούσαν χωρίς βίαιες κινήσεις και με την έντονη λεκτική αντιπαράθεση με την οποία η κάθε πλευρά είχε παρουσιάσει τα επιχειρήματά της. Ο Βασιλιάς αναγκάστηκε να δεχτεί. Άλλωστε η πίεση του πλήθους για διάλογο ήταν ισχυρή. Ο ενθουσιασμός τούς παρασύρει και με μία αυθόρμητη κίνηση το αγόρι και η Πριγκίπισσα αγκαλιάζονται, κάτι το οποίο δεν διαρκεί πολύ, λόγω αμηχανίας. Πηγαίνουν πίσω για να φέρουν τη Βασίλισσα στη σάλα του χορού, η οποία ακούγοντας τα νέα, έδειξε πιο ανακουφισμένη από όλους. Όταν έφτασε στη σάλα, αγκάλιασε τον Πρίγκιπα και τον ευχαρίστησε. Υποσχέθηκε σε εκείνον και όλα τα χαμένα παιδιά του Σχίσματος ότι μαζί με τον Πρίγκιπα θα κυβερνήσουν το Βασίλειο με σεβασμό στην ισότητα προς όλους. Ξαφνικά, η Έλλη ένιωσε πιο χαρούμενη από ποτέ. Τότε συνειδητοποίησε κάτι σπουδαίο! Όσο κι αν οι άλλοι πίστευαν ότι διέφερε, πάντα θα υπάρχει κάποιος που την καταλαβαίνει, που θα είναι σαν και αυτή. Δεν υπάρχει λόγος να νιώθει ανασφαλής ή να είναι μόνη της. Καιρό είχε να νιώσει αυτό το συναίσθημα. Έτσι έγινε το τελευταίο πάρτι σε ένα βασίλειο πλέον νεκρό, γιατί αυτό το τέλος ήταν απλά η σηματοδότηση μιας νέας αρχής. Το πάρτι κράτησε ώρες. Όλοι μοιάζουν, επιτέλους, ευτυχισμένοι.

Από κάπου στο βάθος ακούγεται η πόρτα που χτυπάει. Ο ήχος δυναμώνει, ανοίγει τα μάτια της και εμφανίζεται μπροστά της η μαμά της. Την κοιτάει με μισόκλειστα τα μάτια και ξαφνιάζεται. «Γύρισα πίσω; Μα πως;» αναρωτήθηκε. Η μαμά κάθεται στην άκρη του κρεβατιού και μόλις η κόρη ανασηκώνεται, πέφτει πάνω της και την αγκαλιάζει. Χαμηλόφωνα της μιλά για το όνειρο της και όλα όσα τη βασάνιζαν μέχρι τώρα. Η μαμά προσπαθεί να της κάνει ξεκάθαρο πως είναι υπέροχη όπως είναι και της εκφράζει την αγάπη της με αγκαλιές και γλυκά λόγια. Μετά από λίγο, η μαμά φεύγει από το δωμάτιο.

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

τιο και η κόρη κλείνει τα μάτια της. Νιώθει ανάλαφρα. Δεν είναι μόνη της όμως, η φίλη της είναι πάλι κοντά της.

-«Είναι πολύ καλύτερα, έτσι;» τη ρωτάει η Άννα. Την κοιτάζει και κρατάει στο χέρι τα πράγματα της.

-«Πού πηγαίνεις;» την ρωτάει η Έλλη.

-«Ήρθε η ώρα να φύγω, τα κατάφερες. Έδιωξες τις ανασφάλειες σου μακριά σου. Δεν με χρειάζεσαι πια. Ελπίζω να μην με συναντήσεις ξανά», της λέει χαμογελώντας και εξαφανίζεται. Το ξυπνητήρι χτυπά δυνατά για άλλη μια φορά. Πρέπει να φύγει, γιατί θα αργήσει στο σχολείο. Δεν νιώθει όμως σήμερα τον ίδιο κόμπο στο στομάχι. Ντύνεται βιαστικά και φεύγει με διαφορετική διάθεση. Σήμερα όλα θα είναι αλλιώς!

Η μέρα κύλησε γρήγορα και όλα πήγαιναν υπέροχα. Δεν υπήρξε κανένας καβγάς και η μικρή απλά ένιωθε σαν να πετάει στα σύννεφα. Δεν έδινε σημασία στα κακοπροαίρετα σχόλια. Ήταν χαρούμενη! Το απόγευμα πήγε την καθιερωμένη της βόλτα και αποφάσισε να γυρίσει με το λεωφορείο σπίτι. Μπήκε μέσα, κάθισε και στην επόμενη στάση ανέβηκε εκείνο το αγόρι. Την χαιρέτησε με ένα πλατύ χαμόγελο και κάθισε δίπλα της. Κάποια στιγμή τον άκουσε να ρωτάει την ίδια ερώτηση: «Τι ακούς;». Του δίνει το ακουστικό και ξεκινάει το τραγούδι. Με δυσκολία, μαζεύει το κουράγιο και του λέει «Δεν νομίζω ότι συστηθήκαμε ποτέ. Με λένε Έλλη.» «Είμαι ο Χρήστος» της απάντησε χαμογελαστά. Ενώ άκουγε στα αυτιά της το πιο γνωστό βαλς, ένιωσε χαρούμενη. Μπορούσε να μιλά για τις προτιμήσεις της, χωρίς να πληγώνεται από τις αντιδράσεις των άλλων, όχι γιατί δεν υπήρχαν, αλλά γιατί η ίδια δεν τους έδινε μεγαλύτερη σημασία από όση πράγματι είχαν.

Η ιστορία μας, μπορεί να μην αρχίζει με «Μια φορά κι έναν καιρό», αλλά μάλλον τελειώνει με ένα χαρούμενο τέλος, γιατί ίσως αυτή όντως είναι μία νέα αρχή για την ηρωίδα μας. Το τραγούδι ξαφνικά άλλαξε. Ένας ρυθμός πιο γρήγορος, με στίχους που σε έκαναν να το αγαπήσεις και ίσως να ταυτιστείς. Μιλούσε για το πώς είναι να είσαι διαφορετικός και να σε κρίνουν για αυτό, να είσαι μόνος και εν τέλει να συνειδητοποιείς ότι η διαφορετικότητά σου είναι αυτό που σε κάνει ξεχωριστό. Το τραγούδι λεγόταν «Η Τελευταία Μέρα Στη Γη» από ένα αγόρι που το έλεγε Μανώλη.

Πεζά Γυμνασίου

1^{ος} ειδικός
έπαινος

Γεώργιος Πέτσας

Άρα...πόλεμος;

Πρότυπο Γυμνάσιο
Ευαγγελικής Σχολής
Νέας Σμύρνης

Ο Χάρης Παπαθανασίου είχε πλαγιάσει στο απαλό χώμα, που ήταν καλυμμένο με χοντρές στρώσεις φρέσκου χιονιού. Ο ήλιος ρόδιζε καθώς ξεπήδαγε απ' τον ορίζοντα, ενώ οι σφαίρες των εχθρών και των συμπατριωτών έσχιζαν τον αέρα. Τα χέρια του λαβωμένου Έλληνα στρατιώτη έτρεμαν, απ' τις ματωμένες πληγές του έσταζαν σταγόνες αίματος και απ' τα μάτια του έτρεχαν καυτά δάκρυα. Με αργές, βαριές κινήσεις, γράπωσε μια τσαλακωμένη οικογενειακή φωτογραφία απ' την δεξιά τσέπη της στρατιωτικής του στολής και την περιεργάστηκε: Τα τρία του παιδιά του χαμογελούσαν ενώ η γυναίκα του, η Μάρω, τα είχε σκεπάσει στην αγκαλιά της. Όλα φάνταζαν τόσο αρμονικά και ειρηνικά, που η καρδιά του άρχισε να χτυπάει δυνατά, ένα αχνό, αθώο χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό του και άρχισε να νιώθει τα βλέφαρά του να βαραίνουν. Τα μάτια του έκλεισαν κι έσφιξε την φωτογραφία στην παλάμη του. «Αντίο» ψέλλισε και άφησε την τελευταία του πνοή σε εκείνο το χιονισμένο λιβάδι.

31 Οκτωβρίου 1940, Μικρό Πάπιγγο

Βαθιά μέσα σ' ένα γραφικό χωριουδάκι του Ζαγορίου, ζούσε η οικογένεια Παπαθανασίου. Ο Χάρης ήταν γεωργός και εργαζόταν καθημερινά στο χωράφι του κάτω από δύσκολες συνθήκες, για να θρέψει τα τρία του παιδιά. Η Μάρω, η γυναίκα του, αναλάμβανε τις δουλειές του σπιτιού και συντηρούσε το μικρό ξύλινο φτωχικό καλυβάκι τους. Το σπιτικό τους κατακλυζόταν από αναρριχόμενα φυτά, ενώ συνόρευε με μια μικρή λιμνούλα που σκιαζόταν απ' τα θεόρατα κυπαρίσσια που την περιέβαλλαν, χαρίζοντάς της μια γλυκιά αύρα. Τα τρία παιδιά τους, η Ανδρομάχη, η Χριστίνα και η Αγλαΐα πήγαιναν στο σχολείο του Ζαγορίου. Ήδη από μικρές, ήθελαν να αποκτήσουν τις κατάλληλες γνώσεις που απαιτεί το επάγγελμα του ιατρού, να σπουδάσουν και να κατακτήσουν το κόσμο με τη θαυμαστή καριέρα τους. Όλες αυτές οι ιδέες στριφογύριζαν στο μυαλό τους εκείνο το φθινοπωρινό πρωινό, όσο έτρωγαν πρωινό μαζί με τους γονείς τους. «Ετοιμάσατε τις σάκες σας για το σχολείο;» ρώτησε η κυρία Μάρω και κοίταξε κατάματα τις τρεις κόρες της. Η Αγλαΐα έκανε ένα απαλό νεύμα με το κεφάλι της κι έγνεψε καταφατικά. «Λοιπόν, αργήσατε! Οι πόρτες του σχολείου θα κλείσουν σε είκοσι λεπτά, οπότε καλά θα κάνετε να φύγετε.» Η Ανδρομάχη, η Χριστίνα και η Αγλαΐα, με γρήγορες και σβέλτες κινήσεις, σηκώθηκαν απ' το τραπέζι, χαιρέτησαν τους γονείς τους κι έτρεξαν βιαστικά προς τη εξώπορτα, σέρνοντας τις τσάντες με τα χέρια τους. Ένας δυνατός γδούπος ήχησε έως την κουζίνα και ο Χάρης έμεινε

να κοιτάει την γυναίκα του με ένα κενό βλέμμα. «Τι συμβαίνει;» τον ρώτησε ανήσυχη κι έγγειρε προς το μέρος του. Αυτός, χωρίς να βγάλει άχνα, έβγαλε από το σακάκι του το πρωτοσέλιδο μιας τσαλακωμένης εφημερίδας και το χτύπησε με θυμό στο τραπέζι. Η Μάρω το γράπωσε βιαστικά και δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια τρομαγμένη κραυγή που της έφυγε διαβάζοντας τον τίτλο του φύλλου, γραμμένος καθώς ήταν με κεφαλαία σκούρα γράμματα και απλωμένος σε όλη την επιφάνεια της σελίδας: «Ιταλική επίθεση κατά της Ελλάδος με τις στρατιές του Μουσολίνι να κατευθύνονται στην χώρα μας». Καντά δάκρυα κύλησαν απ' τα βουρκωμένα μάτια της γυναίκας και άρχισε να ξεσπάει σε λυγμούς, ανήμπορη να διαβάσει την συνέχεια του πρωτοσέλιδου. Άνοιξε το στόμα της να μιλήσει, αλλά οι λέξεις δεν έβγαιναν. Ο Χάρης της έπιασε απαλά το χέρι και την φίλησε γλυκά στο μάγουλο, ξέροντας πως ήταν ο μόνος που μπορούσε να την καθησυχάσει. «Άρα... πόλεμος;» ψέλλισε η γυναίκα και τσαλάκωσε το καταραμένο εφημεριδόχαρτο που της μετέφερε τα άτυχα αυτά νέα. Ο σύζυγος της χάιδεψε το αυτί και την έχωσε σφιχτά στην αγκαλιά του, ψάχνοντας το κουράγιο για να της φανερώσει το τελεσίγραφο «Γενικής Επιστράτευσης», που έλαβε εκείνο το ζοφερό φθινοπωρινό πρωινό.

Το φεγγάρι είχε πια σκαρφαλώσει στον ουρανό και ο ήλιος βυθιζόταν στη Δύση. Η νύχτα είχε αγκαλιάσει όλη την πλάση με το σκοτεινό μαύρο πέπλο της, στολισμένο με μικρά λαμπιόνια κι αστεράκια. Η Ανδρομάχη, η Χριστίνα και η Αγλαΐα είχαν επιστρέψει απ' το σχολείο εδώ και αρκετές ώρες, ενώ στο χωριό επικρατούσε μια αναστάτωση. Ξάφνου, ακούστηκε ένας γδούπος στην πόρτα και η Μάρω έσπευσε να ανοίξει, αντικρίζοντας κατάπληκτη την γειτόνισσα να στέκεται κλαμένη στο κατώφλι. «Αχ, αγάπη μου!» ούρλιαξε και αγκάλιασε την έκπληκτη κυρία Παπαθανασίου. «Αχ, τι κακό μας βρήκε! Ήρθε το φορτηγάκι! Πώς θα τους αποχωριστούμε έτσι;» Η γειτόνισσα έμπηξε στα κλάματα κι έπεσε στα γόνατα, παρακαλώντας τον Θεό για ευσπλαχνία.

«Μα, για τι πράγμα μιλάς; Ποιο φορτηγάκι;», ρώτησε με απορία η Μάρω. Χωρίς να πάρει απάντηση όμως, ο σύζυγός της τήν αγκάλιασε, τής έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο και έχωσε το τελεσίγραφο στην παλάμη της. «Αντί...» της ψιθύρισε αφού τράβηξε και τις τρεις κόρες του στην αγκαλιά. Ο Χάρης ήδη φορούσε την στρατιωτική του στολή και είχε μια μαύρη τσάντα κρεμασμένη απ' τον δεξί του ώμο, στην οποία είχε συμπεριλάβει οτιδήποτε κάλυπτε τις βασικές του ανάγκες. Η Μάρω κοίταζε απορημένη το τελεσίγραφο και κοκκάλωσε. «Άρα... πόλεμος;» ψέλλισε και αγκάλιασε σφιχτά τον σύζυγό της. Τόσο σφιχτά που άκουγε την καρδιά του να χτυπάει γι' αυτήν και τα παιδιά τους. «Σου υπόσχομαι, θα γυρίσω», είπε ο Χάρης και φόρεσε ένα προσποιητό χαμόγελο στο πρόσωπό του. Φεύγοντας, έδωσε από ένα γλυκό φιλί σε κάθε ένα απ' τα μικρά κοριτσάκια του και χάιδεψε με τρυφερότητα τα μαλλιά της γυναίκας του. Στη συνέχεια, σήκωσε την μαύρη τσάντα του και βάδισε αργά προς το στρατιωτικό φορτηγάκι που κόρναρε στον κεντρικό δρόμο του χωριού. Εκεί επιβιβάζοντουσαν οι χωρικοί και ο καθένας ξεχωριστά, αποχαιρετούσε την οικογένειά του. Ίσως για τελευταία φορά. Ο Χάρης έκα-

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

νε ένα νεύμα με το χέρι του και φώναζε «Αντίο» στην Μάρω, στην Ανδρομάχη, στην Χριστίνα και στην Αγλαΐα που τον αγνάντευαν ασάλευτες απ' το κατώφλι του φτωχικού τους καλυβιού. Ο άντρας πήρε τότε μια βαθιά ανάσα και επιβιβάστηκε στην καρότσα του φορτηγού, στην οποία είχαν πάρει θέση ήδη αρκετοί συγχωριανοί του και κοιτούσαν σοβαρά ο ένας τον άλλον, χωρίς να ανταλλάζουν ούτε μια λέξη. «Γρήγορα, ανεβείτε!» η άγρια φωνή του οδηγού σήμανε την αποχώρησή τους, με τους τελευταίους άντρες να επιβιβάζονται στο όχημα. Η μηχανή του φορτηγού άναψε και σε ίσαμε δέκα λεπτά, είχαν ήδη αφήσει το Μικρό Πάπιγκο να χάνεται στο βάθος του φόντου. Και τόσο ξαφνικά, η ευτυχισμένη ζωή του Χάρη αντικαταστάθηκε από μια αλλιώτικη, πιο σκοτεινή και τρομακτική, στην οποία ήταν αναγκασμένος να οδεύει προς το άγνωστο, ίσως και προς τον θάνατο ολομόναχος...

Η ώρα είχε περάσει και ήταν αργά, μεσάνυχτα. Ο δυνατός αέρας σφύριζε και μαστίγωνε το στρατιωτικό φορτηγάκι όσο αυτό περιηγούνταν σε άστατες πλαγιές, απότομες βουνοκορφές και γλιστερά λοφάκια. Το φεγγάρι έλαμπε ολόγιομο στον ουρανό σαν ένα φανταχτερό σμαράγδι, ενώ τα κελαηδίσματα των πουλιών που νανούριζαν τους άντρες ήταν αισθητά απ' τα βάθη του δάσους που διέσχιζαν. Οι Χάρης είχε πλαγιάσει πάνω στην τσάντα του και τα μάτια του έκλειναν απαλά ενώ οι υπόλοιποι συνταξιδιώτες του, είτε δάκρυζαν στη σκέψη ότι αποχωρίζονταν την οικογένειά τους, είτε χάνονταν στις σκέψεις τους βλέποντας έξω απ' το παράθυρο, είτε αντάλλασσαν καμιά ξερή κουβέντα πού και πού. Ξάφνου, μια βραχνή φωνή ήχησε απ' την θέση του οδηγού και όλοι σώπασαν. «Σε μία ώρα φτάνουμε στο στρατόπεδό μας στα σύνορα! Δεν αποκλείεται η πιθανότητα να δεχθούμε επίθεση στο διάστημα των επόμενων ημερών». Κανείς δεν έβγαλε άχνα στο υπόλοιπο της διαδρομής, μέχρι που μία αδέσποτη σφαίρα αντιλάλησε απ' το πουθενά και διέκοψε την αποπνικτική αυτή ησυχία. Ο οδηγός πάτησε το γκάτσι και επιτάχυνε στον χωματόδρομο, αποφεύγοντας να ρισκάρει τον εαυτό του και τους στρατιώτες σε τυχόν αναπόφευκτο εχθρικό βόλι. Το ταξίδι κύλησε κανονικά για την υπόλοιπη μία ώρα που απέμεινε.

Στο στρατόπεδο

Το φορτηγάκι έστριψε σε μια απότομη στροφή και σταμάτησε δίπλα από μια σειρά πανομοιότυπων οχημάτων με αυτό. Οι άντρες αποβιβάστηκαν και κοίταζαν αποσβολωμένοι γύρω τους. Δεκάδες πεζοί με το σήμα των Ελληνικών Στρατιωτικών Δυνάμεων είχαν παραταχθεί στο βάθος μπροστά από έξι αξιωματικούς. Αεροσκάφη έσκιζαν τον ουρανό, ενώ αρκετά τανκ ήταν παραταγμένα γύρω από μία γαλανόλευκη σημαία που κυμάτιζε ελεύθερα στον αγέρα. Γενικότερα, επικρατούσε μια ετοιμοπόλεμη αύρα, με άντρες να βρίσκονται σε εγρήγορση για πιθανό πολεμικό ξέσπασμα. Ο Χάρης και οι συνταξιδιώτες του, ακολούθησαν έναν ψιλόλιγνο άντρα που τους προϋπάντησε. «Θα κατευθυνθείτε στον λόχο σας να παραλάβετε τον πολεμικό σας εξοπλισμό. Έχετε δέκα λεπτά για να παρευρεθείτε στο κε-

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

ντρικό σημείο συνάντησης με τους υπόλοιπους», είπε κι έδειξε με την άκρη του δαχτύλου του το μέρος όπου είχαν παραταχθεί όλοι οι στρατιώτες.

«Είμαι ο λοχαγός σας Ιωάννης Χατζηπέτρος». Ο άντρας ύψωσε την φωνή του και πρόσταξε τους αποσβολωμένους χωρικούς απ' τα ορεινά μέρη του Ζαγορίου να βιαστούν. Είχε ένα ολοστρόγγυλο ρυτιδιασμένο πρόσωπο, ρουφηγμένα μάγουλα και γαλανά μάτια, ενώ η φράντζα των σταχτόξανθων μαλλιών του χάιδευε γλυκά το κούτελό του. Ο λοχαγός είχε μια ρωμαλέα κορμοστασιά και φουσκωμένα χέρια, ενώ η γενική συμπεριφορά του και η διαχείριση συγκεκριμένων θεμάτων πρόδιδαν ποικίλα στοιχεία γι' αυτόν, όπως γενναιότητα, σθένος και φιλοπατρία. Ο Χάρης, χωρίς να χάσει στιγμή, έσπευσε στο λόγο που του υπέδειξαν. Φτάνοντας εκεί βρήκε μια σειρά μικρών κοιτώνων να απλώνονται έως το βάθος του διαδρόμου. Ο Χάρης δεν είχε την πολυτέλεια της επιλογής, καθώς βρισκόταν σε μεγάλη βιασύνη. Χωρίς δεύτερη σκέψη, χώθηκε στο πρώτο δωμάτιο που είδε και άφησε την μαύρη τσάντα του στο κρεβάτι δεξιά απ' το σφραγισμένο παράθυρο. Έριξε μια γρήγορη ματιά γύρω του για να περιεργαστεί τον χώρο: ήταν ένα σκοτεινό απεριποίητο δωμάτιο με σιδερένιες σκουριασμένες κουκέτες, η μία δίπλα στην άλλη. Στο βάθος του διαδρόμου ένας αξιωματικός παρέδιδε γρήγορα τον ατομικό εξοπλισμό κάθε στρατιώτη, ένα τουφέκι, ένα κράνος, σφαίρες και χειροβομβίδες. Ο άντρας αφέρωσε ένα πεντάλεπτο για να εφοδιαστεί και να επεξεργαστεί τον εξοπλισμό του, ενώ μετά όδευσε με ταχύ βήμα προς το κεντρικό σημείο συνάντησης. Όσο έτρεχε, σκεφτόταν πόσο γρήγορα είχαν αλλάξει όλα: τη μία στιγμή ζούσε ευτυχισμένα με την οικογένειά του και την άλλη βρισκόταν στα σύνορα της Ελλάδας να πολεμήσει τον εχθρό. Πού και πού τράβαγε μία ασπρόμαυρη φωτογραφία της οικογένειάς του απ' την δεξιά τσέπη της στρατιωτικής του στολής και παρατηρούσε τα αχνά, αθώα χαμόγελά τους. Τα αχνά, αθώα χαμόγελα που τώρα αποτελούσαν μια γλυκιά ανάμνηση στο μυαλό του. Στην καρδιά του.

«Στοιχηθείτε και παρουσιαστείτε!». Ο Χάρης βρισκόταν τώρα στην κεντρικό σημείο και περίμενε τις εντολές που θα τους έδιναν οι αξιωματικοί. «Σήμερα», άρχισε ένας άντρας με βραχνή τσιριχτή φωνή κι ένα μικρό γενάκι να κρέμεται απ' το πιγούνι του, «αρκετοί άνδρες κατέφθασαν στο στρατόπεδο μας, οι περισσότεροι απ' τους οποίους ήρθαν απ' τα χωριά του Μετσόβου, της Δωδώνης, του Ζαγορίου και της Πάργας». Το ύφος του ξαφνικά σκοτεινίασε κι έγειρε το κεφάλι του προς τα αριστερά. «Κανείς σας δεν ήρθε εδώ, όμως, για το τελεσίγραφο της Γενικής Επιστράτευσης που λάβατε, αλλά για τον πόθο σας να διατηρήσετε ετούτο το χώμα ελληνικό». Λέγοντας αυτά τα λόγια, χτύπησε το πόδι του στο έδαφος «για την αποφασιστικότητά σας να θυσιάσετε μέχρι και την ίδια σας την ζωή, για να δωρίσετε αυτό το χώμα στις επόμενες γενιές!». Με τα χέρια του σήκωσε μια χούφτα λάσπης και την πέταξε στον αέρα. «Για την Ελλάδα!» φώναξε και η φράση του συνοδεύτηκε από γερά χειροκροτήματα και αναφιλητά. «Η αναχώρηση για το πεδίο μάχης θα γίνει αύριο τα χαράματα, οπότε αξιοποιήστε τις λιγοστές αυτές ώρες που έχετε για ύπνο. Κάποιοι από εσάς θα φυλάζουν σκοπιά», μούγκρισε και

πρόσταξε τους στρατιώτες να πάνε πίσω στους κοιτώνες τους, εκτός απ' τον Χάρη και αρκετούς άλλους άνδρες που θα έμεναν ξάγρυπνοι, φυλώντας το στρατόπεδο και τα γύρω φυλάκια. Μετά από περίπου μισή ώρα, το στρατόπεδο είχε βυθιστεί σε μια αποπνικτική ησυχία.

Η σκοπιά

Ο Χάρης φύλαγε το πιο μικρό και απόμακρο φυλάκιο, το οποίο απείχε μόλις δύο χιλιόμετρα απ' τα σύνορα. Δέκα ακόμα παλικάρια, εκ των οποίων ο ένας έμενε στο Μικρό Πάπιγγο, ήταν μαζί του στο πιο απόμακρο σημείο της Ελλάδας. Η ώρα ήταν δύο τα μεσάνυχτα και όλη η πλάση ήταν βυθισμένη σε ένα πνιγηρό σκοτάδι. Οι πρώτες χιονονιφάδες άρχισαν να πέφτουν απ' τον ουρανό και να καταλήγουν στην απέραντη περιφέρεια που κάλυπτε ένα λιβάδι μπροστά απ' το οχυρό. Σιγά σιγά, όλα άρχισαν να βάφονται κάτασπρα και να θυμίζουν μια χριστουγεννιάτικη παιδική ζωγραφιά. «Αύριο το πρωί τα κοριτσάκια μου θα είναι έξω στον κηπάκο και θα παίζουν χιονοπόλεμο!» σκέφτηκε και δάκρυσε από συγκίνηση στην ιδέα ότι η Χριστίνα, η Αγλαΐα και η Ανδρομάχη θα είναι χαρούμενες. Όσο για την Μάρω, αυτή μπορεί να έχει πλαγιάσει δίπλα απ' το τζάκι και να βυθίζεται σε γαλήνιο ύπνο. «Στα όπλα!» τις σκέψεις του Χάρη τις διέκοψε η φωνή

ενός άντρα απ' την παραπέρα σκοπιά. Ύστερα, μια σειρήνα άρχισε να τσιρίζει στα αυτιά τους και όλοι οι στρατιώτες σηκώθηκαν από τον κοιτώνα τους, ο καθένας βαστώντας και από ένα όπλο. Ο Χάρης με ευκολία διέκρινε μια ολόκληρη στρατιά Ιταλών να κατευθύνονται προς αυτούς. «Θέλω κάλυψη» ούρλιαξε ο ανήμπορος άντρας και οικογενειάρχης απ' το Μικρό Πάπιγγο. Έβαλε το δάκτυλο στην σκανδάλη του τουφεκιού του και όρμησε στους εισβολείς. Μόνος. Ανυπεράσπιστος. Με τους υπόλοιπους Έλληνες στρατιώτες να ακολουθούν από πίσω του... Όλα συνέβησαν τόσο γρήγορα. Ένα εχθρικό βόλι ήταν αρκετό για να τον σωριάσει κάτω. Στην μέση ενός φλεγόμενου πεδίου μάχης.

Ο Χάρης είχε πλαγιάσει στο απαλό χώμα, που ήταν καλυμμένο με χοντρές στρώσεις φρέσκου χιονιού. Ο ήλιος ρόδιζε καθώς ξεπήδαγε απ' τον ορίζοντα, ενώ οι αδέσποτες σφαίρες των εχθρών και των συμπατριωτών του έσχιζαν τον αέρα. Τα χέρια του λαβωμένου Έλληνα στρατιώτη έτρεμαν, απ' τις ματωμένες πληγές του έσταζαν σταγόνες αίματος και απ' τα μάτια του έτρεχαν καυτά δάκρυα. Με αργές, βαριές κινήσεις, γράπωσε μια τσαλακωμένη οικογενειακή φωτογραφία απ' την δεξιά τσέπη της στρατιωτικής του στολής και την περιεργάστηκε: Τα τρία παιδιά του τού χαμογελούσαν, ενώ η γυναίκα του, η Μάρω, τα είχε σκεπάσει στην αγκαλιά της. Όλα φάνταζαν τόσο αρμονικά και ειρηνικά, που η καρδιά του άρχισε να χτυπάει δυνατά. Ένα αγνό, αθώο χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό του και άρχισε να νιώθει τα βλέφαρά του να βαραίνουν. Τα μάτια του έκλεισαν κι έσφιξε την φωτογραφία στην παλάμη του. «Αντίο» ψέλλισε και άφησε την τελευταία του πνοή σε εκείνο το χιονισμένο λιβάδι.

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

29 Νοεμβρίου 1940, Το γράμμα

Είχε περάσει περίπου ένας μήνας απ' την άγρια μάχη στα σύνορα, με τους Έλληνες να κατατροπώνουν τους εχθρούς, με ελάχιστες απώλειες. Ο Ιωάννης Χατζηπέτρος, ο λοχαγός, είχε συλλέξει όλα τα γράμματα που προορίζονταν για τους στρατιώτες στο γραφείο του και ήταν έτοιμος να τα μοιράσει στους άνδρες του, που τόσα είχαν θυσιάσει για να βρίσκονται εκεί για χάρη της πατρίδας. Στη γωνία της στοίβας, βρισκόταν ένας τσαλακωμένος φάκελος με την υπογραφή κάποιας Μάρως Παπαθανασίου, απ' το Μικρό Πάπιγκο του Ζαγορίου. Διαβάζοντας το όνομα της άγνωστης αυτής γυναίκας, του ήρθε στο μυαλό η μορφή ενός κοκκαλιάρικου άντρα, με καστανά λαδί μάτια κι ένα λιτό διακριτικό μουστάκι μεταξύ του πάνω χείλους του και των ρουθουνιών, του Χάρη Παπαθανασίου, ο οποίος ήταν ένας απ' τους άτυχους που απεβίωσαν στο πεδίο μάχης. Χωρίς δεύτερη σκέψη, έσκισε το χοντρό χαρτί του φακέλου και διάβασε ένα σύντομο σημείωμα που βρισκόταν τοποθετημένο μέσα σ' αυτόν, γραμμένο με όμορφα καλλιγραφικά γράμματα.

«Όταν επιστρέψεις θα χτίσουμε μαζί έναν καινούργιο κόσμο χωρίς πόλεμο, πίκρες και θάνατο, πάρε με τις κορούλες μας και θα τον διακοσμήσουμε με μοσχομυριστά λουλούδια και στολίδια.»

Ένα καυτό δάκρυ κύλισε στο μάγουλο του λοχαγού, στη σκέψη ότι αυτός ο μαργαριταρένιος κόσμος δεν θα χτιζόταν ποτέ.

Πεζά Γυμνασίου

2^{ος} ειδικός
έπαινος

Ματούλα Τσούρη

Τα παιδιά των
αστεριών
Μπερτζ

10^ο Γυμνάσιο Πειραιά

Όποτε τα αστέρια δεν φαινότουσαν πια στα μάτια μας, ξετρυπώναμε από το «Πίσω στίτι» φορώντας ο καθένας στο στήθος του το μεγάλο κίτρινο αστέρι του. «Τα παιδιά των Αετών», όπως τους φώναζαν οι μεγάλοι, μάς περίμεναν στον λόφο πίσω από την πόλη στις 08.00 κάθε πρωί.

Ο λόφος ήταν χωρισμένος σε δύο στρατόπεδα. Τα στρατόπεδα σε μέγεθος ήταν ίδια, μα όχι σε παίχτες. Οι «Αετοί» αποτελούνταν από έντεκα παιδιά, «Τα παιδιά των Αστεριών» όμως, υστερούσαν κατά έναν παίκτη. Αυτό ήταν δεδομένο για όλους και κανείς δεν μπορούσε να το αλλάξει. Ακόμα και ο Πόλντεκ, ο αρχηγός μας, αδυνατούσε να κάνει το οτιδήποτε. Ήταν ένα παιχνίδι που εφηύραν οι «Αετοί» και μπήκαμε άθελά μας. Σκοπός του παιχνιδιού για κάθε πλευρά ήταν διαφορετικός. Οι «Αετοί» για να νικήσουν θα έπρεπε να κατακτήσουν όλο τον λόφο. «Τα παιδιά των Αστεριών» αντιθέτως, δεν μπορούσαν να νικήσουν· η άμυνα ήταν το μόνο τους όπλο. Τίποτα δεν ήταν δίκαιο σε αυτό το παιχνίδι, αλλά δεν είχαμε την επιλογή να σταματήσουμε να παίζουμε.

Το σύστημα των «Αετών» ήταν διαρρυθμισμένο με τρόπο επιθετικό. Στα όρια του στρατοπέδου τους πέντε παίχτες εκ των οποίων ο μεσαίος ήταν ο αρχηγός τους, ονόματι Όσκαρ, βρίσκονταν σε ετοιμότητα για εισβολή στην απέναντι περιοχή. Πίσω από τον Όσκαρ, ο Ρούντολφ, που υπερίσχυε σωματικά από τους υπόλοιπους παίχτες. Γύρω από αυτόν τρεις ακόμη «Αετοί» σχημάτιζαν ένα ημικύκλιο. Στο κάτω μέρος του γηπέδου υπήρχε ένα καλυβάκι φτιαγμένο από ξύλα και λάσπη, που φυλασσόταν πάντα από δύο παίχτες. Εκεί κρατούνταν οι αιχμάλωτοι αντίπαλοι μέχρι κάποιος να τους ελευθερώσει. «Τα παιδιά των Αστεριών» αντίστοιχα είχαν παρόμοια καλύβα με τους αντιπάλους, αλλά για διαφορετικό σκοπό. Την χρησιμοποιούσαν ως άσυλο σε περίπτωση που κινδύνευαν να πιαστούν από κάποιον «Αετό». Ο Πόλντεκ στην αντίστοιχη θέση με τον Όσκαρ κι εγώ με τον Ρούντολφ. Οι υπόλοιποι διασκορπισμένοι σε όλο το στρατόπεδο προσπαθούσαν να ξεφύγουν από τους επιθετικούς των «Αετών». Όσοι περισσότεροι από εμάς αιχμαλωτίζονταν, τόσο πιο κοντά έφταναν οι «Αετοί» στη νίκη. «Τα παιδιά των Αστεριών» όμως, με όση ψυχική δύναμη μας είχε απομείνει, αντιστεκόμασταν και απελευθερώναμε από την αντίπαλη καλύβα τους κρατούμενους συμπαίχτες μας. Τίποτα δε θα είχαμε καταφέρει μόνοι μας αν δεν υπήρχε η κρυφή, αλλά παρόλα αυτά δυνατή φιλία μου με τον

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Όσκαρ. Σε αντίθεση με τους συμπαίκτες του η κατάκτηση ενός λόφου δεν ήταν το κύριο μέλημά του. Ήταν ο αρχηγός, γι' αυτό και είχε τη δύναμη να απελευθερώνει τους αιχμάλωτους συμπαίκτες μου, χωρίς να του φέρει αντίρρηση κανένας. Με αυτόν τον τρόπο κατέστρεφε ό,τι είχαν καταφέρει μέχρι στιγμής οι «Αετοί». Ο φόβος μήπως η ομάδα του τον καταλάβει και τον τιμωρήσει υπήρχε εξ αρχής. Αυτό όμως δεν τον επηρέασε τόσο ώστε να σταματήσει.

1/9/1945, ώρα 08:05 και η επίθεση των «Αετών» είναι ήδη εμφανής. Μόλις χθες 31/8 το παιχνίδι είχε λήξει με πέντε συμμάχους μου αιχμαλώτους. Σήμερα όμως, μόλις τρία άτομα λείπουν ώστε η ομάδα μας να είναι ακέραιη. Όλοι ξέρουμε ποιος συνέβαλε σε αυτό, αλλά κανείς δε θα μιλήσει. Προσπαθούμε να κρυφτούμε και να ξεφύγουμε από τους αντιπάλους, αλλά η δυσκολία αυξάνεται λόγω της σωματικής τους δύναμης και της ταχύτητάς τους. Όσο πληθαίνουν οι αιχμάλωτοι στην αντίπαλη καλύβα, τόσο περισσότερο πέφτει το ηθικό μας. Έπειτα από ώρες αντοχής με το φόβο πως το φως των αστεριών θα πέσει πάνω μας και με αρκετές απώλειες από τη μεριά μας, επιστρέφουμε απαρατήρητοι στο «Πίσω σπίτι».

2/9/1945 η ώρα 08:02 και βρισκόμαστε ήδη στον λόφο· δυστυχώς, μάς έχει γίνει συνήθεια πλέον. Μαζί με τους «Αετούς», μάς περιμένει μια νέα ομάδα από κάπου μακριά που έμαθε για το παιχνίδι μας και θέλει να πάρει μέρος. Έρχονται από τον βορρά για να διεκδικήσουν το στρατόπεδο των «Αετών». Μετά από λίγα λεπτά το παιχνίδι ξεκινά, αυτή τη φορά με εμάς εκτός γηπέδου και ως θεατές. «Η νέα ομάδα φαίνεται πολύ δυνατή, μπορεί και να νικήσουν», μου ψιθυρίζει ο Πόλντεκ χαμογελώντας. Οι ρόλοι αντιστρέφονται ξαφνικά και οι «Αετοί» είναι πλέον αδύναμοι. Είναι πρωτόγνωρο για αυτούς το στοιχείο της άμυνας, καθώς τόσο καιρό επιτίθενται. Όταν ο αρχηγός της Ομάδας του βορρά αιχμαλωτίζει το Ρούλντολφ, οι ελπίδες των «Αετών» χάνονται. «Η νέα ομάδα είναι η νικήτρια» φωνάζει ένας συμπαίκτης μου, που παρακολουθεί στενά τον αγώνα όλη αυτή την ώρα.

Η κατάκτηση του λόφου δεν είναι πλέον παιχνίδι. Μαζί με αυτούς νικάμε και εμείς· κατάφεραν αυτό που η ομάδα των «Αετών» προσπαθούσε σκληρά να κατορθώσει, παρόλο που ήταν καταδικασμένη. Ήμαστε ελεύθεροι· ελεύθεροι να παίζουμε βόλους αντί για αυτό το αφελές παιχνίδι, που ο μόνος σκοπός του είναι η ιδιοκτησία λίγου γρασιδιού και χρώματος. Οι «Αετοί» είναι καταρρακωμένοι· κάποιοι δε μιλάνε, κάποιοι νευριάζουν, κάποιοι κλαίνε και κάποιοι φωνάζουν ότι είναι αδικία. Ό,τι και να ακούγεται όμως δεν έχει ιδιαίτερη αξία για εμάς. Χάσανε και είναι αναγκασμένοι να φύγουν. Εξάλλου αυτή ήταν και η συμφωνία εξ αρχής· ο χαμένος φεύγει, ο νικητής μένει.

Νομίζω εκείνη η βραδιά ήταν η καλύτερη που έχω ζήσει μέχρι τώρα, στα εβδομήντα δύο μου χρόνια. Ποτέ δε θα ξεχάσω το βλέμμα του Όσκαρ. Κατά βάθος έδειχνε ανακούφιση που είχε επιτέλους τε-

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

**ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ**

**ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ**

λειώσει αυτός ο φαύλος κύκλος. Δε φανταστήκαμε ποτέ ότι οι διαφορές μας θα μπορούσαν να αποτελέσουν εμπόδιο στις σχέσεις μας.

Το συναίσθημα της ασφάλειας και το συναίσθημα της ελευθερίας είναι ισάξια με το συναίσθημα της ευτυχίας. Επιτέλους διαλύθηκε το παιχνίδι που τόσο καιρό στοιχειώνει τον κόσμο, τα παιδιά, τα αστέρια. Οκτώ χρονών είδα τη λάμψη τους για πρώτη φορά! Έμεινα έξω όλο το βράδυ. Και τα μέτρησα: μέτρησα όλα τα αστέρια. Ένα - ένα, και μου βγήκαν σωστά! Έκλεισα τα μάτια μου. Ψιθύρισα «Θα ζήσω. Θα ζήσω όπως θέλω. Θα ζήσω όπως θέλω εγώ...». Το έλεγα ξανά και ξανά, μέχρι να το πιστέψω. Κι όταν άνοιξα τα μάτια μου, τα αστέρια είχαν χαθεί από τον ουρανό. Έβγαλα το αστέρι από το στήθος μου!

Για τον παιδικό μας εαυτό αυτή ήταν η πραγματικότητα. Η πραγματικότητα των παιδιών των αστεριών. Η πραγματικότητα των παιδιών των Εβραίων, που η αθωότητά τους υπερίσχυε και αντανάκλούσε τα γεγονότα σε ένα χαζό παιχνίδι.

Το παιχνίδι αυτό υπήρχε, υπάρχει, και θα υπάρχει: μέχρι τα «Αστέρια» και οι «Αετοί» να γίνουν ένα.

Ποίηση Γυμνασίου

1^ο βραβείο

Μαρία - Ζωή
Οικονόμου

Εν τέλει

Γεννάδιος Σχολή
Αλίμου

Να παίρνεις τη ζωή όπως έρχεται,
Κι όταν δεν έρχεται, πάλι να την παίρνεις
όπως μπορείς έστω και άγαρμπα.
Δώρο είναι, δέξου το,
Τα δώρα δεν τα περιφρονούν, έτσι δεν είναι;
Αυτό μας μαθαίνουν από παιδιά
και μας φτιάχνουν αλυσίδες με κορδέλες περιτυλίγματος,
για να μη φύγουμε μακριά ποτέ.
Και πάλι από παιδιά
ζούμε σ' έναν κόσμο-παραμύθι.
Μα ο αληθινός
δεν έχει σούπερμαν, δράκους, πεντάμορφες,
ιστορίες γενναιότητας και ιπποσύνης δεν έχει.
Οι βασιλιάδες κι οι ιπότες χρεοκόπησαν,
τα σύμβολα τα ξεκρεμάσαμε όλα
Οι ρόλοι είναι όλοι εκεί, μα δεν θα παίζουμε κανέναν.
Θα προσπαθήσουμε απλά να είμαστε ο εαυτός μας.
Γιατί το αξίζουμε εντέλει..

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Ποίηση Γυμνασίου

2^ο βραβείο

Χρήστος Γιαννής

Πάμε κι όπου βγει

1ο Γυμνάσιο Κατερίνης

Είμαι στο φως πλέον τώρα μάνα,
δεν πονάω,
άδειο βαγόνι η ψυχή μου,
άλλαξε το χρώμα,
δεν υπάρχει μαύρο.

Παιδί μου δεν μιλάς,
μόνο χαμογελάς.
Στη γη σε γύρευα στον ουρανό σε βρήκα.

Ήθελα να ζήσω περισσότερο μάνα,
μπορούμε να γυρίσουμε τον χρόνο πίσω;
Μπορούμε σε παρακαλώ;
Μόνο όταν καταλαγιάζει η βοή,
νομίζω πως σ' ακούω. παιδί μου,
μετρώ τις ακτίνες του φωτός
περιμένοντας ξανά να σε δω,
περιμένοντας να σε αγγίζω.
Ανυπομονώ να νυχτώσει,
να με επισκεφτείς στα όνειρά μου.

Τα παιδιά που φεύγουν με το ζόρι
αφήνουν έναν κρύο αέρα πίσω τους.

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

**ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ**

**ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ**

Μαζεύονται όλα μαζί και κάνουν φασαρία.
Δεν μπορείς να κοιμηθείς,
γεμίζουν το κενό και δεν χωράς.
Παίζουν με το φως και γελάνε ασταμάτητα.
Μην ανησυχείς όμως, κάνανε μια συμφωνία.
Να μας δανείζουν ουρανό κάθε Κυριακή.
Ξέρουν καλά από πόνο,
όπως τότε που πληγώθηκαν από το αγκάθι.
Συννεφιάζουν αλλά ο χρόνος είναι ακίνητος.

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Ποίηση Γυμνασίου

3^ο βραβείο

Ανθή-Διονυσία
Στρατάκη

Πίνοντας ήλιο

1ο Γυμνάσιο Πεύκης
Αττικής

Πίνοντας ήλιο,
ξεχνώντας ότι έχω μάθει
νιώθω επιτέλους καλά.
Δεν ήμουν ποτέ ξανά εδώ
να ανάβει κάποιος το φως μέσα μου,
να ξέρω που πατάω και κυρίως που βρίσκομαι,
να μην νοσταλγώ τίποτα και κανέναν.
Ρουφώντας αχόρταγα, μανιασμένα
οι παλιές μου φωτογραφίες λάμπουν,
ο ουρανός καθάρισε από σύννεφα
η Περσεφόνη αγκαλιάζει την μητέρα της,
γλυκά.
Τον έβλεπα πολύ τον ήλιο στο ποτήρι
σαν τέλος να μην είχε
σαν τους αριθμούς
τα χελιδόνια τραγουδούν,
με προσκαλούν στον χορό τους.

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

**ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ**

**ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ**

Δεν θα ξαναγύριζα πίσω,
το είχα αποφασίσει,
κανένας άνεμος δεν θα με έσερνε εκεί.
Ξάφνου ο τρόμος εισχωρεί, με τις βαριές του μπότες,
τότε ήπια την τελευταία γουλιά,
ο κόσμος παγώνει,
τα πάντα είναι γκρίζα και μουντά,
κάρβουνα βγαίνουν από τα μάτια μου
Γιατί ήπια όλον τον ήλιο;

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Ποίηση Γυμνασίου

1^{ος} ειδικός
έπαινος

Πάολα
Υμεραλιλάη

Απόμερα ταξίδια

Γυμνάσιο Σούρπης ΛΤ

Σε ίδια θάλασσα ταξιδεύαμε
εσύ ξεκίνησες λίγο πιο νωρίς
έκανες τον γύρω του Ατλαντικού
πέρασες τρικυμίες πολλές.
Εγώ πάλι ξεκινώντας από τον Ειρηνικό
προς τον Ατλαντικό
Δεν ήξερα από πού να αρχίσω
άραγε από πού να αρχίσει κανείς;
Από βόρεια
έφτασα νότια
και από νότια, στην Ανατολή.
Εσύ χανόσουν στις θάλασσες
σαν ναυαγός
και εγώ σε έψαχνα
σε κάθε λιμάνι
σε κάθε στεριά
να βρω μονάχα εσένα.

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

**ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ**

**ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ**

Αγγίζαμε την ίδια θάλασσα

μα τα δικά μου νερά

ήταν γαλάζια

ενώ τα δικά σου

ένα βαθύ μπλε.

Οι δικές μου θάλασσες ήταν με φουρτούνες πάντοτε

ενώ οι δικές σου,

γαλήνιες καμιά φορά.

Πάντα έψαχνες να με βρεις

και εγώ το ίδιο θαρρώ

άραγε σε βρίσκει ποτέ κανείς;

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Ποίηση Γυμνασίου

2^{ος} ειδικός
έπαινος

Αικατερίνη
Παξιμαδάκη

Δύση στο όνειρο

Εκπαιδευτήρια
Αυγουλέα Λιναρδάτου

Στον δρόμο προς τη δύση

γεννήθηκε η ελπίδα

ανδρώθηκε το σθένος

χαμογέλασε η καρδιά

ονειρεύτηκα τον ούριο άνεμο.

Στον δρόμο προς τη δύση

άφησα πίσω τη φρίκη του πολέμου

ξέφυγα από τον ζυγό του άνδρα

μίλησα με το σύννεφο της ελευθερίας

κράτησα με σιγουριά στα χέρια μου το παιδί μου.

Στον δρόμο προς τη δύση

το σύννεφο πύκνωσε και έγινε μαύρο

χάθηκε ο αστερισμός του ζυγού

βρέθηκα σε μάχη με τα κύματα

ΔΔΕ ΔΡΑΜΑΣ

**ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ**

**ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ**

ο άνεμος έγινε κυκλώνας
και με έβαλε στο μάτι του
η καρδιά του βρέφους στον κόρφο μου έσβησε
το σθένος μου λύγισε
η ελπίδα ναυάγησε.
Στον δρόμο προς τη δύση....
Ω άνθρωπε!